СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 | РАЗ НА ТИЖДЕНЬ | ONCE A WEEK | PRICE $1.00

РІК CX | П'ЯТНИЦЯ, 3 ЖОВТНЯ 2003 РОКУ | ЧИСЛО 40 | VOL. CX | FRIDAY, OCTOBER 3, 2003 | No. 40

А. Зленко одержав нагороду від Колюмбійського університету

НЮ-ЙОРК, Н. Й. – Двічі міністер закордонних справ України, багатолітній дипломат Анатолій Зленко 25 вересня став лавреатом нагороди Школи міжнародних і громадських справ Колюмбійського університету – „Відзначення видатного державного мужа". Декан Школи професор Ліса Андерсон під час вручення нагороди міністрові А. Зленкові підкреслила, що Анатолій Зленко був вибраний як кандидат для цієї нагороди, оскільки „він мав надзвичайно вагомий вплив у своїй власній країні і на стосунки між своєю країною та рештою країн світу". Л. Андерсон при цьому додала, що, на її переконання, в сучасному світі нема аж так багато діячів, які справді заслуговують назви „Видатний державний муж".

Виступаючи зі словом подяки, міністер А. Зленко сказав, що був глибоко зворушений цією нагородою, яку він сприймає як високу честь, бо, як він розуміє, „державний муж – це чоловік, котрий своє життя віддає здійсненню надій співвітчизників". Він зауважив, що хоч уже не перебуває на державній посаді, „проте назавжди залишається дипломатом України і готовий продовжувати їй служити".

Анатолій Зленко був першим міністром закордонних справ незалежної України, а другий раз – від 2000 до 2003 року.

У своєму слові А. Зленко також сказав, що бачить Україну як частину широкої ріки, котра починається в Европі, і хоч надія, що Україна увійде в Европу, не здійснилася у 90-их роках, вона залишається живою в серцях українців. Державну незалежність українське суспільство розглядає не як завершення історії країни, а як інструмент подальшого раціонального та ефективного її розвитку, зокрема в европейському напрямі. А. Зленко також підкреслив, що Президент Джордж Буш мав рацію, кажучи, що війна в Іраку була моментом істини у стосунках Америки з різними країнами світу. „Наша розмова про приєднання до коаліції не була легкою", – сказав він, але відповідна стратегія полягала в співдії з европейськими країнами, котрі також підтримували Америку. Міністер А. Зленко наголосив, що стосунки між Америкою і Україною були досить бурхливими, але те, що взаємна критика була гостра, є ознакою бажання мати тісні стосунки. На його думку, взаємини між обома країнами тепер істотно покращуються.

Заторкуючи тему Єдиного економічного простору, А. Зленко пояс-

(Закінчення на стор. 3)

Українці протестують проти вступу в ЄЕП

В. Ющенко: „Україна має тільки одну проблему – її влада не любить Україну"

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – Інформаційні агенції повідомляють про численні акції протесту української громадськости проти намірів вступу до Єдиного економічного простору (ЄЕП) з Росією, Білоруссю і Казахстаном.

У Верховній Раді України 17 вересня, перед підписанням Ялтинської угоди, було умовно схвалено це рішення. Бльоки В. Ющенка і Ю. Тимошено на знак протесту залишили залю засідань. 19 вересня перший заступник голови фракції „Наша Україна", провідник Української народної партії Юрій Костенко заявив, що „Наша Україна" починає збір підписів під Відкритим листом до Л. Кучми, в якому міститься вимога започаткування Верховною Радою України процедури імпічменту за зраду національних інтересів України. На 28 вересня було вже зібрано 55 тисяч підписів. Результати опитування громадської думки буде представлено у Верховній Раді під час спроби ратифікувати документ про ЄЕП.

В. Ющенко повідомив, що, оскільки Президент використав своє право підписати угоду, парлямент також скористається можливістю подати її до Конституційного суду. Подібну позицію обстоює й міністер економіки та евроінтеґрації Валерій Хорошковський, який продемонстрував найбільший серед державних службовців спротив намірам інтеґруватися в ЄЕП. Але справжньою сенсацією стала заява посла України в Румунії Антона Бутейка, який через принципову незгоду з участю Києва у формуванні ЄЕП подав у відставку.

Комуністична партія України і партія „Трудова Україна" оголосили, що ініціюватимуть всеукраїнський референдум щодо створення Єдиного економічного простору. На заяву Комуністичної партії про референдум першим і дуже швидко відгукнувся Л. Кучма, який сказав, що також вважає за необхідне порадитися з народом. Керівник міжнародних програм Центру досліджень імені Разумкова Валерій Чалий про можливі результати сказав, що їх наперед визначили адміністративні можливості влади і досвід у проведенні попередніх референдумів.

З особливою силою протест проти вступу до ЄЕП пролунав у Львові. Сесії львівських обласної та міської рад ухвалили звернення про неприпустимість ратифікації договору про вступ України до ЄЕП і заяву про несхвалення конституційної реформи, запропонованої парляментською більшістю. 25 вересня багатотисячна львівська громада влаштувала акцію протесту проти приєднання України до Єдиного економічного простору.

На площі перед обласною радою зібралося понад 5 тисяч осіб, які вимагали, щоб депутати

(Закінчення на стор. 3)

Співробітники міліції, відгороджені від пікетників залізною огорожею, біля обласної державної адміністрації у Львові 25 вересня, коли представники НРУ і бльоку правих сил Львівщини пікетували обласну раду під гаслами „Вступ до ЄЕП – зрада України!" і „Геть Сергія Медведчука!". *Фото УНІАН*

Дипломати можуть бути принциповими

Р.Л. Хомяк

КИЇВ. – Відсутність новин іноді є новиною. До таких можна зарахувати подання у відставку Антона Бутейка, Посла України в Румунії. Засоби масової інформації в Україні цю подію пробували замовчати. Але не всі.

Ціла драма спалахнула протягом тижня, що почався 22 вересня, хоч вона почала жевріти за кілька днів до того. 22 вересня стало відомо, що Президент Леонід Кучма прийняв резиґнацію Антона Бутейка, дипломата з майже 30-річним стажем. За усіми даними – це прецедент в сучасній українській дипломатії: відставка через непогодження з політикою влади. Посол А. Бутейко протестував проти вступу України в ЄЕП – Єдиний економічний простір, разом з Росією, Білоруссю й Казахстаном.

І як на це зареагували засоби масової інформації (ЗМІ)? А так, що підтвердили існування системи „темників" – регулярних інструкцій з Адміністрації Президента про те, що треба наголошувати, а про що мовчати засобам масової інформації. Темниками, звичайно, користуються тільки „провладні" засоби масової інформації.

Українська служба Бі-Бі-Сі, яку в Україні слухають не тільки на коротких хвилях, але й через супутниковий зв'язок на місцевих радіостанціях в різних містах України, широко інформувала про відставку А. Бутейка вже 23 вересня. Зате приватна телевізійна мережа „1 плюс 1", якої частинним інвестором є американська корпорація СМЕ, у своєму головному випуску новин в понеділок „безпрецедентної події" не передала. А керівником Телевізійної служби новин (ТСН) компанії „1 плюс 1" є В'ячеслав Піховшек,

(Закінчення на стор. 16)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Генеральний секретар НАТО – про реформу армії в Україні

БРЮСЕЛЬ. – Реформа українського війська потребуватиме жорстких політичних і військових рішень, заявив генеральний секретар НАТО Джордж Робертсон після зустрічі з міністром закордонних справ України Костянтином Грищенком. Керівник НАТО нагадав, що альянс зробить усе можливе, аби допомогти в модернізації української армії, що закладено в пляні дій „Україна-НАТО" та у щорічному цільовому пляні. Дж. Робертсон зауважив, що основний тягар праці має виконати сама Україна: „Процес реформ почався, але міністер Є. Марчук ще має ухвалити багато жорстких рішень, аби українські збройні сили зрівнялися із стандартами, яких потребують нині люди в Україні".

У Бабиному Яру через 62 роки

КИЇВ. – Президент України Леонід Кучма, голова Верховної Ради Володимир Литвин, прем'єр-міністер Віктор Янукович, Київський міський голова Олександер Омельченко 29 вересня поклали квіти до Меморіялу жертв трагедії в Бабиному Яру. Бабин Яр був місцем масових страт з 29 вересня 1941 року до 29 вересня 1943 року. 29 вересня 1941 року німецькі окупанти почали масові розстріли у Бабиному Яру. В перші три дні розстрілу в 1941 році нацисти розстріляли понад 33 тисячі євреїв – жителів столиці. Протягом наступних 103 тижнів, щовівторка та щоп'ятниці, гітлерівці привозили до Бабиного Яру на розстріли євреїв, українських націоналістів, радянських військовополонених, польських повстанців і циган. Кількість жертв перевищила 150 тисяч осіб.

Від 1 жовтня – візи до Польщі

КИЇВ. – Починаючи з 1 жовтня, громадяни України, Росії та Білорусі подорожуватимуть до Польщі за візами. Політики та урядовці Польщі водноголос кажуть, що є в інтересах обох країн, аби візовий режим українці відчували якнайменше. Поляки задоволені, що вдалося прийняти так званий „український варіянт" – безкоштовне отримання українцями польських віз і в'їзд поляків до України без віз, оскільки найвагомішими чинниками у взаєминах Польщі і України є прикордонна торгівля і трудова міґрація. Натомість, коли ідеться про взаємини між Польщею і Росією, колишній міністер закордонних справ Польщі Броніслав Геремек вважає, що не в інтересах Польщі була б інтеґрація Російської Федерації до ЕС.

Міністерство закордонних справ з'ясовує деталі

КИЇВ. – 25 серпня польська поліція затримала українського посла в Польщі Олександра Ніконенка у нетверезому стані за кермом автомобіля і без документів. Міністерство закордонних справ України з'ясовує всі деталі щодо порушення польською прокуратурою кримінальної справи проти нього. Керівник прес-служби міністерства Маркіян Лубківський нагадав, що міністер закордонних справ України Костянтин Грищенко на своїй першій нараді після призначення наголошував на необхідности дотримання жорсткої дисципліни та відповідальности дипломатичних співробітників України за кордоном.

Український сержант загинув в Іраку

КИЇВ. – 30 вересня в результаті дорожньо-транспортної пригоди загинув командир екіпажу бойової розвідувальної дозорної машини, військовослужбовець 5-ої окремої механізованої бригади зі складу міжнародних стабілізаційних сил в Іраку командир комендантського відділення старший сержант контрактної служби Юрій Койдан. Це сталося під час патрулювання в районі летовища Ель-Кут. У результаті порушення правил водіння, при виконанні різкого скруту, бронемашина перекинулася набік, внаслідок чого загинув старший сержант. 30 вересня український вояк застрелив іракця, коли той не виконав вимогу зупинитися на контрольно-перепускному посту, збільшив швидкість і спрямував автомобіль на вояка.

Протести селян біля Яворівського полігону

ЛЬВІВ. – Верховна Рада закликала уряд створити спеціяльну комісію для розслідування причин захворювання дітей у селі Вербляни, що знаходиться поблизу Яворівського полігону. 29 вересня селяни влашували біля полігону протест, заявляючи, що хвороби дітей безпосередньо пов'язані з проведенням міжнародних військових навчань „Прикарпаття-2003", що відбуваються на полігоні з кінця серпня. Йдеться про інфекцію верхніх дихальних шляхів, що вразила майже 150 дітей шкільного віку. Представники міністерства охорони здоров'я разом з фахівцями санітарно-епідемічної станції провадять обстеження помешкань і криниць у селі.

Причина вбивства – професійна діяльність

КИЇВ. – Генеральна прокуратура України оприлюднила імена осіб, названих організаторами вбивства і вбивцями тележурналіста Ігоря Александрова, який два роки тому помер від ран у місті Слов'янськ після жорстокого побиття. Заступник генерального прокурора Віктор Шокін заявив, що причиною загибелі журналіста стала його професійна діяльність, проте не назвав конкретні мотиви вбивства. Названо ціну замовлення на вбивство – 4 тисячі долярів. Адвокат Богдан Ференц в інтерв'ю „Німецькій хвилі" назвав несподіванкою інформацію Генеральної прокуратури про арешт убивць журналіста Ігоря Александрова, оскільки раніше підозрюваний був лише один – Ігор Благов. Генеральна прокуратура вже судила одного підозрюваного – Юрія Вередюка, але суд його виправдав.

Суд над Павлом Лазаренком відбудеться в лютому

КИЇВ. – Суд у Сан-Франциско над колишнім прем'єр-міністром України Павлом Лазаренком відкладено до лютого, що дозволить американським адвокатам і прокурорам закінчити допити в Україні. Американські юристи мають намір допитати, поміж інших українських офіційних осіб, першого віце-прем'єр-міністра Миколу Азарова, міністра оборони Євгена Марчука і депутата Віктора Пінчука, який є зятем Президента Л. Кучми. Павло Лазаренко, якого було затримано за звинуваченнями у відмиванні 114 мільйонів долярів, до суду перебуває під домашнім арештом. Українська влада звинувачує його у замовленні двох убивств та фінансових зловживаннях.

Українські команди програли у змаганнях з футболу

КИЇВ. – 24-25 вересня донецькі футбольні команди „Шахтар" і „Металюрґ" та дніпропетровський „Дніпро" навдало почали змагання за Чашу УЕФА після вдалого старту столичного „Динамо" у Лізі чемпіонів. Дніпропетровський „Дніпро" у першій грі на виїзді 1/64 Чаші УЕФА поступився німецькому „Гамбургу" з рахунком 2:1, але, незважаючи на поразку, зберігає непогані шанси на перемогу за сумою двох зустрічей перед грою у відповідь в Дніпропетровську. Донецький „Металюрґ" зіграв внічию 1:1 з італійською „Пармою". За три тижні в Італії – гра-відповідь на шляху до наступного кола. Команда „Динамо", Букарешт, перемогла „Шахтар", Донецьк, з рахунком 2:0. „Шахтар" знову стоїть на порозі вилету зі змагань після першого кола. 30 вересня київське „Динамо" в другій грі групового етапу Ліґи чемпіонів Европи програло мілянському „Інтеру" з рахунком 1:2. Після двох зустрічей у „Інтера" – 6 точок, „Динамо" з трьома точками – на другому місці у турнірній таблиці. Наступну гру Ліґи чемпіонів „Динамо" проведе 21 жовтня у Києві з лондонським „Арсеналом".

„Чистка" міліції на Дніпропетровщині

ДНІПРОПЕТРОВСЬК. – Оголошено результати перевірки обласної міліції, яку протягом місяця здійснювали фахівці з міністерства внутрішніх справ. Не вдалося знайти жодного підрозділу обласного управління, де не було б виявлено серйозних порушень закону. Найбільш поширені – приховування злочинів, хабарництво, тортури затриманих, приписки. Ці та інші зловживання коштували посад 60 керівникам обласної міліції, усі вони отримали службові догани, а стосовно 10 з них порушено карні справи.

За повідомленнями інформаційних аґентств

Україна віддала літаки Росії, але Росія вже втратила один з них

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – Як відомо, Україна закінчила передання Росії стратегічних бомбардувальників Ту-160, що базувалися в Прилуках. У висліді Російська Федерація набула 20 таких машин. Але 18 вересня кількість їх зменшилася – стратегічний бомбардувальник Ту-160, переданий з України, розбився в місті Енгельсі Саратовської області. Весь екіпаж у складі 4 осіб загинув. Перед катастрофою летуни повідомили про пожежу одного з чотирьох двигунів.

Літак Ту-160 вважається найбільшою в історії військової авіації бойовою машиною. Його повна вага становить 275 тонн, з чого 160 тонн – пальне. Літак може подолати 14 тисяч кілометрів на висоті 16 тисяч метрів з швидкістю 2 тисячі кілометрів на годину. Ту-160 бере вантаж озброєнь вагою 40 тонн, який можуть складати 12 реактивних маневруючих ракет з дальністю дії 3 тисячі кілометрів і ядерними боєголовками силою 200 кілотонн, або 24 тактичних ракети, що вражають цілі на відстані до 200 кілометрів 250-кілограмовими ядерними боєголовками.

Л. Хм.

На фото: авіотехнік закінчує перевіряти останній важкий бомбардувальник Ту-160 перед його вилетом до Росії. *Фото УНІАН*

А. Зленко...

(Закінчення зі стор. 1)

нив, що йдеться тільки про рамкову угоду, деталі якої ще не всі остаточно вирішені, а по-друге, – в цій справі Україна буде дотримуватися тієї червоної лінії, якої не можна переступати.

Наступного вечора, 26 вересня, в приміщенні постійного представництва України при Організації Об'єднаних Націй відбулася презентація нової книжки Анатолія Зленка „Дипломатія і політика". З її появою шановного автора привітали Постійний представник України при ООН Валерій Кучинський і міністер закордоних справ України Костянтин Грищенко.

У своєму слові Посол В. Кучинський зацитував слова колишнього секретаря Державного департаменту США д-ра Генрі Кісінджера, який написав вступ до цієї книжки: „Читаючи цю книжку, ми дістаємо зрозуміння, як зовнішня політика проводилася в стретегічно важливій країні під час виключного і неспокійного періоду".

Новий міністер закордонних справ України К. Грищенко тепло привітав А. Зленка, свого попередника і вчителя, підкреслюючи, що любов міністра А. Зленка до України і його дипломатичний хист та відданість цій службі повною мірою віддзеркалюється в книжці, яка водночас відтворює всі ті пороги, що їх довелося переступити молодій Українській державі.

І. Яросевич

(Зліва): Міністер Закордонних справ України Костянтин Грищенко, посол Валерій Кучинський і колишній міністер ЗСУ Анатолій Зленко на презентації нової книжки А. Зленка.

Анатолій Зленко

(Зліва): Мирослав Шміґель, член ради директорів кредитівки „Самопоміч" в Ню-Йорку, і Людмила Зленко, дружина Анатолія Зленка, в Колюмбійському університеті.

Українці...

(Закінчення зі стор. 1)

зазначили свою позицію щодо ЄЕП та політичної реформи, запропонованої діючою владою. У сесії обласної ради взяв участь Віктор Ющенко. „Україна має одну проблему, тільки одну – це її влада, кримінальна, злочинна, не українська влада, яка не шанує Бога і не любить Україну", – сказав він.

На ці події відреагував Президент України Л. Кучма, який назвав політичною спекуляцією заклики про імпічмент провідника держави у зв'язку зі вступом України до ЄЕП.

Після підписання Ялтинської угоди відчутно змінилася поведінка чинників Росії. Посол Російської Федерації в Україні Віктор Черномирдін негайно заперечив припущення, що вступ України до ЄЕП означатиме зниження цін на російський газ, що постачається українським споживачам. „Можна все здешевити, а завтра перейти на дрова" – сказав він. В. Черномирдін сказав, що з 1 жовтня Росія переходить на розрахунок за газ за світовими цінами.

Перший заступник міністра закордонних справ Росії Елеонора Митрофанова повідомила 25 вересня, що домагатиметься надання російській мові статусу офіційної на всьому пострадянському просторі. Вона відзначила, що Україна та Казахстан мають найчисельнішу російську діяспору, тому Москва розпочне втілення своїх плянів з Києва та Астани. Міністерство закордонних справ України покищо не відреаґувало на заяву Росії. Політики в Києві назвали цю заяву викликом усій українській владі, яка має виступити з суворою нотою протесту і представник парляментської більшости Олег Зарубінський назвав виголошену заяву неповагою до суверенної держави та порушенням її Конституції.

В. Черномирдін 26 вересня на пресовій конфренції зажадав, щоб журналісти звертались до нього тільки російською мовою. Народний депутат Іван Стойко з цього приводу звернувся зі запитом до прем'єр-міністра України з приводу вимоги посла Росії. За даний запит проголосувало 122 із 433 народних депутатів, зареєстрованих у залі.

Наступними кроками Росії, як передбачають політичні оглядачі, буде впровадження рубля як спільної валюти ЄЕП, російської контролі газо- і нафтопроводів, спільного війська... В. Путін наполягає, щоб у проводі ЄЕП кожна країна мала число голосів відповідно до її економічного потенціялу. Впровадження цієї норми забезпечить Росії 80 відсотків голосів в управлінні ЄЕП. При цьому головою ЄЕП може бути навіть Президент України – його вплив однаково буде мінімальним.

Л. Хм.

Професор історії Колюмбійського університету і голова Міжнародної Асоціяції Українїстів Марк Ван Гаґен.

АМЕРИКА І СВІТ

Папа Іван Павло ІІ номінував нових кардиналів

РИМ. – В неділю, 28 вересня, Папа Іван Павло ІІ номінував велику групу нових кардиналів – другу за кількістю „принців Церкви" в її історії – 31 особу. При цьому 30 імен зі списку він зачитав, а одне, як це вже стало однією з ватиканських традицій, „затримав у серці" – тобто в тимчасовій таємниці, бо в цьому випадку йдеться про особисту безпеку неназваного кардинала. Формальна процедура номінування нових „принців Церкви" відбудеться в жовтні, а не аж на чергових сходинах кардиналів в лютому наступного року. Ця нова важлива акція посилила суперечливі розмови з приводу здоров'я Святішого Отця, який у жовтні святкуватиме 25-річчя свого понтифікату. Італійські газети повідомляють, що окрім хвороби Паркінсона Папу знесилює рак шлунку. В інтерв'ю для німецького журналу „Bunte" представник Ватикану кардинал Джозеф Рацінґер визнав, що стан здоров'я Папи „серйозно погіршився", але причиною цього погіршення є також та обставина, що Святіший Отець, незважаючи на поради лікарів, продовжує багато працювати. Кардинал Дж. Рацінґер закликав усіх католиків світу молитися за здоров'я Папи Івана Павла ІІ.

Ростуть ціни на нафту

БАГДАД, Ірак. – Після того, як у середу, 24 вересня, об'єднання країн- експортерів нафти (ОПЕК) вирішило зменшити її видобуток, ціни на нафту дедалі зростають. Вже того ж дня ціна сирої нафти підвищилася на доляр, а в четвер, 25 вересня, – ще на сорок центів. Спеціялісти переконані, що ОПЕК найближчим часом прийме рішення щодо повернення Іраку до спільної системи квот на видобуток нафти і що в довготривалій перспективі участь Іраку, який володіє другими за величиною, після Савдійської Арабії, запасами нафти, матиме великий вплив на світовий нафтовий ринок. Тепер іракську нафту охороняють американські війська. Серед причин, які спонукали країни ОПЕК зменшити видобуток нафти, аналітики називають значне збільшення нафтових резервів Сполучених Штатів Америки і велику кількість сирої нафти з Росії, яка не є членом ОПЕК.

Землетрус в Японії

ТОКІО. У північній частині Японії в п'ятницю, 26 вересня, вранці стався потужний землетрус. Сила підземних поштовхів сягнула „вісімки" за шкалою Ріхтера. За попередніми даними, щонайменше 240 жителів острова Хокайдо зазнали поранень, одна особа загинула. В очікуванні цунамі з прибережних районів було евакуйовано понад 40 тисяч жителів. Епіцентр землетрусу лежить в океані приблизно в ста кілометрах від східніх берегів острова Хокайдо.

Колишні в'язні ГУЛаг-у вимагають від Росії вибачення

МОСКВА. Учасники триденної міжнародної конференції колишніх в'язнів сталінського ГУЛаг-у заявили в четвер, 25 вересня, що Російська Федерація як правонаступниця СССР повинна на державному рівні покаятися перед пам'яттю мільйонів жертв комуністичного терору. Конференцію організували колишні учасники Норільського, Кенгірського та інших масових повстань у сталінських концтаборах проти нелюдських умов утримання. Тепер російська держава жодним чином не допомагає колишнім політв'язням. Як розповіла під час конференція учасниця Кенгірського повстання Ганна Михайлевич, та сама ситуація склалася й в Україні. Без розкриття архівів спецслужб, вважають учасники конференції, Росія може послизнутися на шляху до демократії та знову провалитися у прірву тоталітаризму. Не випадково в громадському центрі імені академіка Андрія Сахарова учасників конференції зустрів величезний плакат: „Від 1994 року триває війна в Чечні. Досить!".

Ізраїльських пілотів-дисидентів відсторонено від служби

ГАЙФА, Ізраїль. – Командувач військово-повітряних сил Ізраїлю Дан Халус віддав наказ відсторонити від виконання обов'язків дев'ятьох з 27 ізраїльських пілотів, які заявили про свою відмову брати участь в операціях ізраїльської армії на палестинських територіях. Радник ізраїльського уряду з юридичних питань Ілгяким Рубінштейн сказав, що відмова виконувати наказ розглядатиметься з точки зору армійських законів. Міністер оборони Ізраїлю Шаул Мофас назвав вчинок ізраїльських пілотів „політичною акцією, яка не має нічого спільного з моральними принципами дисидентів". Прем'єр-міністер Ізраїлю Аріель Шарон засудив вчинок пілотів, пообіцявши суворе розслідування справи.

ООН виводить співробітників з Іраку

НЮЙОРК. – Генеральний секретар ООН Кофі Анан наказав частині працівників (86 особам) Об'єднаних Націй в Іраку залишити країну – через нестабільну ситуацію в ній. На будівлі ООН в Іраку вчиняли напади, використовуючи авта, начинені вибухівкою. Серед дипломатів тривають дискусії довкола того, чи залишати символічну присутність ООН в Іраку. В ООН наголошують, що ідеться лише про стурбованість становищем з безпекою після того, як у передостанній тиждень вересня стався ще один напад на будівлі ООН у Багдаді. Але представники Об'єднаних Націй визнають, що такий крок матиме і політичні наслідки в цей час, коли очолювана США коаліція намагається переконати світ у здатності підтримувати в Іраку законність і правопорядок.

Померла Акіла Аль-Гашимі

БАГДАД. – В суботу, 20 вересня, член іракської урядової ради Акіла Аль-Гашимі померла від поранень, отриманих в результаті нападу, що стався того дня. Голова призначеної США адміністрації Пол Бремер сказав, що іракський народ втратив сміливу жінку, яка була першопрохідцем у боротьбі за свободу і демократію. Лікарі намагалися врятувати життя Акіли Аль-Гашимі, якій поцілили у живіт, коли вона виходила з дому. Акіла Аль-Гашимі була пер спективним дипломатом і однією з трьох жінок на чільних посадах в новій іракській урядовій раді. Свого часу вона працювала на відповідальних посадах у міністерстві закордонних справ в уряді Садама Гусейна. Акіла Аль-Гашимі стала першою жертвою нападів на членів урядової ради.

Французи збудували найбільший в світі корабель

ПАРИЖ. – Новий пасажирський корабель „Мері Квін-2" вміщує близько 2 тисяч 600 пасажирів і 1250 членів команди. Його висота дорівнює 23-поверховому будинку. Двигуни „Мері Квін-2" могли б забезпечити електрикою місто з 300-тисячним населенням. Корабель, який вважається найрозкішнішим з усіх суден цієї кляси, французькі фахівці збудували на замовлення американської фірми „Карнівал". Його собівартість – 800 мільйонів евро. Свої океанічні подорожі „Мері Квін-2" почне в грудні, після кількох пробних рейсів.

Правозахисники занепокоєні ситуацією у Чечні

МОСКВА. – Керівник Московської Гельсінської Групи Людмила Алєксєєва стверджує, що на виборах президента Чечні, які відбудуться 5 жовтня, чеченцям не буде серед кого обирати, оскільки єдиним реальним претендентом на цю посаду залишається Ахмад Кадиров - керівник промосковської чеченської адміністрації республіки. Республіканська виборча комісія „шляхом адміністративних махінацій" викреслила з кандидатського списку двох основних конкурентів Кадирова - відомих московських підприємців Сайдулаєва та Джабраїлова. А третього реального конкурента - депутата Державної Думи Росії Аслаханова В. Путін призначив на високу посаду федерального рівня, після чого той сам зняв свою кандидатуру. Тим часом, свідчать правозахисники, підпорядковані Кадирову загони його особистої охорони та промосковська чеченська міліція настільки затероризували місцеве населення, що тепер так званих „кадирівців" воно боїться навіть більше, ніж російських військових.

За матеріялами ЗМІ

Придністров'я – міна уповільненої дії

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – В одному з останніх чисел „Ню-Йорк Таймс меґазін" опублікував велике дослідження про торгівлю зброєю у світі. Кілька параграфів у ньому присвячено Придністровській Молдавській республіці, на теренах якої зберігається величезний арсенал зброї. Придністров'я є досить своєрідним і небезпечним утворенням між Україною і Молдовою, що виникло після короткої і жорстокої війни 1992 року, коли російськомовні придністровці, спираючись на присутність 14-ой російської армії, підняли повстання проти Молдови і захопили територію вздовж Дністра довжиною 250 миль з населенням 600 тисяч осіб. Так виникла ця своєрідна, ніким не визнана держава зі столицею в Тирасполі – провінційному районному містечку, що було відоме лише численним військовим гарнізоном.

Невдовзі після тієї війни мені треба було побувати у Молдові. На шляху до Кишинева, серед поля, мене зупинив вояк у старому вицвілому однострої і сталевому шоломі, який наказав зайти до будки у лісосмузі. В будці похмурий чоловік у старій ватянці погортав мій пашпорт і сказав, що у Придністров'я мене не пустить, тому що мости через ріку висаджені і мені краще їхати через Одесу, минаючи Придністров'я. Оскільки кордону з Україною тут насправді не було, тому що ні Україна, ні Молдова не визнали республіки і не виставили сторожі, я до Придністров'я таки потрапив і мав нагоду бачити на усіх перехрестях голодних вояків, котрі просили як не хліба, то цигарку за дозвіл проїхати через пошкоджений міст через Дністер, скрізь – комуністичні гасла і великий пам'ятник Леніну в Тирасполі. Пізніше я написав про випадок на шляху президентові республіки Ігорю Смирнову, колишньому директорові місцевої фабрики і непохитному комуністові. Надійшла відповідь, що описаного випадку бути не могло. Довелося проковтнути це звинувачення у брехні...

Ігор Смирнов не тільки президент, а й впливова особа у корпорації „Шериф", якій належить більшість підприємств республіки. Десять років тому війна призвела до стану, який називають „ні миру, ні війни". В. Трощинський і А. Шевченко пишуть в довіднику „Українці в світі" (Київ, 1999), що протистояння вилилося в численні жертви, зокрема й серед українського населення.

Тепер не тільки військо, а й населення (серед нього і велике число українців) живе у злиднях.

14-та армія залишила після себе 40 тисяч тонн різного озброєння і амуніції. Усі в Придністров'ї озброєні. Відсутність будь-якої міжнародної контролі призвела до розквіту організованої злочинності.За підрахунками спеціялістів у сховищах Придністров'я зберігається вибухівка, сила якої дорівнює потужності двох з половиною атомових бомб типу скинутої на Гірошіму. Тут є десятки тисяч автоматів Калашникова, мільйони обойм патронів, величезне число протитанкових ракет, гранат і ракет типу „СКАД". Ніхто не може стверджувати, що звідси вивезено усю ядерну зброю. Десь залишилися сотні місткостей з небезпечним цезієм-137, який використовувався тут для вивчення наслідків ядерного вибуху. Ще у 1993 році один зі старшин 14-ої армії передав владі Молдови попередження, що у Тирасполі є 24 ракети „Алазань" з ядерними боєголовками.

Зброя у Придністров'ї не тільки зберігається. Її активно продають усім, хто прагне мати озброєння. Росія мала намір вивезти цю зброю, але озброєні придністровці не дозволили. Так заявила офіційна Москва, але впливові експерти вважають, що Росія просто не хоче вивозити арсенал з вигідної стратегічної території. Адже тепер між Україною і Молдовою розміщена справжня міна уповільненої дії, якою можна скористатися в разі конфлікту. І навіть просте усвідомлення цієї загрози має впливати на Київ в разі його непослуху щодо Росії.

Левко Хмельковський

Хто й чим володіє в Україні

„Свобода" (ч. 28) вже публікувала частину досліджень політолога Костя Бондаренка („Львівська газета") про тих осіб в Україні, які володіють найбільшими капіталами у підприємництві і мають відчутний вплив на формування державної політики. Подаємо (зі скороченнями) наступний огляд К. Бондаренка з цієї теми, опублікований у Львові 17 липня.

Ми звикли у побуті користуватися термінами „олігарх", „клан", „сім'я", говорячи про сучасну українську економіку чи політику. А між тим ситуація в кланово-олігархічному середовищі поступово змінюється. У 1999 році, під час виборів президента, в Україні були одні дійові особи, але минув час і вже ніхто всерйоз не говорить про впливовість Олександра Волкова чи Ігоря Бакая. Натомість прийшли інші люди. Останнім часом ситуація в цій площині стала більш складною й заплутаною. Збільшилася кількість гравців. Створено нові правила гри. З'явилися нові інтереси. Отже, як виглядає нині поле політичних та підприємницьких ігор в Україні?

1. Донецька група

Попри усталену думку про монолітність „донецької групи", насправді це – суміш різних груп та інтересів, які врівноважуються одним-єдиним чинником – необхідністю створення колективної системи безпеки. Тому варто говорити не про одну структуровану „донецьку групу", а про кілька груп, що можуть конкурувати і навіть ворогувати на регіональному рівні, але достатньо єдині у своїх діях на зовнішньому напрямку. Нині під контролею вихідців із Донецького реґіону перебувають посади прем'єр-міністра України (В. Янукович), першого віце-прем'єра та міністра фінансів (М. Азаров), віце-прем'єра з питань паливно-енергетичного комплексу (В. Гайдук), першого заступника голови Верховної Ради (Г. Васильєв), першого помічника Президента і голови наглядової ради „Укртелекому" (С. Льовочкін), керівника Державного управління виконання покарань (В. Льовочкін), першого заступника голови компанії „Нафтогаз України" (О. Шелудченко), голови Фонду державного майна України (М. Чечетов), голови наглядової ради Ощадбанку (Е. Прутник).

У парляменті донецька група представлена двома фракціями – „Регіони України" (керівник – Раїса Богатирьова) та „Европейський вибір" (керівник – Володимир Пєхота), які налічують 63 народних депутатів. Представники старшого покоління донецьких політиків і підприємців нині втратили свої впливи на ситуацію в регіоні. Ставлення до них з боку молодших колег визначається звичайною повагою та даниною традиціям. Старше покоління – це покоління піонерів підприємництва. Вони у 1993 році здійснили перший похід на Київ у прагненні здобути владу – і здобули її (тоді було усунено від влади прем'єр-міністра Л. Кучму, а виконуючим обов'язки прем'єра став Юхим Зв'ягільський, першим віце-прем'єром – Валентин Ландик). Згодом Леонід Кучма завдав низку серйозних ударів по Донецьку. Ю. Зв'ягільський опинився в Ізраїлі, а вплив донецької групи був суттєво підірваний.

Рината Ахметова називають першою людиною в державі, людиною, від якої залежить майже все.

Старшу донецьку групу представляють насамперед народні депутати Юхим Зв'ягільський, Валентин Ландик, Володимир Бойко, Володимир Щербань (хоча останній стоїть дещо осторонь самої групи). Під контролею старшої донецької групи все ще перебувають підприємство „Норд", агрофірма „Шахтар", шахта ім. Засядька, частково – Маріюпольський металюргійний комбінат ім. Ілліча. До ветеранів належать також народні депутати Георгій Скудар, який очолює Новокраматорський машинобудівний завод, та Микола Янковський – найбільший в Україні хемічний концерн „Стирол". Один із реліктів епохи „червоних директорів" – Володимир Бойко тривалий час очолює Маріюпольський металюргійний комбінат ім. Ілліча, до структури якого включені Донецький хеміко-металюргійний комбінат, Маріюпольське летовище та Комсомольське рудоуправління.

Впливовість групи „Трудова Україна" визначається близькістю до Президента Віктора Пінчука (зять Л. Кучми) й Андрія Деркача (друг сім'ї Л. Кучми).

Середовище Рината Ахметова. 37-річний президент футбольного клюбу „Шахтар" Ринат Ахметов, за оцінкою окремих зарубіжних видань, є найбагатшою людиною в Україні. Його капітали обчислюють мільярдами долярів. Ринат Ахметов є акціонером „Донгорбанку", співвласником фірми „Люкс", компанії „Сістем Кепітал Менеджмент", за посередництвом якої має чверть акцій Краматорського машинобудівного заводу ім. Куйбишева, Керченського металюргійного комбінату, Дружківського рудоуправління, половину акцій торгового дому „Азовсталь", майже всі акції футбольного клюбу „Шахтар", готелю „Донбас-Палас". Значною мірою або повністю йому належать численні пивоварні заводи в Києві, Полтаві, Криму, на Донбасі. Близькою до Ахметова є група „АРС". У Донецьку було популярним розшифрування скорочення „АРС" як „Алік, Ринат, Самсон" – це були найбагатші люди. „Самсона" – Якова Богданова вбито у квітні 1995 року. У жовтні 1995 році від вибуху на стадіоні загинув „Алік Грек" – президент футбольного клюбу „Шахтар" Ахат Брагін. Ринат Ахметов залишився в групі „АРС", яка контролює комбінати „Краснодонвугілля", „Добропіллявугілля", „Макіївкавугілля", ряд шахт і збагачувальних фабрик, машинобудівних підприємств. У володінні групи Рината Ахметова перебувають дві газети, видавничий дім „Сєгодня" з однойменною газетою, а також київська редакція „Радіо Люкс". Рината Ахметова називають першою людиною в державі, від якої залежить майже все.

Концерн „Енерго" . Створений 1992 року за ініціятивою колишнього директора шахти „Жданівська" Нусенкіса, концерн почав активно просуватися на ринок коксу та металу. У 1994 році концерн очолив Володимир Логвиненко. Сьогодні у Верховній Раді „Енерго" представляє народний депутат Леонід Байсаров і заступник голови Генадій Васильєв. Під контролею „Енерго" перебувають спільні підприємства – українсько-кіпрсько-ліберійський „Концерн „Енерго", українсько-ліберійське „САВІ", зареєстрована в Голяндії фірма „Indtec Finance B.V.", через яку концерн „Енерго" співпрацює з „Укрпромінвестом" Петра Порошенка, зареєстроване в Ірляндії підприємство „Homertron Trading ltd". Концернові також належать Ясинуватський коксохімічний завод, ряд шахт, інші підприємства.

Індустріяльний союз Донбасу (ІСД). Серед засновників індустріяльного союзу Донбасу (грудень 1995 року) називають Віталія Гайдука та Сергія Льовочкіна. Вони поділили акції, а керівниками стали Сергій Тарута й Олег Мкртчян. ІСД контролює „Азовсталь", Алчевський металюргійний комбінат, Харцизький трубний завод, Алчевський коксохімічний, Дніпровський трубний заводи, „Енерґомашспецсталь", шахти, аґрофірми, інші підприємства. ІСД закуповує газ у „Ітери", в Туркменістані та Узбекистані. Під контролею ІСД перебуває футбольний клюб „Металюрґ". Рік тому серед політиків ширилася чутка, що люди, близькі до ІСД, намагаються розкрутити (за допомогою тодішнього віце-прем'єра уряду Олега Дубини) проєкт „Президент-2004", при цьому на головну ролю пропонували директора Харцизького трубного заводу Віктора Пантелеєнка, але завадою на шляху проєкту стала сварка Віталія Гайдука й Олега Дубини.

(Продовження на стор. 20)

ТОЧКА ЗОРУ

Застій у діяспорних організаціях - це не криза, але..

Тут маємо на увазі тільки західню діяспору, де це явище помітне вже від довшого часу. Ця проблема починається із вибором чи переобранням нових управ – голів, секретарів і скарбників. Установам все тяжче знаходити відповідних людей на ці пости. У висліді провід залишається в руках старших віком, які ці обов'язки виконували роками.

У більшості випадків їхнє здоров'я вже не дозволяє на громадську активність і на напружену організаційну працю. Залишаються вони на посадах не тому, що їм це подобається, але з великого патріотизму і з конечности, щоб не допустити до ліквідації даної установи. Це тим більше, коли ця установа здійснює корисну для громади роботу.

Може, дещо інакше становище в ідеологічних середовищах. Там діє партійна дисципліна, і справа оновлення проводу не є аж такою проблемною.

Та це лиш один бік справи. Є цілий ряд важливіших причин, які спричинюють кризу. Одна з найперших – брак фінансових ресурсів, хоч соціологи стверджують, що інтелектуальні і психологічні ресурси куди важливіші від матеріяльних.

До 1991 року діяспорні організації часто виконували функції, які за нормальних умов мали б належати до компетенції держави. З хвилиною проголошення незалежности Української держави роля діяспорних організацій докорінно змінилася. Їх завдання сьогодні – сприяти у державо-творчому процесі молодої держави, зокрема формулювати національну ідею, об'єктивно визначати соціяльно-економічні і соціяльно-культурні інтереси держави і українського народу. Дуже важливо слідкувати, як державні чинники дотримуються законів, чи дбають про добробут населення, чи є сумлінними виконавцями волі народу.

Тому необхідно переглянути програми діяспорних організацій, чітко визначити пріоритети їхньої діяльности. Треба здійснити безпристрасну аналізу наших спроможностей і вдаватися тільки до таких завдань, які можливі до виконання. Постійно мати на увазі все те, що нас об'єднує, і виходити з позицій „за", а не „проти", підкреслювати потребу в громадському житті демократії, правопорядку, справедливости, чесности і толеранції.

Оскільки деякі організації дублюють одна одну, мають ті самі цілі, варто перевірити доцільність цього дублювання, бо воно дуже послаблює наш потенціял. Для організацій, які мають добру перспективу, є вкрай важливим залучати до праці молодшу генерацію. Але це можливе лише за умов радикальних змін застарілих методів праці, які молодих не влаштовують.

Не забуваймо ніколи, що діяспора є частиною української нації, і тому допомога потребуючим в Україні є її основним обов'язком. В організаціях щораз частіше бачимо брак ентузіязму, динаміки. Люди стали байдужими, інертними. Якоїсь рецепти на поліпшення ситуації покищо ніхто не пропонує. А зміна конечна, бо залишення цієї справи в сьогоднішньому стані загрожує не тільки припиненням діяльности цих установ, але й їхнім цілковитим зникненням.

Ми дуже болюче відчуваємо відсутність українського щоденника, яким була колись „Свобода", тепер уже тижневик. Коли ж до того порівняємо куценький тираж „Свободи", неповних сім тисяч, із числом наших поселенців в США, яких статистика виказує понад 700 тисяч – а з того числа тільки одна третина спілкується українською мовою – то ці неспівмірні числа говорять самі за себе.

Великі сподівання були у зв'язку з так званою „четвертою хвилею" еміграції. Для цього була навіть відновлена діяльність Асоціяції українців в Америці з її органом – журналом „Наш голос", з метою організаційно оформити численну кількість нової еміграції, розкиненої в різних штатах Америки. На жаль, „Наш голос" не став ні голоснішим, ні перспективнішим. Створено також „Світличку" – для різних добродійних акцій. На превеликий жаль, ці сподівання виявилися передчасними. Насправді тільки у виняткових випадках новоприбулі включилися до тієї організації, як теж до інших, а переважна більшість виявилася зовсім не зацікавлена нашим діяспорним життям, стоїть осторонь, одиноким її бажанням є поліпшити свій матеріяльний стан.

Ця проблема залишається невирішеною, і тому над нею повинні серйозно замислитися соціологи, політики і знавці етнічних проблем.

Д-р Роман Барановський,
Кергонксон, Н. Й.

„Українському Тижневикові“ – Многая Літая!

Одним з найскладніших аспектів імігpаційного життя є постійна загроза втратити рідну мову. Все ж таки, починаючи від перших імігрантів, українці, мова яких була і далі є пониженою на батьківщині, протиставилися мовній асиміляції в Америці на кожному кроці. Разом з цим, керівники Українського Народного Союзу вже в перше десятиріччя XX сторіччя почали здавати собі справу з того, що асиміляція є неминучою, і що єдиним способом затримати молодих українців у громаді – тих, котрі ще хотіли бути українцями, але вже не знали української мови – це дати їм друковане слово, конкретно – газету англійською мовою.

Коли цю ідею Український Народний Союз почав розвивати в напрямі до її практичного втілення, постала ще одна істотна спонука інформувати англомовний світ про Україну та українців – Великий голод 1932–33 років. Тобто, окрім того, що в тій ситуації англомовна газета в українському іміґраційному середовищі була важливою сама по собі, її ролю і значення підніс ще й невідкличний морально-політичний обов'язок прорвати совєтську інформаційну бльокаду довкола України і систематично повідомляти позаукраїнський світ про винищення українського народу сталінським режимом.

Перше число „Українського Тижневика“ – на чотирьох сторінках, як додаток до україномовної „Свободи“ – вийшло у світ 6 жовтня 1933 року і всім своїм змістом почало виконувати дві найважливіші цілі – ознайомлювати англомовних читачів з українською історією, культурою, наукою і водночас гуртувати молодих українців.Як перші 25 років під проводом Степана Шумейка, головного редактора, так і весь подальший період, аж донині, в своє 70-річчя, „Український Тижневик“ здійснює незаступиме ідейне та інтелектуальне покликання з надзвичайною посвятою.

Коли переглядаємо сторінки двох збірників „Український Тижневик'–2000“, який підготували в 2000 і 2001 році головний редактор Рома Гадзевич і її співпрацівники, переконуємося, що ця посвята і творчий ентузіязм дописувачів до „УТ“ і його читачів був незмінний в кожне десятиріччя – це стосується усіх новин і коментарів, котрі охоплювали всі галузі українського буття, зокрема такі провідні теми, як Великий голод в Україні, Друга світова війна, насильне депортування українців до СССР, звітування перед Конґресом, поновна повоєнна русифікація „радянської“ України, нищення Українських Церков, дисидентський рух в Україні, незнищенність ідеї відродження незалежної Української держави.

Як колишній редактор „Українського Тижневика“, а пізніше – головний редактор „Свободи“ Зенон Снилик писав в Альманаху-1973, в 40-річний ювілей „УТ“, „нема жодної людини на українсько-американсьшкій сцені, починаючи від Кларенса Менінґа до новаків-студентів в університетах, хто не цитував би „Українського Тижневика“... в службі, яка фактично подавала незамінне визначення українства – добро для нашого народу...“

Тепер, коли наша газета-посестра починає 71-ий рік своєї діяльности, ми бажаємо її редакції, авторам і читачам тепле і щире „Многая Літа!“, невичерпних творчих сил, аби в наші нелегкі і непевні часи „Український Тижневик“ продовжував успішну працю для добра нашого народу.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про перепустку „до неба“

Гей, скільки то говориться та слухається про оту таку вимріяну перепустку до США, що її видають в Україні тільки в американському посольстві у Києві, та за якою їдуть туди з усіх українських країв з надією, що вдасться ступити на цю, як усім здається, щасливу американську землю.

Їдуть до Києва з різних причин, але в кожному випадку – з великим бажанням отримати американську візу. На жаль, американські чиновники, що працюють у посольстві, ледве не кожне прохання українського громадянина на виїзд до США сприймають як якесь ошуканство, підстави для одержання візи вважають вигадкою, й тому ставляться до цих людей з неприхованим упередженням.

Про те, як тяжко щасливо переступити у Києві пороги американського представництва та вийти звідти з візою до США, розповідають усі, кому всміхнулося щастя, або хто залишився з жалем дома. І ці труднощі продовжують збільшуватися, хоч американські представники вже не один раз обіцяли полегшити цю справу в цілому.

Немає, мабуть, сьогодні жодного українця, котрий мав намір приїхати до США з науковою метою чи в складі творчої групи, чи щоб відвідати родину, і котрий не міг би розповісти про свої прикрі переживання в американському посольстві у Києві, про більші чи менші колоди під ногами, які треба було переступити, щоб потрапити до американського „неба”.

Ось пригадує родичка свої нелегкі переживання у посольстві, у тому часі, коли її батько смертельно захворів в США і бажав повернутися умирати до Львова, але вже без опіки не мав на це сили. Все це вияснила вона цьому „ангелові”, що міг видати її візу до США. Оглянувши добре лист, що прохачка подала з американської лікарні із засвідченням смертельної недуги батька, представниця американського консуляту з погордою повернула засвідчення, кажучи: „Таке можна купити за двадцять долярів” і... візи не дала. Скільки осіб треба було потурбувати, скільки прохань до „найвищої інстанції”, щоб вкінці виставлено візу на короткий час, щоб привезти дорогу людину вмирати в Україну.

А ось недавно слухаю оповідання іншої самаритянки, що на прохання важко хворої родички у США, поїхала до Києва старатися за візою, маючи усі прилоги, лікарські свідоцтва і запевнення щодо повернення. „Чемна” сторожа цього американського неба візи не дала і ще зажадала, що слід до неї говорити по-російськи, а непо-українському. А тут інша, шукаючи шляху до обіцяного американського неба і двічі діставши відмову в посольстві у Києві, „купила” візу за п'ять тисяч долярів, які вже другий рік „відробляє”.

Це тільки „вибрані” приклади, які знаю безпосередньо від жертв довгих і таких важких шляхів до обіцяного американського „неба”. А скільки подібних історій можна послухати серед нашої громади тут або в Україні. Чи ми, довголітні американські громадяни, не маємо ніякої можливости допомогти нашим землякам – принаймні тим, щоб поінформувати відповідні американські уряди, скільки на їхнє „конто” припадає неправильностей і далеко не дружнього ставлення до майбутніх, як не громадян, то добрих робітників?

Чому наші громадські установи не реаґують на усі ці численні випадки нечемности американських урядовців, що знаменито можуть носити ім'я „The Ugly American”?

О-КА

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз SVOBODA Published by the Ukrainian National Association

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510, UNA Fax: (973) 292-0900
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $55.00, на півроку - $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку - $30.00. За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Головний редактор —Ірена Яросевич
Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

Адміністрація „Свободи"
Адміністратор Володимир Гончарик (973) 292-9800 (дод. 3041)
Керівник відділу оголошень
Марійка Осціславська (973) 292-9800 (дод. 3040)
Передплата - Марійка Пенджола (973) 292-9800 (дод. 3042)

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Вітання від молодшої сестрички

Дорогі друзі-колеґи з газети „Свободи"! Вітаємо Вас із 110-літтям часопису. Протягом своєї історії „Свобода" служила маяком для сотень тисяч еміґрантів з України, який ясно світив у морі нового життя поза батьківщиною. Вона інформувала, давала поради, розважала. Вона є ниткою, яка сполучає діяспору з Україною. Ми, співпрацівники українського відділу „Голосу Америки", віддаємо Вам належне та цінимо Ваш вклад в українську журналістську скарбницю, висловлюємо вдячність за Вашу співпрацю з нами – відносно молодою сестричкою, якій в грудні цього року виповниться п'ятдесят чотири роки. На все добре!

Ліда Рудинс,
керівник українського відділу „Голоси Америки"

„Тебе, рідний краю, до болю кохаю..."

Ці слова і мелодія відомої пісні про рідні Карпати весь час зі мною. Повертаюся до Ню-Йорку після місячного перебування в Україні. Летимо весь час на захід, за сонцем, і я подумала, що Україні також треба крокувати на Захід, до світла, залишаючи позаду темний морок совєтських часів з їхніми нинішніми наслідками бідности і непевности щодо завтрашнього дня.

Невеселі спогади огортають мене після подорожі на Батьківщину... Згадую багатолюдне пікетування Львівської державної податкової адміністрації, яку очолює Сергій Медведчук (брат Віктора Медведчука). Підприємці у своїх виступах говорили, що той, хто хоче чесно працювати і чесно платити податки, не витримує податкового тиску, бо саме податкова інспекція є найбільшим хабарником і здирником в Україні.

Згадую відвідини школи-садочка „Провесінь" на околиці Львова, разом з союзянкою Лесею Ґой. Ми вручили на руки директора цієї школи матеріяльну допомогу від СУА на придбання верстата для навчання учнів. Приємно було приймати слова подяки на адресу Союзу Українок Америки від директора, вчителів і дітей за щоденні сніданки, які оплачує СУА наймолодшим школярам цієї школи. Директор школи розповів, що багато батьків з інших районів Львова хочуть, щоб їхні діти вчилися саме в цій школі, де безкоштовні сніданки. Деякі діти з багатодітних сімей часто пропускають заняття через те, що не мають теплого одягу і взуття. Директор запропонував відвідати одну бідну родину, троє дітей якої є учнями школи. Важко описати те враження, яке справила на нас ця родина. Хата складається лише з кухні і кімнати, в якій живе 9 осіб. В усьому відчувається страшна бідність. Везу зі собою лист від письменниці Марти Гай, якій ми також передали матеріяльну допомогу від СУА, в якому вона пише: „Дорогі посестри зі Союзу Українок Америки! Дякую за дарунок до 60-ліття УПА, а передовсім дякую за те, що ви є на світі, хай і далеко від України, але такі вірні, такі добрі і активні".

Під нами – Земля. Яка ж вона гарна з висоти лету літака! Але чому в різних державах люди живуть порізному? Чому моя держава Україна, маючи такі багаті природні ресурси, найродючіші у світі чорноземи, не може забезпечити своєму народові нормальні, цивілізовані умови життя? Чому молоді матері залишають малих дітей з бабусями, а самі їдуть світ-за-очі на заробітки? Чому в державі порушуються права людини? Чому політики-демократи не мають доступу до засобів масової інформації? Чому смертність перевищує народжуваність? Безліч „чому" виринають у свідомості. Між владою і народом така відстань, як між двома різними полюсами. На одному полюсі проживає 5–7 відсотків населення, яке купається в розкоші. На другому – решта населення України, яке живе в постійних нестатках, бідності. Мені пригадалися мудрі слова президента США Лінкольна: „...Щоб правління народне, обране народом і для народу не зникло з лиця землі". Поки в Україні не буде правління, яке служить народові, до тих пір в державі не буде добра.

Наступного року повинні відбутися вибори нового президента України. Яким він буде, кому служитиме? Це залежить від усіх громадян України, де б вони не жили. Ми тут, в Америці, повинні докласти всіх зусиль, аби наступний президент України служив своєму народові. Шляхи для цього є різні. В першу чергу – це матеріяльна допомога найбіднішим верствам населення, а саме: дітям-сиротам і пенсіонерам (останні становлять третину всього населення України). Їх треба нагодувати, одягнути, зігріти. Тоді вони будуть займатися політикою і самі вирішать, кого вибирати.

Пригадались слова Патріярха Мстислава: „Раз з цього народу народився, йому й служити треба до кінця життя, допомагати йому, щоб став він вільним, заможним і щасливим з покоління в покоління". Ці слова стосуються кожного з нас.

Ліда Баб'юк,
Ню-Йорк

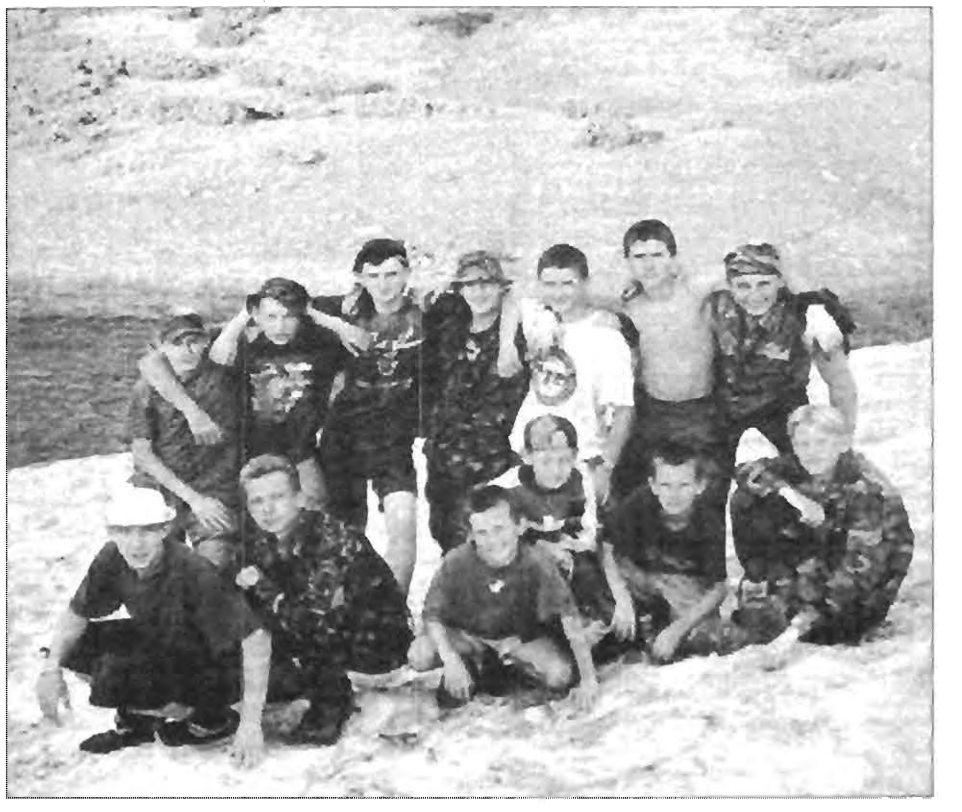
Уточнення

У репортажі про святкування 12-річчя Незалежности України в Ню-Йорку („Свобода", ч. 39) не зазначено, що у концерті однак взяла участь солістка Любов Щипчик. Перепрошуємо!

* * *

Оскільки комп'ютерна помилка змінила перше речення вступу до статті „Антиукраїнський зміст двох 'Русинських енциклопедій' " („Свобода" з 26 вересня, ч. 39), це речення належить читати: „До двох томів „повних творів" проф. Пола Маґочія, промотора русинського руху, останнім часом додається...", далі – за поданим текстом. – **Ред.**

На одному оптимізмі – це занадто

Пластуни України в Карпатах

„Молодь – надія нації. Молодь – це наше майбутнє. Нове молоде покоління поведе Україну до Европи". Багато таких красномовних і захоплюючих закликів ми чуємо на вулиці, по радіо, телебаченні, у пресі. Але коли ці заклики створюються, ніхто не питає у молоді, чи має вона якусь елементарну опору, з допомогою якої буде будувати це майбуття.

А живеться їй не дуже весело, хоча молодь намагається все сприймати життєрадісно. Але жити на одному оптимізмі – це занадто. Чому студент повинен думати, як йому вижити на невелику стипендію чи їхати до Польщі, щоб купити книжку, бо в Україні такої немає? Через такі проблеми й переживання багато хто з молоді занепадає духом. Деякі стають алькоголіками та наркоманами, молоді дівчата їдуть за кордон у пошуках сумнівного заробітку.

Для багатьох острівцем порятунку стає Пласт, який допомагає розвивати молодь у патріотичному дусі, а також студентські братства, які намагаються зайняти її чимось, інші молодіжні організації, які створюються по всій Україні. Але вони ще не мають належної підтримки з боку держави, у якій панує безпорядок і невизначеність. Та залишається надія на ті острівці, які виховують молодь, яка, надіємось, знайде в собі сили вийти з пасивного стану, перестане все сприймати флегматично і з допомогою українців цілого світу зробить рішучий крок до свого становлення як на українській, так і світовій арені.

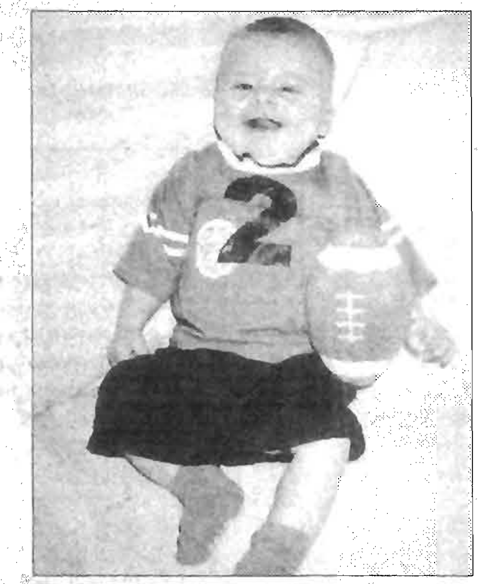
Андрій Міськів,
Львів

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Нові члени УНСоюзу

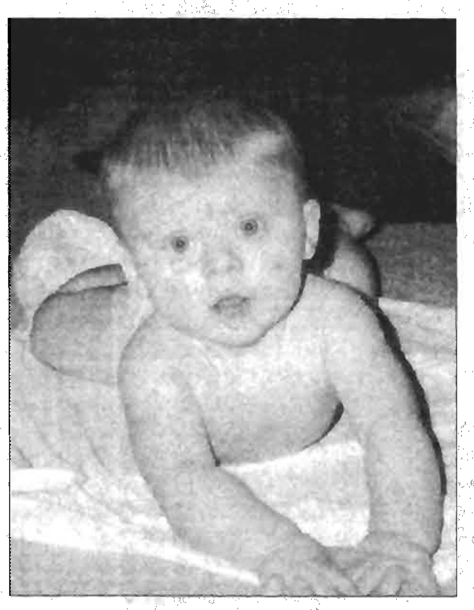
Брендон Стенлі Бартолом, внук Віліяма і Дж. Кресінів. Правнука вписали до 382-го Відділу Віліям і Юлія Кресіни.

Матей Джералд Мілян, син Джефрі і Шили Міляніів. Хлопчика вписала прабабуня Ольга Мілян до 88-го Відділу УНСоюзу.

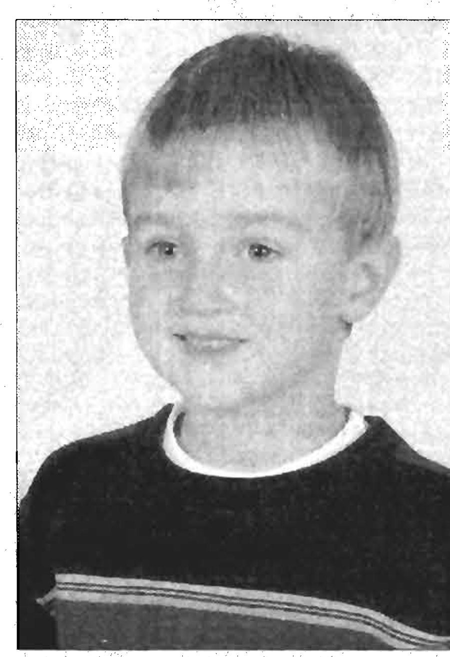

Зозулька Гауслер Лев, дочка Олесі Лев і Петра Гауслера, і Григорій Лев Гавдяк, син Христини Лев і Адріяна Гавдяка. Обох дітей забезпечили їхні дідо і бабця Василь та Оксана Леви. Вони стали членами 15-го Відділу УНСоюзу. Уся родина є забезпечена в Українському Народному Союзі.

Марко Олден (зліва) і Наталія Софія Провости, діти Олдена і Міріям Провостів. Дітей вписала прабабуня Віра Захаріясевич до 277-го Відділу УНСоюзу.

Матей Микола Лед, син Наталки і Кевина Ледів, став членом 360-го Відділу УНСоюзу. Внука забезпечили бабця і дідо Таня і Микола Паславські.

Катя Роксоляна Куропась, дочка Романа і Тані Куропасів. Внучку вписали до 20-го Відділу УНСоюзу дідо і бабуня Роман і Тамара Куропасі.

Михайлик і Юліяна (вгорі) Коти, діти Зені і Ярослава Котів з Палатайну, Іл. Дітей вписали батьки до 379-го Відділу УНСоюзу.

Назва нашої Церкви

Нижчеподану статтю о. д-ра Андрія Чировського передруковуємо з дозволом із весняного числа бюлетеня „Ukrainian Catholic National Shrine of the Holy Family" (Вашинґтон, Д.К.) – в надії, що і тема її і арґументація зацікавлять читачів „Свободи". О. д-ра Андрій Чировський– засновник Інституту Східньо-Християнських студій імені Митрополита Андрея Шептицького.

Раз-у-раз виникає дискусія про назву нашої Церкви: чи вона повинна називатися Українською Католицькою, Грецькою чи Греко-Католицькою Церквою? Чи, може, Візантійсько-Українською Католицькою Церквою? Це дуже важливе, тому що назва виявляє її суть.

Коли наші предки прибували до Америки, вони називали себе греко-католицькими русинами або рутенцями. Я використовую слово „греко" радше, ніж „грецький", тому що вони називали себе греко-католиками, а не грецькими католиками. Згодом їм не подобалось, що люди питали їх, чи вони люблять їсти „сувлакі", і тому вони перестали вживати слово, яке пов'язувало б їх з греками.

Після Першої світової війни наші люди з Галичини пішли слідами східних українців і почали називати нашу країну Русь Україною, а себе українцями. І тому наша Церква стала Українською Католицькою Церквою. Цікавим є те, що наші брати з південно-західньої сторони Карпат зберегли старовинну назву „Рутенія" і визначили свою належність до Закарпаття, де з Ужгорода до Словаччини можна заїхати за п'ятьдесять хвилин, до Угорщини – за тридцять, а до Румунії – за сімдесят хвилин. До Львова це вимагає щонайменше шість годин подорожування через небезпечні карпатські перевали. Чи можна собі уявити, скільки часу це вимагало перед появою автомобілів! Тому не диво, що закарпатцям було вигідніше приєднатися до багатоетнічних сусідів, ніж до інших русинів, які прийняли нову назву – Україна.

Щоб відокремити себе від етнічних греків, закарпатці почали частіше використовувати слово „Візантія", яке стосувалося літургічної традиції. Отож (галицькі) рутенські греко-католики стали українцями-католиками, тоді як закарпатці стали рутенцями візантійсько-католицького обряду. Маючи свою митрополію в Сполучених Штатах, вони стали першою самоуправною східньою Католицькою Церквою в західній півкулі. Натомість українці-католики, відчуваючи загрозу існуванню України, вирішили зберегти близькі стосунки з Церквою в Україні, – перш ніж стати незалежною американською, канадською чи північно-американською. Деякі надмірно побоювалися, що Візантійська Католицька Церква, з осідком у Пітсбурґу, намагатиметься здобути владу над українцями-католиками та іншими, які дотримувалися візантійської літургічної традиції (румуни, мелхіти і т.д.). Коли будь-яка українська католицька парафія почала визнавати себе візантійською чи візантійського обряду, деякі люди дуже реаґували на це, і то з нераціональним побоюванням.

Тому, що загроза існуванню українського народу справді існувала, загальне прийняття назви „український католик" видавалось багатьом членам цієї довго поневоленої країни і Церкви перемогою. Також багато хто вважав це запевненням, що український народ не зникне з лиця землі. Тому що внаслідок війн, переслідувань і Великого голоду загинуло з цих неприродних причин двадцять мільйонів українців, цей страх не був безпідставний, хоча треба було мати більшу надію на Бога.

Коли Церква в Україні вийшла з підпілля і домагалася повернення їй тисяч церковних об'єктів, конфіскованих Сталіним і переданих Московському патріярхатові або перетворених на світські приміщення, це вимагало повернення до назви „греко-католик", тому що цю назву вживалося в старих документах, в яких записано, хто власник нерухомого майна. Деякі вороги Церкви намагалися доводити, що Греко-Католицька Церква, яка існувала до Другої світової війни, перестала існувати, і що нова Українська Католицька Церква була створена Ватиканом у 1960-их роках. Я особисто був свідком багатьох таких нерозумних, але загрозливих розмов в Україні 1990 році й опісля.

Ось так ми знову стали Українською Греко-Католицькою Церквою. В цей перехідний період ми намагалися втримати безсумнівні зв'язки з мученицькою Церквою в Україні, щоб цим допомогти нашій матерній Церкві і в заміну за це одержати від неї поміч з новою еміґрацією вірних і духовенства з України. Тим часом наші єпископи почали застановлятися над новою назвою для нашої Церкви. Із теологічної точки зору називати її „Українською" не було б правильно, тому що це безумовно виключало б людей не-українського походження. Церква для тільки однієї групи людей не може називати себе християнською. Ісус звелів нам: „Ідіть, отже, і зробіть учнями всі народи..." Ми не були б добрими християнами, якщо б ми закрили двері для всіх не-українців. Єдиний правильний спосіб затримати наше старовинне визначення і скарби нашої релігійної традиції – це ділитися багатством нашої віри. Ми є Церквою, яка постала з українського народу, але Церквою, яка відкрита для всіх людей, незалежно від їхнього національного походження. Тому наші єпископи поважно застановляються над іншими назвами для нашої Церкви, що зосереджені на назві церковного проводу, який є центром та ознакою визначення нашої Церкви. Це Київська Церква. Так, як ми не вживаємо вислову „італійська" Церква, але Римська Церква, або не „турецька", але Константинопольська Церква; так само як Московський патріярхат є правильною назвою для Православної Церкви у Росії, так само ми є Київською Церквою, у повному і відкритому об'єднанні з Римом і католиками Західньої Церкви.

Зовсім ясно, що ми є Київською Церквою. Київські митрополити і єпископи Київської митрополії відновили об'єднання з Римом у 1596 році. Найважче висловити решту нашого визначення, тієї частини Київської Церкви, яка тепер є у повному і явному об'єднанні з Римською Церквою. Розглядались різні можливості. Ось кілька з них: Київська Католицька Церква, Київська Церква католицького об'єднання, Київська Вселенська Церква, Православно-Католицька Київська Церква.

Одна справа є певна. Ми не можемо далі офіційно називати себе Українською Церквою, тому що це єретична назва. Ми мусимо об'єднувати всю християнську спадщину під владою Святого Володимира у Києві. Нам не слід погоджуватися з московською теорією, що після монгольського знищення Київської Руси у 1240 році Київська Церква перенеслася на північ і стала Московською Церквою, яка тепер є „Матірною Церквою" Київської Церкви, яка каже, що була відновлена багато пізніше, після періоду „порожнечі" на півдні. Київська Церква, яку засновано у 988 році, ніколи не припинила свого існування. У 1596 році велика частина Київської Церкви відновила свою єдність першого християнського тисячоліття.

Ми є частиною тієї Київської Церкви. Ми зберегли скарби понадтисячолітньої традиції народу Русі-України, але ми також вітаємо всіх, які шукають шляху до Бога згідно з культом і теологією, особистою і спільною духовністю та шляхом устрою нашого церковного життя. Мученицька Київська Церква походить від українського народу, але вона також служить всім, які поважно сприймають святу традицію Церкви і бажають жити згідно з цією традицією – чи то в Україні, чи в інших країнах на цій Божій землі..

Будуємо Патріярший собор у Києві

Звернення Верховного Архиєпископа УГКЦ Любомира кардинала Гузара до вірних з приводу спорудження собору Воскресіння Христового

Дорогі у Христі!

Перебуваючи на початку цього року в Канаді, я відвідував наші громади, церкви, школи, культурні інституції. Неподалік від Торонто, у Місісаґа, я побував у школі Святої Софії. До мого приїзду вчителі цієї школи підготували альбом з малюнками учнів. Переглядаючи його, я затримав погляд на праці учениці шостої кляси. Найбільше мене вразив підпис малюнка: "Хочу бачити собор". Йшлося, звісно, про собор у Києві. Я поставив сам собі запитання: чому дівчина третього чи четвертого покоління українців у Канаді це сказала, яке значення для неї може мати цей собор?

Багато наших співвітчизників, шукаючи шляхи для подолання політичних чи економічних труднощів, почали виїжджати за кордон і там поселялися, влаштовували собі нове життя. Еміґранти, які довший час живуть на чужині, вже мають свої стабільні громади, освітні заклади, культурні осередки, в яких зустрічаються. Та найбільше значення має для них пам'ять про свою духовну спільноту, яку вони несли зі собою завжди, навіть якщо їхні руки були порожні. Скарб святої віри став для них справжньою батьківщиною.

Однак, зрозуміло, що, перебуваючи в середовищі чужої культури, в процесі асиміляції людина може загубити те, що для неї найдорожче. Для того, щоб зберегти себе, нам усім потрібне дуже чітке видиме відчуття нашої єдности, нашої духовної близькости до осередку, з якого ми вийшли.

Історично місцем, звідки на всю Україну і навіть за її межі засяяло світло Христової науки, був Київ. Отож символом нашої батьківщини святої віри, нашої духовної єдности може і повинен стати собор, який тепер будуємо в Києві. І для того, щоб назавжди зберегти себе, кожен з нас (в Україні і за її межами) мусить відчути тісний духовний зв'язок із нашим спільним символом. Тому так важливо, щоб цей собор, – Патріярший собор Воскресіння Христового, став ще однією визначною релігійною будівлею, ще одним храмом у Києві, де є інші пам'ятки нашої християнської старовини, - щоб він був для нас усіх рідним місцем, яке ми можемо відвідати, як цього бажала учениця з Канади.

Собор у Києві має допомогти нам побачити і відчути приналежність до спільної матері, давньої київської традиції, яка понад тисячу років освячує наш народ. Він повинен стати храмом, в якому ми зможемо відчути, звідки походимо, що нас зберігає і вказує шлях на майбутнє.

Звертаюся до Вас з великим проханням посприяти завершенню спорудження цього храму. Я прошу кожного і кожну з Вас зробити пожертву, яка дорівнює оплаті за одну годину Вашої праці. Ця сума допоможе нам завершити будівництво храму. Такий дарунок від Вас на цю спільну мету – це буде наша загальна заява, що ми справді хочемо бути одною об'єднаною Церквою, де всі члени мають перед очима оцей спільний храм, цю одну Українську Католицьку Церкву.

Заздалегідь дуже сердечно дякую Вам за цю Вашу пожертву. Складіть її своєму парохові, який подбає про те, щоб переслати це на будову. І нехай Боже благословення буде на усіх Вас!

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Свято на честь України

НЮ-ЙОРК. – В неділю, 24 серпня, парафія Благовіщення відсвяткувала 12-ту річницю Незалежности України. Після Літургії, у гарно прибраній парафіяльній залі, відбулася мистецька програма. Орися Баранська, голова товариства св. Марії, провадила нею. Марія Йовик мала цікаву доповідь про історію постання незалежної України. Леся Голюка переповіла її англійською мовою.

Участь в мистецькій програмі брали діти і внуки парафіян. Мері-Ян Маркс в чудовому українському строї виконала на фортепіяні в'язанку українських народних мелодій. Також на фортепіяні грали Христина, Михайло і Марко Голюки. Андрій Барановський співав, а Христина Голюка грала на віолі.

О. Баранська подякувала усім, що причинилися до успіху цього патріотичного свята. Священик о. Юрій Бінковський молитвою закінчив програму. Усі разом заспівали „Многая літа" і український гимн „Ще не вмерла Україна".

Володимир Біланюк

* * *

ФІНІКС, Арізона. – З рамени місцевого відділу УККА, громада міста 14 вересня в Українському культурному осередку відзначила річницю Незалежности України. Гарно прибрали залю Лея Кейді, Лідія і Зенон Білики.

Молебень відправив о. Іван Кондрасевич, парох Української православної церкви. Свято відкрила Леся Кейді, заступниця голови відділу УККА, яка підготувала програму свята. Хвилиною мовчанки вшановано пам'ять всіх, які віддали своє життя за волю України.

Гимн США відспівала Анастасія Деласандро, гимн України – Леся Кейді і Ігор Біскуп. Мелодію до гимну виконав на бандурі Лук Мілер. Акт про Незалежність України прочитав Ігор Біскуп. Доповідь відчитав о. Іван Кондрасевич, англійською мовоюі – Зірка Ренстон.

Ведучий програмою Ігор Біскуп представив гостей і виконавців – танцювальну групу із Сан-Дієго під проводом Девіда і Марійки Федорів-Деласендро та Ольгу Лащук-Мілер. Кілька пісень на бандурі виконав Лук Мілер, в'язанку пісень – солістка Анастасія Деласандро, а народні танці – Лавра Нельсон, Лук Мілер, Лої і Анастасія Деласандро. Вірші про Україну деклямувала Віра Швець.

Леся Кейді подякувала всім присутнім за участь, а виконавцям із Сан-Дієго вручила китиці квітів. Кінцеву молитву провели о. Іван Кондрасевич і о. Андрій Чировський. Піснею „Гей у лузі червона калина" закінчено свято. Присутні мали нагоду відвідати постійну мистецьку виставку і нововідкриту бібліотеку, яку впорядкувала Ліда Білик.

Смачний обід приготували Мирося Михайлів і Розалія Тимчина.

Ольга Сливка

Допомогли українській церкві в Люрді

ФІНІКС, Арізона. – На південному заході Франції є місто Люрд – центр паломництва, де сталися тисячі чудес на прославу Божої Матері. Українці в Люрді побудували Церкву, що стоїть на вулиці „Україна". Це дар, котрий передала Божа Матір українському народові.

Українська церква Успення Пресвятої Богородиці побудована на місці палати-дому Наполеона на кошти українських греко-католиків з цілого світу. Парохом Церкви є Николай Василь Прийма, колишній воїн УПА, три рази засуджений на смертну кару. Церква в Люрді перебуває у скрутному фінансовому і матеріяльному стані. В катедрі „Розер" є кімната „Україна", а в ній – образи українських малярів з цілого світу. Уряд зачинив кімнату, бо її треба відновити. Готель (44 кімнати) теж зачинений. Є багато інших проблем. Коли мої діти приїхали до дому о. В. Прийми, то побачили старенького священика, босого, дуже убого одягненого. Моя дочка навіть заплакала з жалю.

Однієї неділі у нашій церкві я і мій чоловік мали зустріч з о. Гуго Соутусом, парохом церкви Успення Пресвятої Богородиці. Ми розповіли про стан церкви в Люрді. Парох сказав: „Дуже радо поможемо. В неділю, 17 серпня, з нагоди храмового свята, буде парафіяльний обід, на якому зберемо пожертви". На цій імпрезі після молитви дует у складі Уляни Мартіндейл (акордеон) і Анни Дворської (фортепіяно) виконав відомий твір Ф. Шуберта „Аве Марія". Потім відбулася головна доповідь „Люрд і Українська Церква в Люрді", котру підготувала і зачитала Марія Чорненька.

Після доповіді виступали діти: Андрійко Сосницький виконав на фортепіяні дві народні мелодії українських композиторів-клясиків, Оксана Соутус деклямувала „О Мати Божа, Мати єдина, і в Тебе була люба дитина". Сини пароха Кристіян і Алекс прочитали вірш „Молитва до Божої Матері". Потім на фортепіяні Марко Сосницький виконав дві народні пісні, Алекс Соутус виконав пісню „Взяв би я бандуру". На закінчення концерту Йоланта Соутус виконала пісні про Матір Божу, акомпанувала Анна Дворська. А при кінці всі разом заспівали пісню „Пренебесна, пречудесна". Під час обіду Уляна Мартіндейл і Анна Дворська виконували музично-розважальну програму, що створило веселий настрій.

Весь прихід від обіду, а також добровільні датки окремих парафіян (1.500 дол.) о. Гуго вже передав до Люрду. Це буде дар-поміч для церкви Успення Пресвятої Богородиці.

Марія Чорненька

Новий Посол США в Україні – нові сподівання

Коли Україна стала незалежною і вже визнаною Сполученими Штатами Америки державою, то перед тим, як перший американський Посол мав приїхати до Києва, президент Першого федерального щадничого банку в Чикаго „Певність" Ю. Куляс запросив його на зустріч з українською громадою, яка є однією з найбільших в країні. Ця зустріч не тільки запам'яталася її учасникам, але й поклала початок традиції, якої місцева громада дотримується донині.

9 вересня до Чикаго прибув Джон Гербст, якого американський Конгрес затвердив п'ятим американ-ським Послом США в Україні. Протягом дня він відвідав Школу українознавства, побував у Національ-ному українському музеї, ознайомився з діяльністю Першого федерального щадничого банку „Пев-ність" та з кредитовою спілкою „Самопоміч". А у вечірній час високого гостя чекали в культурному осередку представники української громади, які виявили велике бажання особисто познайомитися з новим Послом.

Я також задав гостеві декілька запитань.

– Якої ви думки про щойно призначеного міністра закордонних справ України Костянтина Грищенка?

– Мені не один раз доволося зустрічатися з паном Грищенком, разом з ним обговорювали важливі питання, і тому можу сказати, що він буде достойним міністром.

– Яку працю Ви плянуєте на перші сто днів у Києві?

– І перші сто днів, і весь подальший період моєї діяльности у Києві буде присвячений зміцненню добрих взаємин між нашими країнами.

Відкриваючи зустріч, Ю. Куляс привітав дипломата і ознайомив присутніх з його біографією. Отже, Джон Гербст змінив на посаді Карлоса Паскуаля, якого перед від'їздом на батьківщину Президент України нагородив орденом „За заслуги" II ступеня за особистий внесок у розвиток двосторонніх взаємин між Америкою і Україною.

Юліян Куляс подякував Послові Дж. Гербстові за те, що прийняв запрошення і приїхав до Чикаго на зустріч з українською громадою міста. Водночасно Ю. Куляс висловив сподівання, що новий Посол продовжить зусилля своїх попередників і активно сприятиме зміцненню політичних, економічних та культурних взаємин між нашими країнами.

Коли слово було надано Послові Дж. Гербстові, присутні зустріли його тривалими оплесками. Говорив дипломат по-англійськи, знаючи, що його слухачі добре володіють цією мовою і, окрім того, так велить встановлений Державним департаментом порядок спілкування американських дипломатів з будь-якою авдиторією. І все ж перші речення промовець виголосив по-українськи:

– Добрий вечір! Я ще не цілком вправно розмовляю українською мовою, але зараз вивчаю її і певний, що найближчим часом опаную. Найперше хотів би висловити присутнім сердечну подяку за теплу зустріч і добрі побажання.

Далі Дж. Гербст сказав, що протягом всієї своєї дипломатичної кар'єри готувався до цього призначення. У 1994-1999 роках співпрацював з урядом України в багатьох питаннях, зокрема в ділянці взаємин України з НАТО. Посол висловив певність, що набутий досвід спілкування з українським урядом та іншими державними установами дозволить йому відразу включитися в активну і плідну діяльність.

– Америка, - сказав Посол, – має з Україною спільні інтереси, спільні проєкти і вона зацікавлена в тому, щоб молода Українська держава стала членом європейської спільноти.

Згадавши, що у взаєминах між обома країнами були періоди ускладнень, викликаних питанням „Кольчуг" та зникненням журналіста Г. Гонгадзе Дж. Гербст заявив, що наші американсько-українські стосунки поліпшилися. Цьому зокрема посприяло рішення України послати в Ірак свій військовий контингент.

Заторкнувши тему майбутніх президентських виборів в Україні, Дж. Гербст пообіцяв зробити все, що в його силах, щоб українська влада забезпечила рівність для кандидатів на пост президента і щоб вибори відбулися вільним і справедливим способом.

Виступ Посла США в Україні викликав численні запитання у присутніх. На найважливіші з них – щодо праці Посольства США в Києві, проблеми видання віз для громадян України, російської мови, якою переважно спілкуються працівники Посольства з українськими прохачами. Дж. Гербст дав докладні відповіді.

Анатолій Гороховський

Місійна подорож в Україну

САВТ БАВНД БРУК, Н. Дж. – 23 серпня повернулись у США члени місійної групи вірних УПЦ в США, що відвідували сиротинці в Україні. Протягом двох тижнів шестеро молодих людей працювали з сирітками, допомагали опікунам у їхній щоденній праці та спостерігали стан і потреби установ, в яких перебувають неповносправні або недорозвинуті сироти.

Два роки тому УПЦ в США у співпраці з Фондом допомоги дітям Чорнобиля (ФДДЧ) взяла під свою опіку два сиротинці: у Знам'янці, Кіровоградської области, і в Залуччі, Івано-Франківської области. Організувала місійну подорож керівник відділу служби молоді при Консисторії УПЦ в США Наталка Капелюх за допомогою керівника цього відділу о. Ігоря Махлая. Вони взяли участь у подорожі, духовним опікуном якої був о. Тарас Науменко, настоятель церкви свв. Петра і Павла в Палос Парку, Іл. Інші члени місійної групи – Ніколь Бек з Палос Парку, Джан Чарест та Джан і Керен Мищишини з Вунсакету, Р.А., Деніс Споганець з Картерету, Н. Дж., та Шенон Домброзяк з Довер, Фла.

В Знам'янці, де живе 90 дітей, місіонери допомагали в ремонті будинку, розважали сиріт представленням „Білосніжки". Зворушливою подією було охрещення і миропомазання 25-ти дітей. В Залуччі група повторила все, зроблене у першому сиротинці, для 130 дітей, які мають якусь вроджену фізичну або ментальну ваду. Будинок цієї установи побудований ще перед Другою світовою війною. Хоч на пожертви вірних УПЦ в США вже зроблено багато – будинок має новий дах, лазнички, декілька душів, умивальники в кожній кімнаті, пральну машину, але ще потрібно багато роботи для удосконалення.

В обох сиротинцях група бачила ковдри, одяг й іграшки, зібрані старанням Катерини Коченаш з Свято-Успенської парафії в Нордгемтоні та її численних друзів.

Члени місійної групи оглянули історичний Львів, монастир Почаївської Лаври, Києво-Печерську Лавру, Святу Софію та Свято-Михайлівський Золотоверхий собор.

о. Даниїл

Гості зі США у вихованців сиротинця в Знам'янці Кіровоградської области *Фото: Олесь Кузьма*

4 жовтня: благодійний вечір, який спонзорує „Вестерн Юніон"

ДЕНБУРІ, Кон. – У вересні компанія „Вестерн Юніон" проголосила, що присвячує 20 тисяч误 долярів, щоб стати головним спонзором благодійного вечора на користь Фонду допомоги дітям Чорнобиля. В урочистій програмі під назвою „Вестерн Юніон – перемога для дітей" виступатиме світовий та олімпійський чемпіон України Віктор Петренко та великий ансамбль фігуристів з України, США, Росії та Японії.

Серед зірок світової слави будуть американський чемпіон Браєн Бойтано, Катерина Ґордєєва, Ілля Кулик, Євгеній Плюшенко, Тимоті Ґебл, Наомі Ленг та Петро Чернишов. В перший раз виступатиме пара українських чемпіонів Олена Грушина та Руслан Гончаров, які брали участь з Віктором Петренком в благодійному обіді в травні, в Українському народному домі в Гартфорді.

Мистецька програма відбудеться в суботу, 4 жовтня, о годині 7:30 вечора на новопобудованій арені в Денбурі, Кон. Весь дохід призначений на закуп медичної апаратури для дитячих лікарень в Україні.

„Ми дуже вдячні за підтримку компанії „Вестерн Юніон", яка вже вдруге спонзорує нашу кампанію „Перемога для дітей", – сказав Олександер Кузьма, екзекутивний керівник ФДДЧ. „Ця пожертва дозволить доповнити успіх нашого відділення реанімації немовлят імені Віктора Петренка в Одесі".

В 2001 році, В. Петренко почав кампанію „Перемога для дітей" на користь ФДДЧ, з мрією обладнати взірцеве відділення реанімації (інтенсивної терапії) новонароджених в Одеській обласній дитячій лікарні. Тоді (в березні 2001 р.) зібрано понад 105,000 долярів протягом двох вечорів. ФДДЧ придбав нову апаратуру для лікарні і Віктор Петренко прибув на урочисте відкриття медичного відділення. З того часу В. Петренко знову відвідав лікарню і побачив позитивні наслідки своєї благодійної акції, зустрів виздоровлених немовлят.

„Ми впевнені, що пожертва „Вестерн Юніон" значно посилить наш успіх в Денбурі і тим самим, нашу програму в Україні", – сказала Ірена Олексяк, координаторка програми в Денбурі. Крім фігурного ковзання, Фонд влаштовує урочисте прийняття в ресторані „Кольорадо Брюері", власником якого є молодий підприємець українського походження Михайло Кондрат. Під час прийняття олімпійські чемпіони будуть зустрічатися з гостями, допомагатимуть в продажі – авкціоні різних мистецьких та комерційних праць, які пожертвувано на користь дітей Чорнобиля.

Програма 4 жовтня широко розголошена у штатах Конектикат та Ню-Йорк через радіостанції „WLAD & Q-98" та в американській пресі.

З 1990 року, ФДДЧ доставив в Україну на 50 мільйонів долярів медичної апаратури, медикаментів та гуманітарних вантажів – найбільше за всі гуманітарні організації в українській діяспорі Північної Америки. За свої успіхи в рятунку дітей і немовлят Фонд отримав признання від американського та українського урядів та від партнерських лікарень в Україні.

За дальшими інформаціями про Фонд допомоги дітям Чорнобиля чи придбання квитків на програму 4 жовтня просимо звернутися до І. Олексяк на телефон (860) 652-0458, чи до Ледової арени в Денбурі на телефон (203) 794-1704. Щоб подати пожертву, звільнену від податків, просимо виписати чек на „Children of Chornobyl Relief Fund", 272 Old Short Hills Road, Short Hills, New Jersey 07078.

ФДДЧ

Осіннє свято в українській церкві

НЮАРК, Н. Дж. - 27 вересня відбувся Третій український фестиваль при парафії св. Івана Хрестителя. Цю парафію утворили вихідці з України у 1906 році, а в 1907 році вони придбали церковний будинок. Від 1939 року діє українська парафіяльна школа. Саме з метою підтримки цієї школи було проведено осіннє свято на церковному подвір'ї.

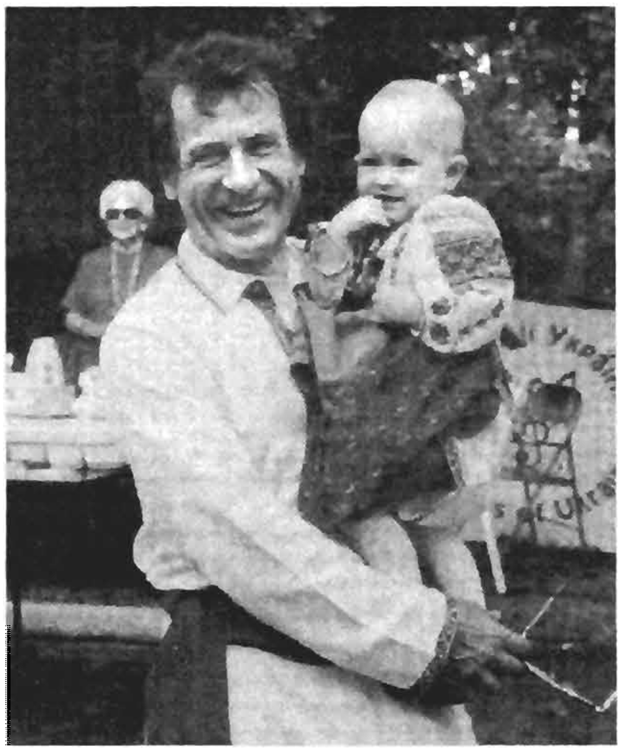
Об 11-ій ранку гості свята вже частувалися українськими стравами, купували вироби українських мистців, музичні записи, діти мали різні розваги. У післяобідню пору почався великий концерт, в якому взяли участь танцювальні ансамблі „Іскра" (керівник Рома Прийма-Богачевська, хореограф Андрій Добрянський), „Барвінок" з Бавнд-Бруку, танцюристи школи в Пасейку, співаки Роман Цимбала, Михайло Кривень, Олег Чмир, родинне тріо Стащишиних, хори вищих і молодших кляс Школи св. Івана Хрестителя, гурт „Львів'яни".

Численні гості фестивалю тепло вітали маленьких аматорів мистецтва.

Левко Хмельковський

На згадку про свято - жива рибка

Парох о. Богдан Лукій з наймолодшою учасницею свята

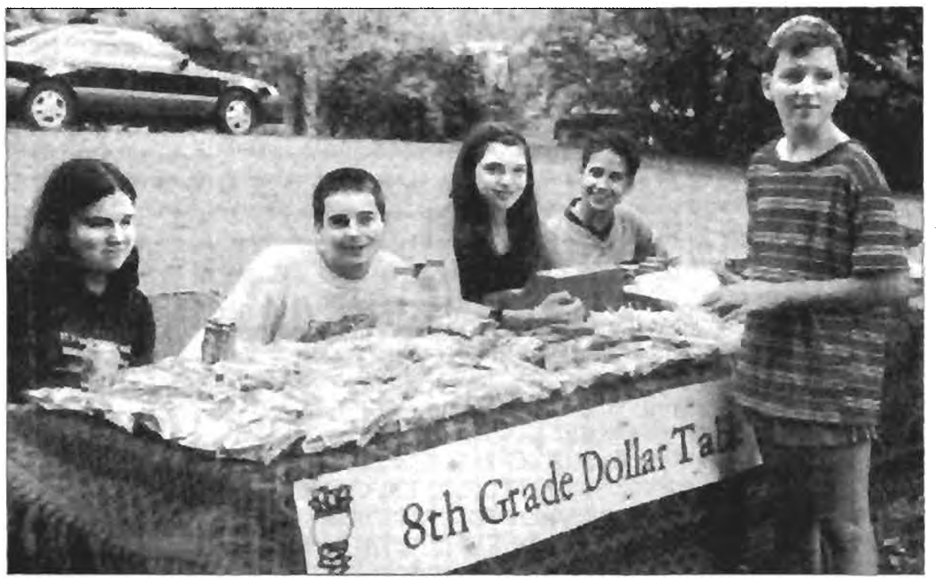
Концерт відкрили учні Школи св. Івана Хрестителя

На фестивалі зустрілися співаки Михайло Кривень з Івано-Франківська (зліва) і Роман Цимбала

Біля столу УНСоюзу – праворуч працівники Головної канцелярії Оксана Тритяк і Христина Бродин

Восьма кляса влаштувала доляровий стіл

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ІМ. ШЕВЧЕНКА В АМЕРИЦІ

запрошує своїх членів та українську громаду на доповідь

ОКСАНИ КІСЬ

(кандидат історичних наук, науковий працівник Інституту Етнології НАН України)

„ПОДРУЖНЯ РІВНОПРАВНІСТЬ ПО СЕЛАХ УКРАЇНИ (XIX – поч. XX ст.)"

Доповідь відбудеться

в суботу 4 жовтня о 5-ій год. по пол.

в будинку НТШ:

63 Fourth Ave. (між 9 і 10-ою вул.) New York, NY 10003

Вісті Фундації імені Івана Багряного

Жовтень 2003 р., ч. 38

Галина Воскобійник перебрала обов'язки голови

Третього вересня ц.р. після тяжкої невилікувальної недуги відійшов у вічність, на 76-му році життя, св. п. Олександер Скоп – голова Фундації ім. Ів. Багряного. Поховано його 8 вересня в Сан Дієго, Каліфорнія, на кладовищі „Greenwood Memorial Park and Mortuary". На похороні від управи та членства Фундації був великий вінок і прощав Покійного член управи Фундації Олексій Коновал, який висловив співчуття дружині Софії та дочкам Вірі та Надії з чоловіком.

На останньому з'їзді Фундації, що відбувся 2000 року, заступником голови було вибрано Галину Воскобійник, яка була першим головою Фундації в 1975-1982 роках. За її головування оформлено Фундацію як неприбуткову корпорацію в штаті Пенсильванія для поширення знання та інформацій про Україну, її культуру й інші творчі здобутки, друкування книжок, журналів, газет та інших видань.

Галина Воскобійник, як заступник голови, перебрала обов'язки голови. В управі Фундації, крім неї, є Віра Боднарук, Олексій Воскобійник, Федір Гайовий, Олексій Коновал та Микола Співак. В контрольній комісії – Іван Деркач (голова), Іван Заковоротний та Павло Коновал.

Як повернути манкуртові пам'ять?

Питання, над яким вже довший час ламають голови національно-патріотичні політики – далеко не риторичне. Протягом сторіч татаризована, затуркана, польонізована, мадяризована та русифікована українська нація і сьогодні має дуже картатий вигляд. Візуально її можна поділити на чотири різних частини: 25 відсотків національно-свідомих, більш-менш активних українців, що вособлюють українськунацію і відстоюють Українську державу. Друга невеличка частка – це носії українських прізвищ з російською ментальністю, що українофобствують навіть затятіше, ніж їхні старші брати – росіяни-шовіністи. До третьої частини можна віднести більшість пенсіонерів, більшу частину селян, частину робітників і службовців, загальною кількістю 35 відсотків. Об'єднувальним чинником для цієї частини є ностальгія за колись регляментованим мінімумом благополуччя з дешевими ковбасою і горілкою, пов'язаних з епохою Брежнєва. Та примарна ковбаса та горілка так полудили їхні мозки, що навічно стерлися з пам'яті страшні голодомори, масові розстріли та сибірські концтабори. Більша частина цього конгломерату тяжіє до комуно-соціялістів.

Четверта частина за своєю кількістю не поступається третій. До неї можна віднести частку службовців, технічної та гуманітарної інтелігенції, а також частку робітників і селян. У цій групі – багатющє розмаїття філософій і примітивних поз. Тут характерне для пересічного українця: „Моя хата скраю...". Відверте, генетично успадковане боягузство, напускний нігілізм, зневіра, лінощі та апатія. У цих чагарникових хащах полюють на здобич політики усіх мастей. За даними соціологічного опитування на тему: „Кому ви найбільше довіряєте – Президентові, Верховній Раді, армії, міліції, політичним партіям чи Церкві?", більше половини респондентів відповіли – Церкві. Постає, знову ж таки, не зовсім риторичне запитання: якій Церкві? В Україні більшість (понад дев'ять тисяч парафій) належить Московському патріярхатові. І це ще не межа.

Верховна Рада і Президент сприяли „старшому братові", зліпивши закон на безоплатне і довічне передання українських земель під церковні споруди та їх забудови, створивши прецедент до церковно-будівельного буму. По всій Україні московські церкви ростуть, як гриби після дощу. Математика тут ганебно проста: чим більше Московський патріярхат збудує церковних споруд, тим більше Росія безкоштовно отримає українських земель у свою власність. Київський патріярхат, якому влада України не має намірів допомогати, змагатися з Московським не може. У цих змаганнях постають дві болючі проблеми: втрата українських земель і продовження ганебної масової манкуртизації (русифікації) українського народу. Українська Православна Церква повинна постати як оберіг української нації.

У 1997 році завітав до нашого містечка Хорол, що на Полтавщині, священик Української Православної Церкви о. Василь (Симулик). Перш за все, що так вразило місцевих мешканців, так це його інтелігентність, всебічна освіченість, чесність, порядність, доброта і безмежна відданість українській ідеї. Така особистість ніяк не вписувалась в прокрустове ложе уподобань місцевої влади.

Першими помітили і оцінили його якості представники районної організації Народного Руху України, ставши його першими помічниками і парафіянами. Розпочинали разом з примітивного побутового вагончика, купленого у будівельників. Влаштували в ньому міні-церкву. Прихильники Московської церкви, при потуранні місцевої влади, руйнували церкву-вагончик, трощили ікони. Ми згуртувалися і дали їм достойну відсіч. З превеликими труднощами, буквально вирвали у влади ділянку землі під будову нової церкви. Інколи, дивлячись на нашого о. Василя, дивуєшся, звідкіля беруться у нього сили. Найбільше його радує те, що помітно збільшилась кількість парафіян, що масово переходять з московської церкви до своєї, української. А нещодавно хор з московської церкви, у повному складі, перейшов до нашої, української. Якщо нам вдасться побудувати пристойну на вигляд церкву, то у нашому місті Слово Боже буде звучати тільки на нашій рідній мові.

Ми дуже вдячні українцям діяспори за те, що вони приклали свої щедрі руки до наших проблем, з легкої руки добродіїв Віктора і Віри Гаркушів з США. Адже українська нація ще тільки відроджується з попелу.

Іван Костюк,
голова Хорольської районної організації НРУ, Полтавської обл.

Дякуємо за пожертви

Замість квітів на свіжу могилу св. п. Олександра Скопа, голови Фундації, надіслали чи передали пожертви такі особи: 500 дол. – **Галина і Олексій Воскобійники**, 200 дол. – **Василь Кревсун** – його кум і довголітній друг, по 100 дол. – **Олексій Коновал, Галина Китаста, Роман Коваль, Олександер Нестеренко та Володимира Демус**, 50 дол. – **Павло Коновал.**

Від часу появи останнього числа сторінки Фундації надійшли пожертви від таких осіб: по 100 дол. – **Іларіон Хейлик** та **о. Михайло Пишненко** на своє 80-річчя, 50 дол. – **Роман Бігун**, по 25 дол. – **Володимир Пилишенко та Олексій Шевченко** в пам'ять Юрія Нагорного, по 20 дол. – **Андрій Табінський, Степан Тополюк, Наталка Савчук, Федір Смоловик та Олексій Кривонос**, по 10 дол. – **Григорій Ванжа, Микола Андрієнко, Микола Ковалюк, Олексій Скібіцький, Зіна Джус – Ді Бол, Анатолій Коба та Михайло Мартиненко.**

Управа Фундації щиро дякує всім жертводавцям за пожертви, **Павлові Хорошилові** за проведення збірки на потреби Фундації в Рочестері, Н.Й., й просить підтримувати Фундацію своїми пожертвами, щоб ми могли допомагати Україні закріплювати любов та пошану до української мови та української України.

* * *

Протягом останніх двох місяців цього року Фундація виділила понад 11 тисяч долярів на різні видання та пресові органи України. Три тисячі долярів дано Товариству української мови для Миколаївського гуманітарного університету ім. Петра Могили – на придбання автоматизованої системи для бібліотеки. 2500 долярів заплачено видавництву „Пульсари" за друк книги „Подвижник духу" про 20-річне поневіряння Бориса Антоненка-Давидовича, письменника в таборах Сибіру та на засланні. 2 тисячі долярів дано журналові українських політичних в'язнів „Зоря", а менші суми – Київському крайовому товариству політичних в'язнів і репресованих „Щит Батьківщини", централі „Просвіта", на видання журналу „Джерела", на „Альманах визначних осіб діяспори", на „Альбом відомих українських гетьманів, письменників, науковців", для шкіл України, на інші цілі.

Охтирка готується до ювілею

Швидко спливає час. Здається, нещодавно літературні кола відзначали 95-ті роковини від дня народження Івана Багряного (1906-1963), а вже минає відтоді третій рік. Незабаром і 100-річний його ювілей. Тому на батьківщині письменника – у Охтирці Сумської області – панує творче і ділове пожвавлення.

Громадськість, збуджена свого часу діяльністю Охтирського літературно-мистецького об'єднання „Заспів" і його голови Олександра Галкіна – письменника і журналіста, котрий ось уже 23-ій рік незмінно керує ним і в 1990 році відкрив для Сумщини, як і всієї України, ім'я Івана Багряного, – готується відзначити 100-річчя свого земляка. Особливо пожвавилася ця праця після розповсюдження Вадимом Усанем, керівником товариства „Україна- США - Канада" у Харкові, членом Фундації імені Івана Багряного, та Олександром Галкіним в школах Охтирки і району, в бібліотеках, нових видань творів І. Багряного – „Золотий Бумеранг" та хрестоматії „Вірю!" Відтоді упродовж ось уже трьох років учні шкіл та інших навчальних закладів мають змогу вивчати на уроках української літератури твори свого непересічного земляка. Запрошують на лекції і авторів творів про Івана Багряного – Олександра Галкіна та Катерину Квітчасту, котрі влаштовують вечори-зустрічі, на яких розповідають про І. Багряного, читають його і свої твори.

В Охтирці діє створена вчителем-методистом, керівником секції вчителів української мови та літератури міського відділу освіти Ольгою Циганковою творча група вчителів з вивчення літературної спадщини рідного краю. Частими гостями на зібраннях бувають охтирські літератори. Наприкінці 2002-2003 навчального року творча група на своє засідання зібралася в Охтирському краєзнавчому музеї, де вчителі обмінялися досвідом з вивчення творів письменників – уродженців Охтирки і району. На це зібрання був запрошений і Олександер Галкін, який детально ознайомив педагогів-українців з життям і творчістю І. Багряного.

На відзначення 100-літнього ювілею Івана Багряного О. Галкін (він ще й актор – корифей Охтирського народного театру) за вірошованим романом І. Багряного „Скелька" для сценічного втілення створив прозову п'єсу, назвавши її „Скельський Вавилон". Аматори поставлять цю інсценовану річ до ювілею письменника.

Михайло Попільнюх
с. Черенечина
Охтирського району на Сумщині

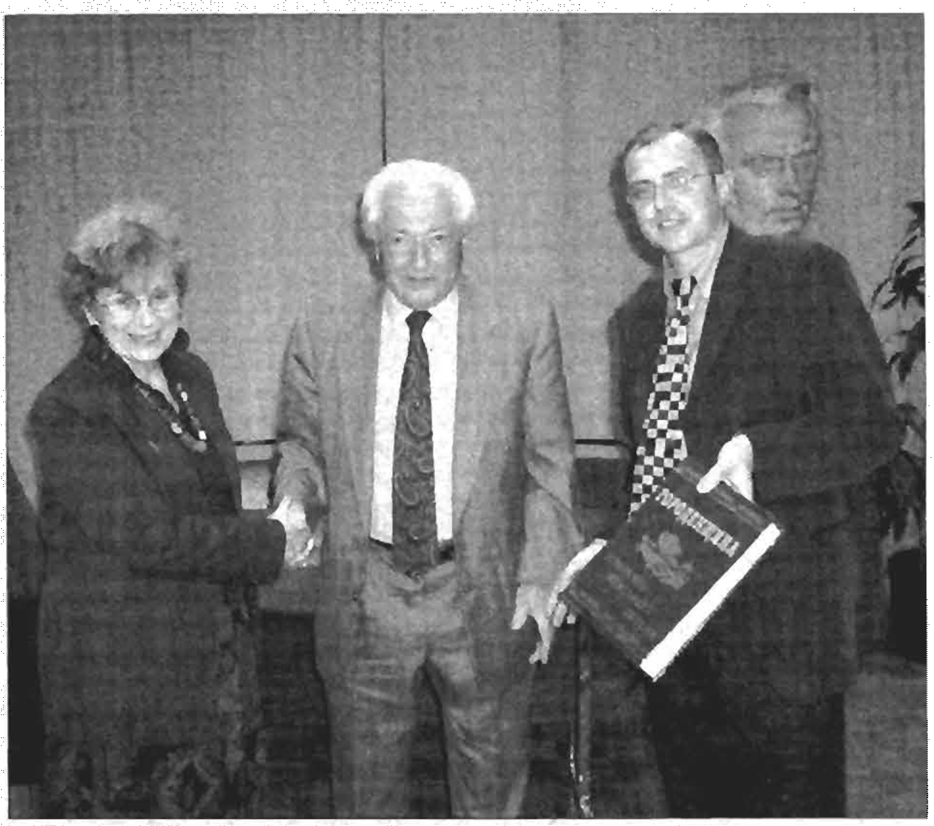
Дописи і листи до сторінки Фундації імені І. Багряного просимо слати на адресу:
Bahriany Foundation,
811 S. Roosevelt Ave.,
Arlington Heights,
IL 60005 USA
Сторінку редагує
Олексій Коновал

Людина з глибокою вірою і оптимізмом

НЮ-ЙОРК. – Вже не вперше НТШ в Ню-Йорку має приємність гостити у себе професора Мирослава Мариновича, проректора Українського католицького університету у Львові, в якого так тісно пов'язуються якийсь незвичайний оптимізм, а з ним чи, може, власне тому, – глибока віра.

І тим разом, 13 вересня, ми мали нагоду слухати цю виняткову людину в приміщеннях НТШ, і можна тільки жаліти, що не було цієї суботи багато зацікавленої публіки. Але для всіх присутніх доповідь п. н. „Можливості Церкви у сучасному українському суспільстві" принесла свіжі інформації, свіжі думки, а передусім оптимізм, що може захопити особливо тепер, коли загальна настанова до становища сучасної України є радше песимістична.

Вже сам початок доповіді проф. М. Мариновича – із ствердженням, що саме в цій залі НТШ панує добра „аура" для розмов і що він буде говорити про позитивні події та надії в нашій Україні – мусіла викликати цей позитивізм думання у присутніх, який саме тепер є такий потрібний.

В. Никифорук передає збірник „Городенщина" для НТШ в руки голови д-р Л. Онишкевич, справа – В. Махно

Характеризуючи наше сьогоднішнє суспільство в Україні, М. Маринович підкреслив деякі негативи, як відсутність пошани людини до людини, звичку провадити подвійне життя, брак почуття постійности, незрозуміння шкідливости корупції.

Але, на думку доповідача, є вже і позитивні зрушення в цій ділянці, які доповідач приписує сьогоднішній Католицькій Церкві та її розвиткові, зокрема таким інституціям, як Український католицький університет у Львові, в якому так добре виробляється церковна свідомість і переконання, що не може бути двох стандартів життя. На його думку, духовне відродження людини починається від її серця, і тепер можна вже завважити певні знаки такого. Важливо, щоб Церква знайшла своє правильне місце, бо тільки вона може ушляхетнювати людину через її душу.

Доповідач кладе велику відповідальність на сьогоднішніх священиків передусім тих, які правильно виконують своє особливе покликання, і тому підкреслює важливість праць Українського католицького університету, який він сам називає „зеленою оазою серед задушливої пустелі, а динамізм цієї інституції та погідність міжособистісних стосунків у її роботі є просто дивовижними".

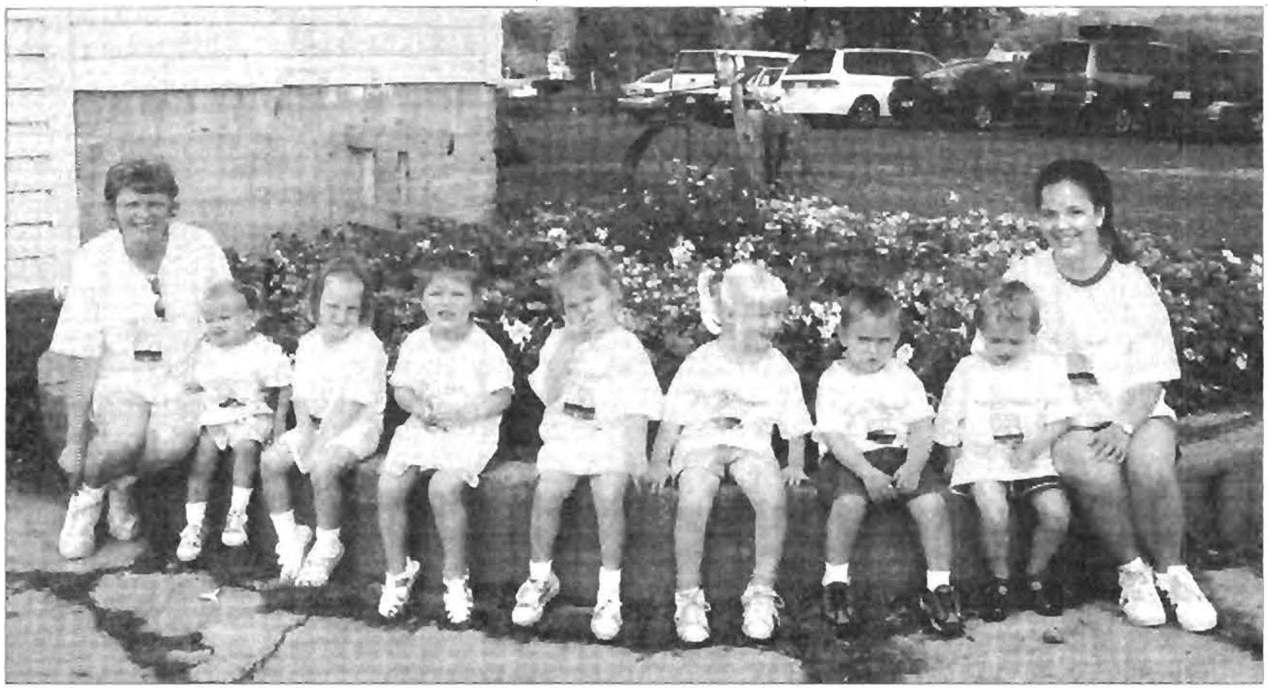
Мирослав Маринович

Доказом правдивости цих слів була присутність на доповіді проф. Мариновича, декілька молодих представників Українського католицького університету, які роздавали видання УКУ та брошури і спілкувалися після доповіді із присутніми. Слухачі прийняли доповідь теплими оплесками та поставили доповідачеві декілька запитань, на які він відповів з характеристичним йому оптимізмом.

Після закінчення присутній на доповіді представник Городенщини В. Никифорук передав голові НТШ д-р Ларисі Залеській-Онишкевич другий том історично-мемуарного збірника „Городенщина", який містить нові матеріяли з історії, зокрема з часів національно-визвольної боротьби ОУН–УПА в Городенському районі. Збірник можна купити за 40.00 дол. у В. Никифорука.

О. Кузьмович

Табори на оселі СУМ

У таборі Гусенят

ЕЛЕНВІЛ, Н. Й. – Спілка Української Молоді в Америці цього літа влаштувала вісім літніх таборів на своїй оселі. В цих таборах брало участь понад 400 членів юнацтва.

Таборовий сезон почався виховно-вишкільним табором під назвою „Завзяті Борці" ім. Лесі Українки, де юначки і юнаки вишколювалися на впорядників та виховників СУМ. Кожен учасник перейшов тритижневий табір і кінцевий іспит на різні теми – українською мовою. На цьому таборі склад команди був під проводом командантів Ігоря Науменка та Івана Кебала. Спеціяльний гість, Віра Гайдамаха, колишня голова Світової Управи СУМ, говорила на різні теми та цікавими способами поглиблювала знання таборовиків.

Тоді ж відбувся виховно-практичний табір під назвою „Темний Бір" під проводом Івана Лещука. Таборовики жили в лісі під шатрами, біля річки, і мали нагоду мандрувати по горах і лазити по скелях, навіть поплисти човнами по бурхливій річці. Вони вчилися жити в природі і закінчили табір своєю виставкою, котра переконала батьків, якими загартованими стали їхні діти.

У той же час відбулися двотижневий Виховно-відпочинковий табір під назвою „Гора Високого Замку" ім. Короля Данила, під проводом Петра Зелеза; табір Гусенят, „Над Морем", під проводом Ірина Коген і Дані Лавро; та табір Суменят „Високий Замок", під проводом Дарки Грицковян. Таборовики брали участь в різних заняттях: у навчанні нових українських пісень, гутірках про Україну і українців, плаванні в басейні, ватрах, грах і забавах, майструванні, прогулянках до фарми, в гори і до річки та навіть мали „Княжий бенкет".

Цього року в Еленвілі відбувся Переходовий табір для юнацтва, в якому взяло участь 12 юначок та юнаків. Під проводом головної виховниці Славки Періх юначки та юнаки брали участь в заняттях спільно із таборовиками виховно-відпочинкового табору. В першій половині табору вони спали з батьками поза тереном табору, а в другій ночували вже в таборі. В цей спосіб вони мали можливість звикнути до таборового життя. Табір закінчився концертом: таборовики співали вивчені на таборі пісні і затанцювали танок з часів Короля Данила.

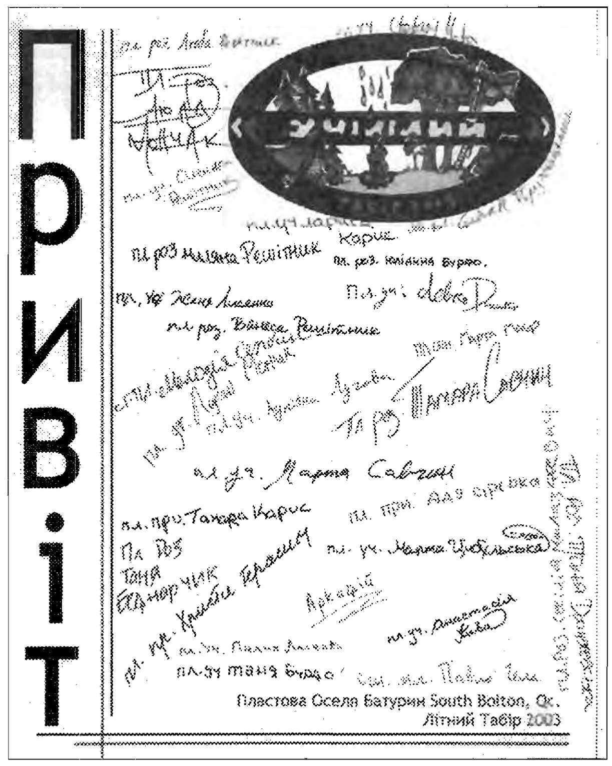
Двотижневий виховно-спортивний під назвою „Галицький Лев ім. Василя Симоненка" відбувся під проводом Стефана Кобилецького. Цей табір був присвячений спортові та фізичному вихованню. Тут вивчали різні види спорту: плавання, теніс, відбиванку, копаний м'яч, легку атлетику і, перший раз цього року, софтбол. На кінець табору таборовики, які вирізнилися в різних видах спорту, одержали нагороди.

Останнім був двотижневий виховно-мистецький табір „Лісова пісня" ім. Лесі Українки під проводом Володимира Вирсти. На цьому таборі учасники мали змогу навчитися грати на бандурі, різьбити, виробляти гердани, вишивати, писати писанки, співати українські пісні та танцювати українські народні танці. На закінчення табору таборовики брали участь в Всеамериканському маніфестаційному здвизі та виступали перед всією громадою.

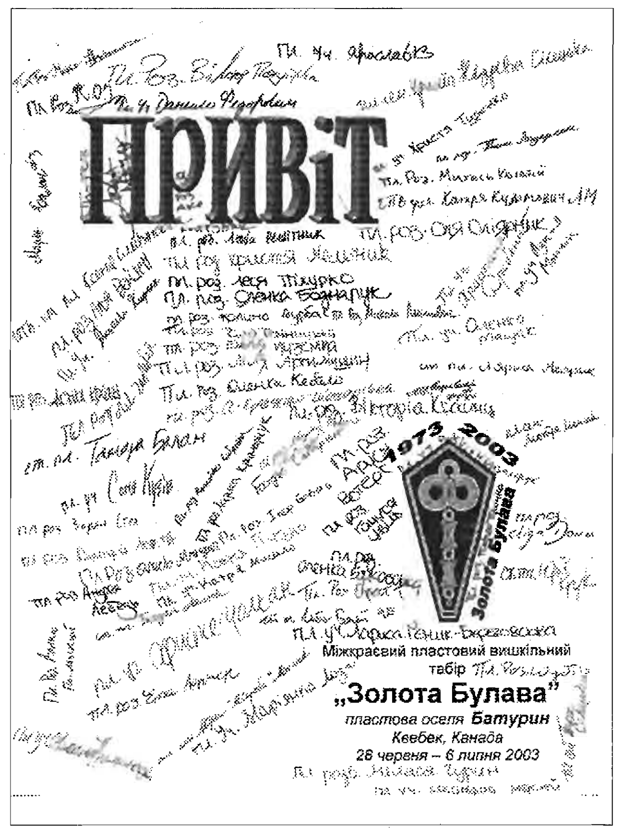
Всі табори відбулися успішно. Ми дякуємо всім членам таборових команд і батькам за те, що кожного року привозять своїх дітей на українські табори. Запрошуємо всіх повернутися на табори наступного року. За дальшими інформаціями про табори СУМ можна звернутися по Інтернеті за адресою www.CYM.org.

Оля Загнийна-Колон

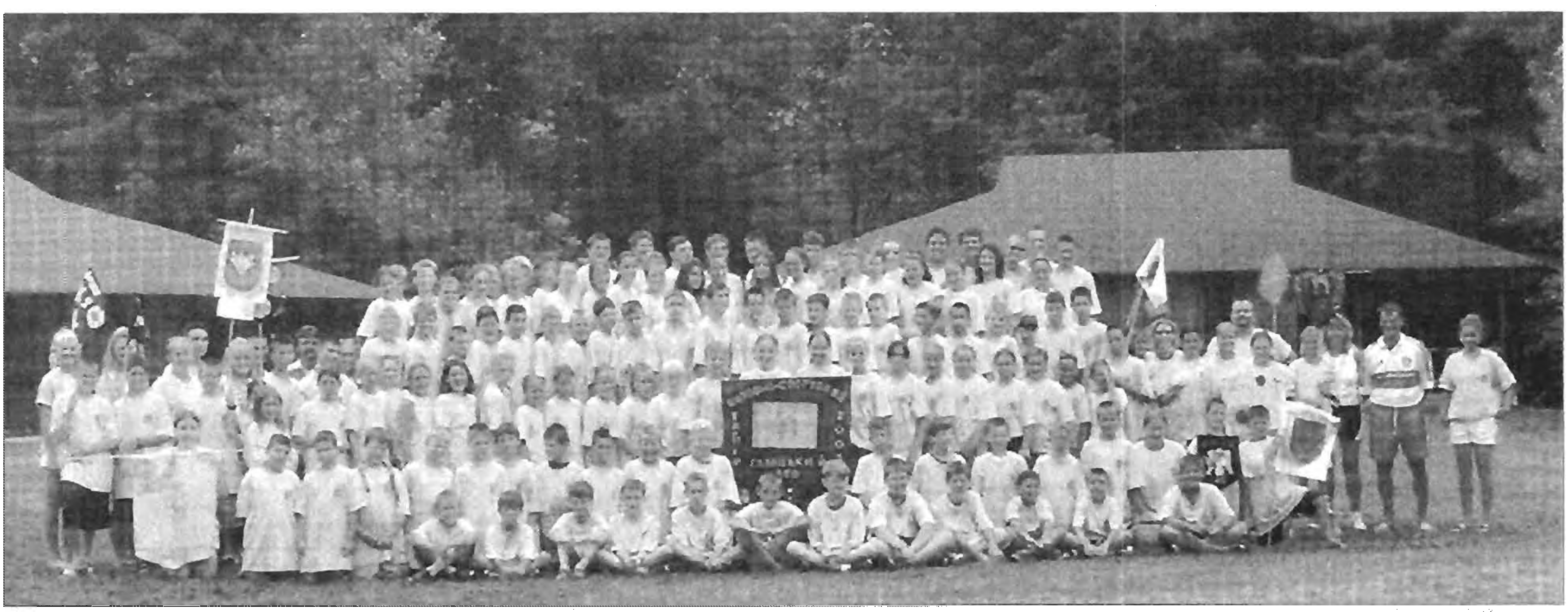
Привіти з Пластових таборів Канади

Табір „Уцілілий"
Оселя „Батурин"

Табір „Золота Булава",
Оселя „Батурин"
У таборі було 34 учасники зі США
і 26 – з Канади

Учасники спортового табору

Союзівка вітала байройтців

Учасники з'їзду „байройтців", який відбувся на Союзівці

КЕРГОНКСОН, Н. Й. – Дванадцятий з'їзд „байройтців" відбувся на Союзівці 12–14 вересня. Вже в п'ятницю „байройтці" почали з'їжджатися на привітну оселю. Учасники з'їзду віталися, обнімалися і цілувалися. Весь з'їзд фільмувала на плівку Галя Ратич.

Після воєнної хуртовини в славному музичному місті Р. Вагнера заснувався український табір переміщених осіб, де комендантом був Осип Олінкевич, потім – д-р Микола Ценко, а в підтаборі – Михайло Клецор. Головою таборової ради був проф. Василь Ратич. Там були засновані гуманітарна та реальна гімназії (директором першої був д-р Кость Кисілевський, а реальної – інж. Костянтин Сімінський), матуральний учительський курс (МУК), початкова школа та цілий ряд курсів. Батьківський комітет очолював д-р Василь Палідвор. Там були видані українсько-англійський і англійсько-український словники та інші книжки. В Байройті друкувались пластові й таборові поштові марки, була Пластова кооператива. Це був табір, де проф. Микола Угрин-Безгрішний писав вірші, а проф. Іван Недільський компонував музику, і так творився репертуар пластових та інших пісень, які виконував гімназійний хор під диригентурою проф. Анастазії Огроднік-Жилавої, або хор „Боян", яким диригували проф. Іван Недільський і Богдан Кушнір. Гімназійний хор і хор „Боян" стояли на високому рівні. У „Бояні" співали також гімназисти. З огляду на його високий рівень, німці цей хор допустили на сцену славного Вагнерівського театру „Фестшпільгавз".

(Закінчення на стор. 29)

Дипломати...

(Закінчення зі стор. 1)

який ще студентом журналістики, з 14 років тому, почав приїжджати до США і приглядатись до того, як у нас готують новини. Не згадав про це і „Перший національний" – телевізійна мережа УТ-1, яка покриває всю територію України своїм телевізійним сигналом, але яка все ще не знає, чи, будучи на державному бюджеті, їй дозволено мовити про неприємні державі справи. (За старих совєтських часів таких питань не було).

Не знаю, чи Національне радіо, яке в глибинці України є єдиним загальнодоступним джерелом інформацій, бо ще з совєтських часів доходить по дротах до мільйонів домівок, передало інформацію про крок А. Бутейка, але думаю, що ні. Зате і Радіо „Свобода" і „Голос Америки" про це інформували; вони, як і Бі-Бі-Сі, не залежні від бюджету України, хоч варто не забувати, що в Україні вже робились заходи, щоб обмежити їх прямий доступ до приватних українських радіостанцій.

Кульмінаційним днем був вівторок, 23 вересня, бо саме у вівторок, після двох практично безгазетних днів, в Україні виходять щоденні газети. Тут, само собою, „Україна молода", яка не належить до „провладних" ЗМІ, широко написала про відставку посла А. Бутейка, і подала додатковий репортаж наступного дня.

Цікавою несподіванкою був випуск газети „День" від 23 вересня. В ньому була вістка про відставку посла А. Бутейка з повним фактажем, з біографічною довідкою про дипломата і без суб'єктивних коментарів. Хоч ця газета і має бути у „сфері впливу" Соціял-Демократичної Партії України (об'єднаної), себто Віктора Медведчука й Григорія Суркіса, та авторитет її редактора, Лариси Івшиної, дозволяє їй іноді не маршируватн під такт барабана.

Через день, в середу, газета „Сегодня", яка вважається органом „донецьких", себто прем'єрміністра Віктора Януковича, наздогнала подію і помістила коротку інформацію про неї. Але щоб цю неприємну пігулку було легше проковтнути, газета вклала у заголовок те, що противник ЄЕП А. Бутейко плянує вирощувати ярину на дачі. (Це не вигадка. Коли амбасадора запитали, що він робитиме після відставки, той сказав, що у нього є дача, де він вирощуватиме капусту, мовляв, резиґнація принципова, не зумовлена плянами переходу на якусь готову посаду).

„Голос України", газета Верховної Ради, мусить пам'ятати, що в парляменті є багато партій, і не може обслуговувати тільки деякі з них. Редакція мовчала два дні, а на третій, 25 вересня, вийшла з докладним інтерв'ю з Бутейком, в якому він з'ясував причини свого кроку.

Газета „Дзеркало тижня" в своєму першому випуску після „безпрецедентної події", 27 вересня, також помістила велике інтерв'ю з дипломатом, в якому він з'ясував усі неґативи підписаної 19 вересня в Ялті угоди про ЄЕП. („Дзеркало" не належить до провладних ЗМІ, його видавець живе в Ню-Йорку, в „Дзеркалі" не бракує критики влади, але, згідно з опитуваннями, його читає вся українська еліта).

А щодо самого винуватця, який спричинив головний біль для багатьох редакторів українських ЗМІ, то він не уникає контроверсій. Колись Антон Бутейко належав до дуже ексклюзивного клюбу під назвою „Дипломати України". Якщо американський Сенат вважається ексклюзивним, бо в ньому тільки 100 членів, то до початку 1990-их років кількість дипломатів України не дотягала до 100, а раніше я навіть бачив цифру 67. Це ті люди, про яких колишні міністри закордонних справ України Генадій Удовенко і Анатолій Зленко говорять, що вони справжні патріоти незалежної України, бо коли були дипломатами УРСР, добре розуміли, що вони представляють несправжню країну. Попрацювавши дипломатами справжньої країни, вони ніяк не хочуть втратити її.

Найновіший крок А. Бутейка стався майже точно 10 років після того, як він вперше став в обороні інтересів України. Це було 3 вересня 1993 року в Масандрі, біля Ялти, в Криму. Тоді президенти Росії й України, Борис Єльцин і Леонід Кравчук, вели переговори – під серйозним тиском Заходу і Сполучених Штатів Америки зокрема – про передання Росії ядерних боєголовок, які знаходились в Україні, тих, які покривались совєтсько-американським Договором про стратегічні наступальні озброєння (СНО-1, в нашій термінології START-1). Але росіяни, в котрий вже раз, вирішили „підкласти українцям свиню". В тексті договору, який вони виготовили і подали до підпису прем'єр-міністрам Вікторові Черномирдінові і Леонідові Кучмі, мова йшла про те, що протягом двох років Україна передасть Росії усі боєголовки.

„Тобто свідомо було усунено посилання на договір СНО-1", – пише про це у своїх нових мемуарах „Дипломатія і політика" недавній міністер закордонних справ Анатолій Зленко.

„Коли документ був підписаний, ... цю помилку помітив Антон Бутейко, радник Президента Леоніда Кравчука з міжнародних питань. Тоді він прямо на місці власною рукою вніс відповідну правку, додавши кілька слів. Побачивши це, В. Черномирдін кинувся на А. Бутейка і затято почав переконувати, що документ був складений правильно. Розмова була настільки емоційною, що в якийсь момент я занепокоївся, аби вона не вийшла за межі дозволеного". Дипломат А. Зленко пише про цей інцидент між „братніми" країнами дипломатично. Свідки розповідають, що В. Черномирдін вхопив А. Бутейка за краватку і сказав: „Якби я тебе зараз задушив, то аплодувала б уся Росія і половина України". (Нині Черномирдін є послом Росії в Києві і не втрачає нагоди, щоб свідчити про свою любов до України і перестерігати Україну перед „загрозливими впливами" Сполучених Штатів).

Мені згадується одна американсько-українська конференція у Вашінґтоні, в якій брав участь Антон Бутейко, тоді як заступник міністра закордонних справ України. Під час перерви ми розмовляли ще з кількома учасниками. Тоді вже діяв договір про те, що в Севастополі будуть дислоковані військовоморські сили і України і Росії. Я сказав, що недавно чув доповідь про це і довідався, що в Севастополі є стільки бухт, що там можна приміститн не то дві, але й три „navies" (ми розмовляли англійською, бо в групі були й неукраїнці). На це А. Бутейко зареаґував катеґорично: „In Sevastopol there's room for only one navy – Ukrainian" („В Севастополі є місце тільки для одних ВМС – українських").

Згодом А. Бутейко став Послом України у США. Мав там непогані успіхи, але після одного року Президент Кучма його звільнив. Це сталось після президентських виборів 1999 року. Співробітники вашінґтонського Посольства України не дали своїх голосів переможцеві.

Зате дипломатичні здібності Антона Бутейка були ще раз визнані, коли його призначили послом до Румунії. На це місце з України посилають дипломатів тільки першої ґільдії. Праця в українсько-румунських стосунках – не для дилетантів. Тепер, як писала у заголовку газета „Сегодня", „Україна залишилась без посла в Румунії: противник ЄЕП плянує вирощувати овочі на дачі". Хочеться вірити, що це – не надовго.

Кроки до майбутнього провідництва

Учасники програми у Вашінґтоні

ВАШІНҐТОН. – Фундація Україна-США організувала від 2 до 8 серпня однотижневу Програму провідництва для молоді, конкретно – для студентів університетів. Ціль програми – дати українській молоді можливість застановитися над основними елементами провідництва у дискусіях та зустрічах в кількох з найважливіших установах Вашінґону. Студенти з України поглибили знання з історії американсько-українських взаємин, глибше з'ясували ролю українсько-американської гх взаєминах.

Учасників Програми провідництва для молоді–2003 вибрано на підставі академічних кваліфікацій та участи у громадській праці. Цього року Фундація зідкрила міжнародну програму, залучивши до неї ту молодь, яка має певний досвід в українсько-американських стосунках або загальних стосунках між Сходом і Заходом. З усіх тринадцяти учасників програми, чотири були громадянами України, один – громадянином Польщі, семеро американців українського походження та один американець неукраїнського походження. Це Александер Áвілера з Папільйону, Небраска, студент першого року в університеті Небраски в Кірні; Василь Дутчак з Чернівець, випускник Міжнародної школи підприємництва в Ґронґіені, Голяндія; Володимир Гірник з університету Конектикату; Олександер Калашник з Бінґгамтону, Ню-Йорк, випускник Бінґгамтонського університету (SUNY); Володимир Макар з Брукліну, Ню-Йорк, університет Амстердаму; Орест Сопка з Парми, Огайо, студент третього року в університеті Карнеґі Меллон; Володимир Щупак з Іст Сетавкету, Ню-Йорк, студент першого року в Масачусетському Інституті технології; Рустем Умеров з Києва, студент останнього року в Українській Національній академії менеджменту; Наталія Чаповська з Тернополя, студентка чертвертого року в коледжі Бетані Лютеран; Тамара Геймур з Рандолфу, Ню-Джерзі, випускник Нюйоркського університету; Юстина К. Єжевська з Чикаго, Ілиной, студентка четвертого року в ДеПол-університеті; Лада Рома Пастушак з Ричборо, Пенсильванія, студентка першого року в Райдер-університеті; і Наталя Шевчук з Матавану, Ню-Джерзі, студентка четвертого року у коледжі Ню-Джерзі.

Офіційно програму було розпочато в домі Надії та Роберта МакКонелів. Вечір завершився виступом генерала Миколи Кравціва (емерита Армії США) і колишнього Посла США до України Віліяма Ґ. Міллера про свої кар'єри в Державному департаменті США і Департаменті оборони США та їхні оцінки сучасних стосунків між Україною та США.

Студенти зустрілися з Полою Добрянською, помічником Державного секретаря з міжнародних справ, і Стівеном Пайферем, заступником Державного секретаря з европейських та евразійських Справ обоє при ДержДепартаменті США. П. Добрянська, американка українського походження, контролює гуманітарну допомогою для Іраку та Афганістану, раніше працювала в кількох програмах, що стосувалися Східньої Европи, зокрема України. Вона підкреслила, що хоч Ірак та Афганістан вимагає великої уваги уряду США, Україна „залишається важливою" і що ціллю американської політики є інтеграція демократичної України в коло західніх країн.

Однією з пам'ятних подій тижня була зустріч з Ґлорією Стіл, заступником керівника Бюра для Европи та Евразії при Агентстві з міжнародного розвитку США. Головними точками в програмах Агентства–США в Україні. Стіл визначила СНД, корупцію, аграрні реформи і торгівлю жінками.

Коли Ґ. Стіл попросила учасників програми прокоментувати Програму провідництва менеджменту у Києві, Рустем Умеров з Криму сказав: „Перед цією програмою я не розумів значення слова „відкритість". Тепер я зрозумів, що воно означає. Я зможу повернутися в Україну і поділитися тим, що я тут навчився".

З учасниками Програми зустрівся також Джордж Біба, спеціяльний радник віце-президентові з питань державної безпеки. Ця зустріч відбулася в церемоніяльній залі віце-президента в старому будинку виконавчої влади. Дж. Біб говорив про війну проти тероризму, що є також війною ідей для створення безпечнішого світу. Україна повинна долучитися до цих зусиль та стати „виробником, не тільки споживачем".

Щоб зрозуміти стосунки між Україною та США з української перспективи, студенти зустрілися з Володимиром Яценківським, радником Посольства України в США. Він подав огляд історії українсько-американських стосунків, описав ролю українсько-американської громади у тих стосунках, і заохочував студентів ставитися з довір'ям до майбутнього діялогу між Україною і США та активно включатися до праці в тому напрямку.

Учасники програми мали зустрічі з трьома членами-основоположниками коаліції „Action Ukraine", колишнім конґременом Чарлзом Доґерті, Вірою Андрейчик та Зенею Черник з Української Федерації Америки, а також слухали доповідь Михайла Савкова, президента Українського Конгресового Комітету Америки, який ознайомив з історією своєї організації та важливою ролею українсько-американської громади у її діяльності.

Зустріч з директором Програми „Партнерство громад" (ППГ) Вірою Андрушків дала учасникам можливість ознайомитися з діяльністю Фундації „Україна-США" та зрозуміти, якими способами вони б могли долучитися до її зусиль. Канцелярію Фундації відвідали три колишні добровольці Корпусу миру в Україні – Кен Боссой, Джейсон Кампбел, і Майкл Кіфер. Кожен з них пояснив, чому вирішив працювати для Корпусу миру, яку працю виконував, і дещо про реалії життя поза межами США. Вони також розповідали про свої цікаві пригоди та корисний для них досвід.

Крім зустрічей у місті, студенти програми брали участь в семінарах для майбутніх провідників у Фундації „Close Up", найбільшої в країні некомерційної та безпартійної громадсько-освітньої організації. Її віце-президент Чарлз Тампіо провів групові дискусії на тему характеристичних рис провідників, моделей провідництва в демократичних країнах та пояснив, як проаналізувати свій власний стиль провідництва.

Програма завершилася урочистою церемонією біля пам'ятника Тарасові Шевченкові у Вашінґтоні, яку провели президент Фундації Україна-США Надія МекКоннел, віце-президент Іван А. Кунь, директор ППГ Віра Андрушків та координатор Програми провідництва для молоді Міріям Бейтс. Присутніми були також посадник Первомайська Петро Пшенишнюк і посадник Калуша Роман Сушко, які приїхали до США в рамках Програми ППГ. Обидва висловили вдячність за запрошення на церемонію і надію, що в майбутньому молодь України зможе взяти участь у подібній програмі.

Щодо майбутнього, то Фундація очікує початку Програми провідництва для молоді 2004 року. Маємо надію, що ця програма надихне багатьох із молодшого покоління українського-американської громади піти шляхом провідництва на користь громаді та подальшим відносинам між США та Україною.

Як і минулого року, учасники цьогорічної програми безплатно брали участь у всіх заходах. Усі кошти, включно з перебуванням учасників у Вашінґтоні, взяла на себе Фундація. Висловлюємо щиру подяку за фінансову допомогу всім особам та організаціям українсько-американської громади, які причинилися до цього заходу.

Оленка Добчанська

УКРАЇНА І СВІТ

Триває конфлікт довкола пам'ятника жертвам Великого голоду

Як відомо, Президент України Л. Кучма ще в кінці 2002 року проголосив 2003 рік роком памяті жертв Голодомору 1932-33 років в Україні і закликав всі місцеві адміністрації прилучитися до вшанування памяті 7 мільйонів невинних жертв. Верховна Рада України прийняла рішення спорудити в Києві, на Арсенальній площі, пам'ятник жертвам Голодомору разом з музейно-навчальним комплексом для інформації і вивчення цієї трагедії , яка в наші часи набирає значення геноциду українського народу. Було створено 32-членну комісію для проведення цього задуму в життя. Одним з перших кроків комісії було проголошення конкурсу на проєкт пам'ятника жертвам Голодомору. Вибір Арсенальної площі для нього був вдалий, бо ця площа є центральним місцем міста, розташована на природному підвищенні і тому добре відповідала ідеї спорудження монументу.

Комплекс навколо центрального монументу мав би складатися з кількох будинків для розміщення музею та інформативно-наукових заль, де люди, які хочуть вивчати цю трагедію в історії України, мали б відповідні умови для цього.

Та рішення Верховної Ради щодо місця спорудження були скоро змінені Київською адміністрацією, яка для меморіяльного комплексу вибрала місце далеко від центру, на березі Дніпра, біля мосту Патона. Адміністрація твердить, що місце монументу є прерогативою міської ради Києва, а не Верховної Ради України. Цей крок адміністрації Києва викликав загальне обурення і протести з боку національ-демократичних кіл столиці. Ідея центрального розміщення меморіяльного комплексу обгрунтовувалася тим, що це місце було б легко доступним для відвідувачів, як також і для державних діячів чужоземних країн, стало б одним із важливих і легко доступних центрів для інформації про цей період історії держави. Це питання стало одним з предметів гарячої дискусії в інтелектуальних колах столиці.

На конкурс надійшло 32 проєкти, які були виставлені для показу і обговорення в Будинку художника, що на Львівській площі в Києві. Враження з огляду проєктів – розчаровуюче: жоден з них не відображав духу великої трагедії голодових років. В більшості це були холодні абстрактні скульптури, які анітрохи не зачіпали серця людини. Здавалося, що жоден з учасників конкурсу не відчував у своєму серці розміру трагедії, жаху і розпачі опухлих голодних дітей, які вмирали в руках знеможених голодом матерів. Такі памятники, на нашу думку, можна було б споруджувати для жертв якоїсь природної катастрофи – землетрусу, пожежі і.т. п. А тут йшлося про мільйони приречених на смерть матерів, батьків, дітей – жертв злочину політичної системи, задуманого і виконаного для зламання волі цілого народу. Таку думку про показані проєкти поділяли багато відвідувачів виставки.

18 вересня в тій же залі відбулось публічне обговорення поданих на конкурс проєктів. На ньому були всього кілька членів комісії і представників київської адміністрації. З особливо гострою критикою виступила відома громадська діячка Лариса Скорик, архітект за фахом. Іван Драч в своєму слові висловив крайнє незадоволення плянами перенесення місця пам'ятника і наполягав на дотриманні рішення ВР. Погляд канадської діяспори висловив проф. Роман Сербин. Авторові цих рядків також було дано нагоду висловити погляд українця з американської діяспори. В цьому виступі, крім критичного погляду на подані проєкти памятників, також було висловлено недоцільність зміни місця для будови памятника.

Жоден з 15 виступаючих не схвалив запропонованих проєктів, а тим більше перенесення місця будови пам'ятника з центру міста на віддалений берег Дніпра. Яке буде рішення жюрі, побачимо пізніше.

Д-р Анатолій Лисий,
Київ

Сербію відвідала делеґація з України

НОВИЙ САД, Сербія. – 11-12 вересня у Сербії і Чорногорії перебувала делеґація з України на чолі з Генадієм Москалем, головою Державного комітету України у справах національностей і міґрації. Делеґація відвідала також українські громади у Хорватії та Боснії і Герцеговині.

Перша зустріч була зі секретарем з прав національних меншин Томашом Корхецом, відбувся обмін інформацією про життя національних меншин у обох країнах. Також відбулися зустрічі з членами Української та Русинської національних рад. Делеґація зустрілася з громадою, в урочистій частині було вручено відзнаки за вагомий внесок у консолідації світового українства голові Української національної ради Василеві Дацишину, голові Союзу русинів і українців Марії Сакач, о. Роману Мизеві, парохові новосадському.

Делеґація зустрілася також з українською громадою у Сремській Митровиці, з членами товариства „Коломийка", її прийнято в Кулі – в Культурно-мистецькому товаристві імені Івана Сенюка, у Вербасі – в Культурно-просвітньому товаристві „Карпати".

Товариство „Просвіта"

Ефективність меценатства

Відновляється бібліотека ім. В. Стефаника

Р. Л. Хомяк

ЛЬВІВ. – На фасаді будинку Бібліотеки ім. Василя Стефаника у центрі Львова прикріплена бронзова дошка, на якій написано: „Пам'ятник архітектури. Охороняється державою“.

Це – напівправда: пам'ятник історії – так; охороняється державою – ні. Ба – більше. Держава-абревіятура „УРСР“ руйнувала його, а в незалежної України не вистачало фондів не те щоб ремонтувати цей пам'ятник архітектури, але навіть обігріти й освітити його, дарма що ним відає Академія Наук України. (Пригадуєте – кілька років тому у „Свободі“ друкувався заклик до діяспори допомогти покрити борги Бібліотеки за електроенергію?).

Нині Бібліотека ім. Стефаника реставрована і усучаснена завдяки приватним фондам наших американських діяспорників, точніше покійної Тетяни і Омеляна Антоновичів з Вашінґтону. І це зазначено на іншій фасадній дошці. А та, яка лжесвідчить про охорону державою, відрізняється від десяток тисяч подібних бронзових дощок, яких можна бачити на будинках по всій Україні: дошка сама оновлена, блищить, замість бути покритою шаром корозії і бруду.

Те що УРСР „охороняла“ колишній будинок польського графа Юзефа Оссолінського, свідчить така деталь: одна з просторих кімнат цього палацу має вирізблену дерев'яну стелю, а „держава“, в особі якогось доглядача, прикріпила до тієї стелі трубу. Нині цієї труби на стелі немає, а сама стеля реставрована. Про трубу мені говорив директор Бібліотеки ім. Стефаника Мирослав Романюк і показував те місце на декоративній стелі, де вона ішла. А мені згадались подібні стелі в старих, але оновлених будинках в Мілано. Там, гадаю, рука сучасного італійського майстра не ворушилася б, щоб прикріпити кусок залізяки до твору іншого, старого майстра. А в УРСР, навіть під охороною держави, – чому б ні? Адже треба якось „пустити“ водопровід. За часи совєтського панування цей будинок, як і багато інших, зазнав чимало таких знущань.

Бібліотека ім. Стефаника знана львів'янам, яким понад п'ятдесят, як „Оссолінеум“. У 1827 році меценат Оссолінський перебудував колишній монастир на бібліотеку і музей. Солідний туристичний путівник „Львів“ видавництва „Центр Европи“ (1999) пише, що це „один з найкращих зразків класицизму у Львові – складається з двох чітко визначених об'ємів: видовженої, акцентованої колонним портиком і замкненої бічними крилами центральної бібліотечної споруди та будівлі фондосховища – ротонди колишнього костелу, реконструйованої Й. Зальцманом у лаконічних формах клясицизму. Купол розписаний у 1845 році художником А. Бенедетті...“.

Після Другої світової війни переселені зі Львова поляки відтворили новий Оссолінеум в місті Вроцлав, на „відзисканих землях“, а львівський став Науковою бібліотекою ім. Стефаника і до його старих, ще довоєнних фондів, рукописів і творів мистецтва долучили фонди інших львівських книгозбірень, в тому числі і Наукового Товариства ім. Шевченка. Про це також можна довідатись з довідника видавництва „Центр Европи“.

Яких п'ять років тому мені довелось зайти до цього темного, по-совєтськи занедбаного і непривітного будинку і прикро було бачити, як держава вже багато років не охороняє його. Мені особисто було боляче ще й тому, що на початку XX сторіччя в Оссолінеумі працював доглядачем мій дід, Василь Хомяк (а він не прикріпив би рури до різьбленої стелі). Те, що два століття тому творив у Львові меценат Оссолінський, оновили меценати Антоновичі, доводячи таким чином тезу, що державі такі справи краще не довіряти; приватні, меценатські кошти для цього ефективніші.

Нині в Бібліотеці ім. Стефаника є читальні з окремими освіченими столиками для читачів, є центр інформатики, є оновлені шафи з старими каталожними картками, є кімната для прийнять (в якій свого часу, казав мені директор Романюк, Франц Ліст грав на фортепіяні), врешті є нормальні туалети. (Недавно одна з київських газет запитувала різних експертів, як Україні „дістатись до Европи“. Політолог Дмитро Видрин порадив починати з европеїзації українських туалетів).

Фонди Бібліотеки ім. Стефаника нараховують сім мільйонів одиниць. Це частина багатства України, яке нині знаходиться у гідному приміщенні. А д-р Омелян Антонович розраховує на те, що тепер туди надійдуть ще й архіви осіб його покоління, зокрема тому, що Львів доступніший науковцям з таких країн, як Казахстан, Росія чи Польща, ніж Ню-Йорк чи Вашінґтон, чи Бостон.

Цього року, вже вдруге, презентація щорічних нагород Фундації Омеляна і Тетяни Антоновичів відбулась у Львові, в Бібліотеці ім. Стефаника. Протягом понад 20 років ці презентації відбувались в Ню-Йорку, у Вашінґтоні. Після проголошення незалежности України презентації відбувались в Києві – завжди в орендованих залях. А торік, і 7 вересня цього року – у „своїй“ домівці. Торік тільки частина Бібліотеки була оновлена.

Цьогорічними лавреатами Фундації Антоновичів були Роман Іваничук (за ряд його романів) і Микола Рябчук (за політично-літературну критику). Р. Іваничук – косівський гуцул, а М. Рябчук – луцький волиняк, але обидва вони здобули вищу освіту і почали свої кар'єри у Львові. Р. Іваничук далі тримається Львова, а М. Рябчук кинув якір у Києві. Але на одержання нагороди М. Рябчук прилетів аж з Австралії, де читав курси в університеті.

Навіть ця деталь демонструє українську еволюцію останніх двох десятків років: одним із перших лавреатів Фундації Антоновичів був Василь Стус – в той час каторжник совєтського ҐУЛагу, і йому прибути на презентацію до Ню-Йорку не судилось. Нині М. Рябчук прилітає з Сіднею, через Сінгапур до Львова – того ж Львова, де в половині 1970-их років, через політичні труднощі, працював монтером залізничних колій і театральним освітлювачем, а вже згодом закінчив Львівську Політехніку і Московський Інститут літератури.

Коли преса цитує цифри мізерних (в порівнянні, скажімо, з Угорщиною, або Польщею) західних інвестицій в Україні, ці цифри, очевидно, не включають інвестицій, подібних до тих, що їх зробили, наприклад, подружжя Антоновичів. І не тільки вони. Кілька днів тому на оспіваній львівській Площі Ринок я бачив, як майстри реставрують фонтан „Дияни“. „Львівська газета“ від 17 вересня інформувала, що реставраційні роботи становитимуть майже 20 тисяч гривень, а 11 тисяч з них перерахував громадянин Канади, емерит Роман Хомицький, який заробив свої гроші, працюючи шахтарем. Він не вважає себе багатим, але у нього великий сентимент до Львова, який покинув під час Другої світової війни. (Реставрацією „Дияни“ займається благодійний фонд „Збереження історико-архітектурної спадщини Львова“, що його очолює Андрій Салюк. Знову ж – недержавний захід).

В Україні меценатство має довгу історію. Але в добі „побудови соціялізму“ будівничі припинили меценатство. Наслідки цього можна побачити в будь-якій частині України, на всій її тисячомилевій ширині – від Луганська до Ужгороду. Але можна побачити й „перші проліски“ відродженого меценатства.

Фонд Начального Пластуна спрямований на розвиток

ТЕРНОПІЛЬ. – До відновлення та розвитку пластової організації на рідних теренах значною мірою долучилися не лише ті пластуни діяспори, які надали неабияку практичну підтримку на початках і в подальші роки виховної праці з дітьми та юнацтвом, але теж і доброчинці. Багато з них – з того ж пластового середовища, а ще більше тих, які ніколи до Пласту не належали, але розуміння важливости виховання молодшого покоління в теперішній Україні захотило їх до благодійництва.

Пожертви на розвиток пластового руху, що надійшли і продовжують надходити з-поза меж України, стали тим міцним фундаментом, який тепер уможливлює розбудову організації у всіх регіонах, включно з Центральним, Східним та Автономною Республікою Крим. Важливість допомоги від доброчинців Пласту з-за кордону для фінансування його бюджету показують суми, переслані на цю ціль Головною Пластовою Булавою та Фондом Начального Пластуна в останніх роках, в порівнянні з річними бюджетами пластової організації в Україні.

В 2001, 2002 і 2003 роках бюджети видатків були, відповідно (подані тут в амер. долярах): 135,900, 245,700, 173,000. Треба завважити, що бюджет на 2002 рік був збільшений з уваги на Ювілейну Міжнародну Пластову Зустріч, яка відбулася минулого року в Україні. Суми, переслані для Пласту з-за кордону, були: в 2001 році – 89,320 (66 відс. бюджету), в 2002-му – 159,128 (65 відс.), в першому півріччі 2003 року – 21,062 дол, отже – приблизно 24 відсотки піврічного бюджету.

Провід крайової пластової організації України усвідомлює важливість допомоги, що вплинула на розвиток організації, і вдячний за неї, але одночасно розуміє, що така підтримка не може бути постійною. Отож досягнення самозабезпечення є одним з важливих завдань пластового проводу. Завдяки наполегливим зусиллям у цьому напрямі бюджет організації щоразу більше наповнюється з інших джерел прибутків. Вагоме місце віднедавна починає займати підтримка держави. Якщо у 2000–2001 роках для потреб Пласту було надано державними органами 8,370 дол., а в 2002-му – 10,667, то цього року вже отримано 46,317 дол., що у плянових надходженнях до піврічного бюджету Пласту на 2003 рік склало 27 відс.

Є й інші надходження ззовні. Зокрема вперше цього року буде профінансовано спільні проєкти на суму 1,630 дол. Зросте підтримка іншими фондами, у тому числі й міжнародними – 36,000 дол. З цієї суми вже надійшло 10,000 дол. Доброчинці в Україні (окремі особи і підприємства) досі дали допомогу у розмірі 480 дол. До кінця року такі надходження прогнозуються у розмірі 5,700 дол.

А що ж самі пластуни? У 2002 році організацією в Україні створено Фонд – „Сокіл“ та „Фонд-100,000“, надходження до яких відповідно склали 3,000 дол. і 1,291 дол., а в першому півріччі 2003 року – 10,000 дол. і 70 дол. Є ще надходження від видавничої діяльности (передплати на різноманітні пластові видання). Наразі це 5,700 дол., а до кінця року ця цифра повинна б зрости до 6,731 дол. Від діяльности пластової крамниці цього року вже отримано 1,500 дол. Обсяг надходжень від членських внесків у першому півріччі склав 560 дол. До кінця року плянується отримати 3,173 дол.

Передбачити сьогодні, коли пластова організація стане вповні самодостатньою, нелегко. Більш конкретні передбачення міг би дозволити запевнений окремий рядок у загальнодержавному бюджеті. А до того часу, як зазначила голова Крайової Пластової Старшини Оксана Заліпська, яка наполегливо працює у цьому напрямі, дотації з боку держави залежатимуть виключно від бажання підтримати це питання конкретними депутатами чи іншими впливовими людьми.

Добре, що державна підтримка пластового руху у цьому році стала значною. Але якою вона буде в майбутньому? Референт фінансів та господарки КПС України Наталія Мельник з цього приводу поділилася думками: „Звичайно, за сприятливих умов Пласт – НСОУ щороку зможе отримувати повне або часткове фінансування від держави на здійснення виховних програм. Саме це запевнило б стабільність у майбутньому, як теж і копітка праця над наповненням інших статтей бюджету Пласту“.

Хотілося б, аби пластова організація в Україні сягнула того рівня самофінансування, завдяки якому ми мали б змогу самі допомагати пластунам та пластовим організаціям в інших країнах. Допоки це ще не сталося, Пласт України і далі потребує допомоги з-за кордону на доповнення виховного та адміністративного бюджету. На шляху переходу до самофінансування така допомога відіграватиме чи не найважливішу ролю.

Отож справа підтримки діяльности Пласту в Україні не втрачає актуальности. З цього приводу подаємо адресу Фонду Начального Пластуна, на яку можна пересилати датки: Plast Conference – FNP, c/o Dr. G. Slusarchuk, 67 Bayberry Drive, Monroe, NY, 10950-5607, USA. Тел. (845) 782-0977. Всі пожертви на цей фонд можна відібрати від податків.

Юрій Леськів

Хто і чим...

(Продовження зі стор. 5)

Брати Клюєви. Андрій і Сергій Клюєви конкурують і протистоять Р. Ахметову. У середині 90-их Клюєви створили корпорацію „Укрпідшипник". Андрій Клюєв у 2003 році став народним депутатом України, очолює комітет ВР із питань паливно-енергетичного комплексу, а підприємництвом займається переважно Сергій. Під контролею братів Клюєвих є „Донбаскабель", „Донецькококс", Артемівський завод обробки кольорових металів, регіональна енергетика. Брати є серед найближчих помічників прем'єр-міністра Віктора Януковича.

„**Укрінтерпродукт**" народного депутата Олександра Лещинського є найбільшим оператором на українському ринку продовольчих товарів. Йому належать пакети акцій 18 хлібокомбінатів у Донецькій, Кіровоградській і Київській областях, дві цукроварні, ряд кондитерських фабрик, м'ясокомбінатів, молочних, переробних підприємств. Останнім часом О. Лещинський вирішив зайнятися рибним промислом у Криму.

„**Радон**" Володимира Скубенка володіє значними промисловими активами – збагачувальними фабриками, є акціонером спільного українсько-британського підприємства „Міжнародні вугільні технології", коксохемічного, електромеханічного, машинобудівного заводів, двох сільськогосподарських закритих акційних товариств загальною площею ріллі 8 тисяч гектарів.

2. Група „Трудова Україна"

Спершу це була політична партія „Трудова партія України", проросійського спрямування. У 1998 році вона програла вибори до Верховної Ради, однак депутати, які потрапили до парляменту, створили групу „Трудова Україна". У 1999 році вона відігравала ролю одного зі штабів під час виборів Л. Кучми. У листопаді 2000 року партію очолив Сергій Тигіпко. Впливовість групи визначається близькістю до Президента двох основних її гравців – Віктора Пінчука (зять Л. Кучми) й Андрія Деркача (друг сім'ї Л. Кучми з дніпропетровських часів). Під контролею групи перебувають Національний банк України (С. Тигіпко), посади віце-прем'єра з гуманітарних питань (Д. Табачник), міністра екології та з питань европейської інтеграції (В. Хорошковський), міністер транспорту (Г. Кірпа). У парляменті групу представляє фракція з 43 депутатів.

До „Трудової України" входять група „Інтерпайп" Віктора Пінчука, середовище Андрія Деркача, середовище „Інтер-Контакт" Олександра Єдіна, Георгій Кірпа – міністер транспорту і керівник „Укрзалізниці", Дмитро Табачник – віце-прем'єр уряду з гуманітарних питань (молодший брат Дмитра Табачника – Михайло – контролює фірму „ТіКо" – мережа станцій пального та супермаркетів).

Серцевиною групи є „Приватбанк", колись наближений до Павла Лазаренка. Починаючи з 1997 року, після приходу керівника „Приватбанку" Сергія Тигіпка в уряд, на посаду першого віце-прем'єра, „Приват" починає віддалятися від П. Лазаренка. Нині господарями групи „Приват" є Генадій Боголюбов та Ігор Коломийський. На початку 2003 року „Приват" встановив контролю над „Укрнафтою", поставивши на чолі цієї структури Ігоря Палицю. „Привату" належать акції більшости нафтопостачальних об'єднань, гірничо-збагачувальні комбінати, ряд інших підприємств.

Наприкінці 90-их років під контролю групи „Приват" потрапила корпорація „Інформаційні системи України". Нині „Приват" залишається однією з найвпливовіших фінансово-промислових груп.

Анатолій та Ігор Франчуки. Анатолій Франчук двічі був прем'єр-міністром Криму. Його син Ігор Франчук, – колишній зять Леоніда Кучми, батько онука президента – Романа, який носить прізвище Франчук. Анатолій і Ігор є депутатами Верховної Ради останніх трьох скликань. Обидва – дуже впливові в Криму люди. І. Франчук є головою правління акційного товариства „Чорноморнафтогаз" – понад 1200 км магістральних газопроводів, 43 газорозподільні станції, 9 морських стаціонарних платформ, дві плавучі бурові установки „Сиваш" і „Таврида", Глібовське підземне сховище газу на 3 млрд. кубометрів, технологічна фльота з 22 суден, порт „Чорноморське" з береговою технічною інфраструктурою, 16 родовищ, які експлуатує „Чорноморнафтогаз". Анатолій Франчук у 2000 році став головою спостережної ради акційного товариства „Кримгаз", що утворило замкнений цикл: видобуток, постачання і продаж газу.

„**Аваль**". Група „Аваль" виникла довкола однойменного банку, створеного у 1992 році, і стала однією з найбільших структур в українській банківській системі, успішно конкуруючи з „Приватбанком". Засновник банку Федір Шпиг свого часу керував справами ЦК комсомолу України. Керівником банку нині є Олександер Деркач. Основну увагу „Аваль" приділяє харчовій промисловості – молокозаводи, сирзаводи, цукроварні, елеватори, хлібзаводи та ін. Під контролею „Авалю" перебуває „Укрзернопром".

Група Валерія Хорошковського. 34-річний Валерій Хорошковський очолює Міністерство економіки і европейської інтеграції, контролює акціонерний комерційний „Укрсоцбанк" і товариство „Укрсоцстрах". Гордістю В. Хорошковського є меблевий концерн „Меркс", замовниками якого є Кабінет міністрів, Адміністрація Президента, дипломатичні представництва.

ТАС. Фінансова група, яку контролює голова „Трудової України" Сергій Тигіпко, виникла у січні 2001 року на базі акційного товариства „Перша міжнародна фінансова корпорація". Скорочення ТАС стало подарунком Сергія Тігіпка до повноліття своєї доньки – Тігіпко Анни Сергіївни. Важливим фактором успішного розвитку групи ТАС стало призначення у грудні 2002 року Сергія Тигіпка на посаду голови Національного банку України. Ця посада, на думку оглядачів, мала б стати стартовим майданчиком на наступні президентські вибори. Не секрет, що саме Сергія Тигіпка сім'я президента розглядає як одного з своїх найприйнятніших кандидатів на пост президента. Участь його у виборах 2004 року активно обстоює Віктор Пінчук, у сфері впливу якого перебуває нинішній голова НБУ.

3. Середовище СДПУ(о)

Соціял-демократія для цього середовища є більш ніж умовною ідеологічною „фішкою". Стиль діяльності СДПУ(о) є виразним і впізнаваним: представники СДПУ(о) для встановлення контролю над тим чи іншим об'єктом або для втягування у свою систему тієї чи іншої людини спершу створюють штучні проблеми, а потім пропонують свої послуги для їх вирішення. У результаті об'єкт потрапляє під контроль середовища. Нині середовище СДПУ(о) може похвалитися такими кадровими здобутками: голова Адміністрації Президента і два його заступники, три губернатори, два міністри та ін. Фракція у парляменті –38 осіб.

СДПУ (о) – чи не єдина структурована політична сила в українському політикумі, яка дійсно мислить стратегічно та не шкодує коштів на стратегічні проєкти. Визнаним її стратегом є політолог Михайло Погребинський (Київський центр політичних досліджень і конфліктології). Стратегії розвитку України присвячено діяльність фонду „Україна – XXI століття", який фінансує Богдан Губський. СДПУ (о) контролює телеканали „Інтер", Перший Національний канал УТ, телеканали „ТЕТ" і „Ентер".

Підприємницьке середовище СДПУ(о) це – ВІМ (Бі-Ай-Ем), дітище Віктора Медведчука і головне джерело прибутків – адвокатська контора, створена на початку 90-их років як спільне українсько-американсько-ізраїльське підприємство. У середині 90-их встановив контролю над ринком адвокатських послуг в Україні.

„**Динамо-Київ**". Григорій Суркіс першим в Україні зрозумів, що спорт (зокрема футбол) може стати надійним засобом заробітку грошей. Рентабельність футболу виявилася вражаючою. Вже до середини 90-их років довкола столичного футбольного клюбу виникла чимала кількість підприємницьких проєктів. Нині середовище контролює щонайменше три банки, концерн „Славутич", кілька іноваційних фінансових компаній, має ряд підприємств. Основну увагу середовище приділило енергетичній сфері. У 2002 році, внаслідок розгрому групи російського підприємця Костянтина Григоришина, під контролею групи опинилася більшість обласних енергетичних об'єднань.

„**Інфокс**". Компанія „Інфокс" доволі тісно пов'язана з Першим інвестиційним банком, який перебуває у сфері впливів групи „Динамо-Київ". Цей тандем заснував „Кременчуцьку нафтову компанію", яка у 2001 році орендувала нафтопереробний завод „Укртатнафти". Згодом татарські партнери звинуватили українське керівництво у збитках, яких зазнала ця компанія. Керують „Інфоксом" Микола Лісін і Микола Злочевський. Виборча кампанія СДПУ(о) формувалася, в основному, за кошти цих людей. Сьогодні „Інфокс" контролює значну частину ринку бензини й інших нафтопродуктів в Україні. Можливе встановлення часткового контролю середовища „Інфоксу" над Київською радою.

Василь Хмельницький. 36-річний В. Хмельницький є людиною, близькою до президентської сім'ї. Після поразки Партії зелених він став у Верховній Раді членом фракції „Народовладдя". У сфері його впливів – „Запоріжсталь", акційні товариства „Хліб Києва" та „Київенерго".

Богдан Губський. Богдан Губський формально не належить до СДПУ(о), але фактично є сателітом В. Медведчука. Б. Губський очолює Українську аграрну біржу та цікавиться цукровою галуззю. Основні інтереси Б. Губського та його групи зосереджені на Черкащині. Він одним із перших зрозумів необхідність вкладати гроші в науку: за його сприяння створено фонд „Україна – XXI століття", який надає фінансову допомогу низці вітчизняних наукових і мистецьких закладів, науковцям і діячам мистецтва. Сам Губський є автором кількох наукових праць, доктором економічних наук.

Євген Марчук. Міністер оборони у 1998 році формально порвав з середовищем СДПУ(о) і під час президентської кампанії 1999 року користувався підтримкою виборців на заході України. Після першої тури виборів перейшов у президентський табір. Інтереси Є. Марчука зосереджені довкола транспортування нафти (вважають, що саме він контролює „Укртранснафту", яка об'єднує магістральні нафтопроводи) та освоєння надр. Юлія Тимошенко згадувала у своїх інтерв'ю, що її компанія „ЄЕСУ" розвивалася саме за підтримки Є. Марчука.

4. Харківська група

На початку 90-их років харківський губернатор Олександер Масельський спробував створити „харківський клан", який мав на меті успішно конкурувати з донецькою та дніпропетровською командами, але через передчасну смерть О. Масельського ці плани не було здійснено. У середині 90-их років харків'яни здійснили нову спробу прориву в Київ. Тоді представники харківської еліти Євген Кушнарьов та Олег Дьомін за-

(Закінчення на стор. 25)

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Привітаймо це „Суцвіття“

В листопаді 1977 року з ініціятиви солістки-співачки Зіни Мороз-Котко в Сіднеї, Австралія, постав жіночий ансамбль „Суцвіття“.

За 25 років діяльности він здобув щиру прихильність української громади Австралії та частинно Канади, оскільки значною мірою збагатив її культурне життя. На своєму творчому конті ансамбль має багато успішних виступів перед публікою Мельбурну, Вулонґонґу, Канбери, Аделайди, Нюкесталю та Брізбейну. „Суцвіття“ брало участь у фольклорних фестивалях у Сіднейській Опері, виступало у телевізійній програмі „Good Morning Australia“.

Від 1991 року ансамблем керує співачка з Канади Оксана Рогатин-Василик. Відтоді „Суцвіття“ поповнилося молодшими жінками, збагатило свій вокальний репертуар, і група почала працювати як одиниця Союзу Українок, пропагуючи українське пісенне мистецтво як засіб виховання любови до всього рідного. Тепер в ансамблі співає 25 жінок. Старостує віддано Славка Гошовська, на фортепіяні акомпаніює невтомна Наталка Зінченко, а на акордеоні – Ігор Клайберт.

Прийшов час, коли членки ансамблю почали мріяти про поїздку до Сполучених Штатів Америки, де живе багато українців, любителів української народної пісні. Після місяців наполегливої праці для придбання фондів на довгу та коштовну дорогу, „Суцвіття“ приїжджає з піснею до Америки. Сподіваємося, що українська громада в США тепло зустріне своїх землячок з Австралії.

Оля Рогатин

Концерти „Суцвіття“ відбудуться:

3 жовтня – в Нюарку, церква св. Івана Хрестителя, о 7:30 год. веч.
4 жовтня – у Філядельфії, в залі Українського Освітньо-Культурного Центру, о 6-ій год. вечора.
5 жовтня – в Ню-Йорку, в залі школи св. Юра, о 1:30 год. по полудні.
11 жовтня – в Норт-Порті, в залі церкви св. Марії, о 6-ій год. веч.

Ансамбль „Суцвіття“

НОВІ ВИДАННЯ

„Убивство на хуторі біля Диканьки“

ПАРСИПАНІ, Н. ДЖ. – Нещодавно побачив світ збірник історичних повістей та оповідань відомого київського письменника Валентина Чемериса під вище поданою назвою. Це твори, котрі розповідають про героїчну та суперечливу добу запорізького козацтва, про зраду й правдиву любов до України. Написаний в гостросюжетному ключі збірник „Убивство на хуторі біля Диканьки“ знайомить читачів з маловідомими подіями з бурхливої історії нашої України. Книжка має 285 сторінок, на гарному папері, кольорова тверда обкладинка. Вартість одного примірника разом з доставою – 10 дол. Замовлення з пересилкою по Україні лише 5 дол. Чеки просимо надсилати до нашого представника у США Іларіона Хейлика: Mr. I. Chejlyk, 45 Mountain Ave., Warren, NJ, 07059 USA.

ГОЛОВНА УПРАВА ОБ'ЄДНАННЯ КОЛИШНІХ ВОЯКІВ УКРАЇНСЬКОЇ ПОВСТАНСЬКОЇ АРМІЇ США І КАНАДИ

інформує, що

18 жовтня 2003 р. відбудеться

XIX ЗАГАЛЬНИЙ З'ЇЗД

ДЕЛЕҐАТІВ ОБ'ЄДНАННЯ КОЛИШНІХ ВОЯКІВ УПА США і КАНАДИ

Початок з'їзду в суботу, 18 жовтня 2003 р. о 9-ій год. ранку,

LVIV RESTAURANT CLUB, 2469 Bloor St. W., Toronto, ON, Canada.

О год. 7-ій веч. – Бенкет і закінчення з'їзду.

За Діловий Комітет:

О. Цилюпа, *голова*

М. Мігус, *секретар* **А. Потічний**, *касир*

УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК У США

запрошує громадянство
на доповідь

„РЕАЛІЇ УКРАЇНСЬКОГО ОБРАЗОТВОРЧОГО МИСТЕЦТВА НОВОЇ ДОБИ“

яку виголосить

д-р МИКОЛА МАРИЧЕВСЬКИЙ

головний редактор журналу „Образотворче мистецтво“ та альманаху „Артанія“, секретар Спілки мистців України

Виклад ілюструватиметься редагованими доповідачом часописами і монографіями, які можна буде також придбати.

Доповідь відбудеться в будинку УВАН

в неділю, 12 жовтня 2003 р., о 2-ій год. дня

206 West 100th Street
New York, NY 10025
tel.: (212) 222-1866
fax: (212) 864-3977

КИЄВО МОГИЛЯНСЬКА ФУНДАЦІЯ АМЕРИКИ

KYÏV MOHYLA

FOUNDATION OF AMERICA

НОВІ ЧЛЕНИ РАДИ ДИРЕКТОРІВ

Рада Директорів Києво Могилянської Фундації Америки з превеликим задоволенням повідомляє, що др. Андерс Аслюнд і др. Данило Григорчук, були обрані на посади Директорів Фундації. Др. Аслюнд і др. Григорчук мають глибокі знання та досвід у співпраці з Україною. Вони визнані в міжнародному науковому товаристві.

Др. Андерс Аслюнд

Др. Данило Григорчук

ДОСЯГНУТИ РІВНЯ ПЕРЕДОВОЇ СВІТОВОЇ ОСВІТИ - МЕТА ДРУГОГО ДЕСЯТИРІЧЧЯ

Відомо, що майбутнє України в значній мірі залежить від рівня освіти її громадян та від компетентності лідерів держави. Одне з головних завдань лідерів полягає в тому, щоб вміти зазделегідь і максимально точно визначити потреби країни та вказати шлях, що приведе до бажаних результатів.

Досягнення *Досконалості в Освіті – Досягнення рівня передової світової освіти*, таку мету поставив перед собою Національний Університет Києво‑Могилянської Академії на майбутнє десятиріччя. Створена в Америці Києво Могилянська Фундація повністю підтримує це велике за обсягом та значенням завдання.

Університет отримав у спадщину, славетну історію, досягнення та велич видатного навчального закладу і це зобов'язує його бути гідним спадкоємцем славної Києво–Могилянської Академії, створеної в 1615 році. Сьогодні, Національний Університет продовжує втілювати в життя ті високі ідеали, які впровадили в життя засновники Академії, і які є актуальними для незалежної України, а саме етика, свобода та рівноправ'я. НаУКМА - це навчальний заклад з давними традиціями, що мають вже майже чотириста років. І коли в 1991 році, знову відчинились двері НаУКМА, Університет усвідомив свою роль та відповідальність за продовження цінностей та ідеалів його засновників, а також всіх тих, хто навчався, будував і боровся за існування Академії, а серед них були такі визначні особи, як Петро Могила, Іван Мазепа, Григорій Сковорода, Петро Конашевич‑Сагайдачний, Богдан Хмельницький, Пилип Орлик та багато інших.

Протягом останніх десяти років Університет успішно здійснив кілька важливих етапів свого становлення. Було повернуто будівлі, що належали Академії, відновлено факультети і сформовано професорсько‑викладацький склад, було започатковано багато різноманітних навчальних програм, встановлено високі освітні академічні стандарти і набрано студентів, які відповідають цим вимогам. Отже є всі підстави сказати, що Університет досяг стабільності.

Метою наступного десятиріччя є досягнення *Досконалості в Освіті - Досягнути рівень передової світової освіти*, а також *Фінансової Стабільності*. Це завдання мусить бути виконане.

Для досягнення поставленої мети, Києво Могилянська Фундація буде допомогати Університету в пошуках і отриманні фінансових ресурсів, які необхідні для збільшення кількісного та підвищення кваліфікаційного рівня викладацького складу, вдосконалення рівня навчальних програм, та встановлення тісних стосунків з українськими та міжнародними навчальними та дослідницькими закладами. Залучення найкращих викладачів до участі в конференціях також залежить від наявності фінансових ресурсів.

Києво Могилянська Фундація провела чергові засідання Ради Директорів в квітні та липні цього року, на них було визначено план подальшого розвитку НаУКМА. До складу напрямків освітньої та дослідницької діяльності Академії будуть входити: освіта у сфері бізнесу відповідно до виникаючих обставин в державі, котра переходить реструктуризацію економіки; розробка нових правових структур та інституцій, які б захищали права людини в нестабільних умовах України; розробка методів по наданню населенню України соціальної допомоги та медотів для збереження здоровя; дослідження геноцидів в Україні та в світі.

Для того щоб НаУКМА мала можливість виконати ці завдання, необхідно шукати ресурси в українських спільнотах Канади та США, в новому економічно‑торговельному середовищі України та в міжнародних організаціях. Досягнення мети - *досконалість в освіті*, надасть Університету можливість встановити добрі стосунки з іншими навчальними закладами, що є необхідною умовою для його визнання та утвердження на міжнародному рівні. Ці досягнення закріпили б позицію НаУКМА, як першого університету України, який є незалежним від політичних вимог і який представляє найбільші досягнення, які Україна може запропонувати.

Першочергова мета НаУКМА – виховання для України її майбутніх лідерів – висококваліфікованих патріотичних фахівців, які в майбутньому будуть формувати уряд. Уряд, який представлятиме інтереси своїх громадян, в державі котра існує на базі незалежного законодавства, у системі, яка захищає права людини. Уряд, що буде проводити державну політику, яка б захищала навколишнє середовище та природні ресурси країни і забезпечувала своїх людей з відповідним рівнем медичного обслуговування і стабільним рівнем життя.

Києво Могилянська Фундація готова до виконання завдань наступного десятиріччя, які стоять перед Національним Університетом Києво‑Могилянської Академії. Як член української громади, своєю пожертвою Ви можете стати активним учасником цього процесу. Велика подяка всім, хто допомагає досягти високих цілей НаУКМА. Ми будемо глибоко вдячні Вам за розуміння і Вашу щедрість. Суми Ваших пожертв звільнюються від оподаткування.

др. В'ячеслав Брюховецький, амбасадор Віліам Міллер, амбасадор Борис Тарасюк, др. Майкл Раднор, Ігор Вислоцький на засіданні Ради Директорів у Вашінґтоні

НОВИНИ З АКАДЕМІЇ

11 серпня 2003 року "Медаль Святого Пет ра Могили" вручено James Temerty – відомому у світі бізнесмену і меценату. Члену Дорадчої Ради з питань іноземних інвестицій при Президенті України, члену Ради Директорів Симфонічного Оркестру Торонто і Королівського Музею Онтаріо. Голові Наглядової Ради Києво‑Могилян‑ської Бізнес‑Школи (kmbs).

1 Вересеня. Вітаючи спудеїв‑першокурсників, президент НаУКМА сказав: "Земля, одухотворена великими нашими предками, наснажить вас на завдання, яке ставили перед собою сотні поколінь українців — це побудова нашої держави, в якій людина почуватиме себе вільно, в якій вона житиме гідно звання людини".

— Ви прийшли в доросле життя в умовах свободи, за яку донедавна ваші попередники боролися й помирали, — зазначила, вітаючи могилянців, громадська діячка **Надія Світлична**, яка уособлює покоління шістдесятників.— Але чи це та свобода, за яку вони помирали? Мудрі люди колись казали, що свобода немає остаточної перемоги. Отже, й на вашу долю вистачить і боротьби, і вибору. Я буду рада, якщо досвід нашого покоління стане вам у пригоді.

На думку Почесного професора НаУКМА **Карла Цайнінгера**, директора Літніх програм для німецькомовних країн у Princeton University, Києво Могилянська академія, її молодь, їхні знання та позиція відіграють велику роль у розбудові нових процесів української держави.

ПРОЕКТИ НАУКМА

Інвестиція в освіту - найперспективніше вкладення капіталу

ПРІОРИТЕТНІ ПРОЕКТИ

- "**Професорська стипендія**" - створення сталого фонду для надання стипендій науковцям та викладачам. *Стимулювання наукових досліджень, та педагогічних рішень.*

- "**Бібліотека НаУКМА**" - ремонт, добудова та сучасне устаткування нового приміщення. *Проект передбачає переконструювання старої будівлі у сучасну книгозбірню.*

ДОВГОТЕРМІНОВІ ПРОЕКТИ

- "**Студентський гуртожиток**" – ремонт, добудова та устаткування приміщення. *Створення сучасного комплексу проживання, для різнобічного розвитку та відпочинку.*

- "**Кімната Вашого імені**" - ремонт, устаткування навчальних та спеціалізованих аудиторій, офісних приміщень за благодійної підтримки юридичних чи фізичних осіб.

- "**Україномовний підручник**" - видання сучасних україномовних підручників та навчальних посібників.

- "**Іменні студентські ґранти**" - впровадження ґрантів для студентів від імені фізичних чи юридичних осіб за критеріями ґрантодавця.

- **Створення єдиного архітектурного ансамблю університетського містечка.** Реставрація Благовіщенської церкви, проведення ремонтно‑реставраційних робіт історичних будівель.

Шановні добродії!
Ви маєте нагоду приєднатися до кола благодійників НаУКМА та зробити свій внесок у розбудову вищої освіти в Україні!

ЗАЯВА ПРО ВСТУП ДО КМФ

Будь‑ласка виповнити латинкою

(Mr., Mrs., Ms., Dr.) ____________
Ім'я ____________
Прізвище ____________
Адреса ____________
Місто, штат, поштовий індекс ____________
Країна ____________
Домашній телефон ____________
Електронна адреса ____________

Членство за Вашим вибором:

Приятель $40.00 - $99.00 ______
Спонсор $100.00 - $999.00 ______
Благодійник $1,000.00 - $4,999.00 ______
Донор $5,000.00 - $9,999.00 ______
Меценат $10,000.00 - $99,999.00 ______
Член Довірчої Ради більше $100,000 ______
Підпис ____________
Дата ____________
(місяць/день/рік)

Надсилайте Ваш чек разом з заповненою Заявою за адресою:

В АМЕРИЦІ:	**В КАНАДІ:**
Kyiv Mohyla Foundation	**CUF - NaUKMA Fund**
P.O. Box 46009	**Canada Ukraine Foundation**
Chicago, IL 60646- 0009	**456 Main St. Winnipeg, MB**
USA	**R3B 1B6 Canada**

P.O. Box 46009 Chicago, IL 60646-0009 USA, Tel. 773-685-1828, Fax 773-794-1654

www.kmfoundation.com

Києво‑Могилянська Фундація Америки зареєстрована як благодійна організація під кодексом 501(c)(3).
Згідно податкового законодавства Ваші членські внески та пожертви можна відтягнути від податків.

KYIV MOHYLA FOUNDATION OF AMERICA

Києво Могилянська Фундація Америки дякує всім членам Фундації та жертводавцям за їх внески. Подальша розбудова Національного Університету Києво-Могилянської Академії буде сприяти піднесенню України. Ми сподіваємось Ваша підтримка Києво Могилянської Фундації Америки, роль якої полягає у всебічній підтримці НаУКМА, буде і надалі щедрою, а Ваше зацікавлення діяльністю Фундації буде зростати. Фундація зі свого боку обіцяє інформувати всіх зацікавлених, та гідно відзначати всіх хто допомагає справі розбудови освіти в Україні. Ми подаємо список жертводавців з Америки та Канади.

Пожертви з Америки прийшли до Фундації в Америці, а пожертви з Канади були передані канадському фонду. Їх адреси подані в кінці списку.

СПИСОК ЖЕРТВОДАВЦІВ за січень 2002 - серпень 2003

Члени Довірчої Ради $100,000 +	
Chopivsky Family Foundation Mr. George Jr. Chopivsky	$100,000
Меценати $10,000 - $99,999	
Ms. Nadia Aminoff	$11,000
Dr. Petro Baley	$10,000
Dr. & Mrs.Stephen and Olha Dudiak	$10,000
Dr. Myroslawa Ivanciw	$10,100
Mrs. Lenna Koszarny	$10,000
The Heritage Foundation of First Security Bank Mr. Julian Kulas	$10,000
Dr. & Mrs. Jerry & Nadia Mihaychuk	$15,000
Mr. Arkadi Mulak-Yatzkivsky	$10,000
Prof Yar Slavutych	$22,680
Mr. & Mrs. Stefan & Wolodymyra Slywotzky	$25,000
Estate of Dr. Halyna Szymonowicz-Rudnicky c/o Andre Rudnicky	$10,000
Mr. Toma Taborovsky	$10,000
Донори $5,000 - $9,999	
Dr.& Mrs. Bohdan & Joanne Celewycz	$5,000
Dr.& Mrs. Ihor & Christa Kamenetsky	$5,000
Mr.& Mrs. Nicholas & Dioniza Nenadkevich	$6,000
Ms. Marta M. Pereyma	$5,000
Dr.& Mrs. Ostap S. & Natalia Wynnyckyj	$5,000
Благодійники $1,000 - $4,999	
Alberta Ukr. Commemorative Society c/o Dr. P. Savaryn	$2,000
Canadian Foundation for Ukrainian Studies, Fund O. Zuevsky	$1,250
UNF of Canada, Inc.	$1,000
Mr. Ihor Artiushenko	$2,050
Mr. Evhen Baczynsky	$1,000
Dr.& Dr. Bohdan & Vira Bodnaruk	$1,010
Ms. Katherine Boncza	$1,000
Ing. Metodiy Boretsky	$1,000
Mr.& Mrs. Bohdan & Gloria Chemerynsky	$1,000
Mr. & Mrs. Adrien & Christine Ciolko	$4,000
Mrs. & Dr. Volodymyra & Pylyp Demus	$1,000
Mrs. & Mrs. Nadia & Mykola Deychakiwsky	$1,300
Mr. & Mrs. Basil & Lida Filonowich	$1,000
Dr. Maria Fischer-Slysh	$1,000
Mr. Borys Halahan	$2,100
Ms. Jaroslawa Hirnyj	$2,000
Dr. Michael & Mrs. Ivanna Holowaty	$1,325
Mr. Jaroslav Hook	$1,000
Association of American Youth of Ukrainian Descent. Mr. Petro Hursky	$2,500
Mrs. Olga Kalymon	$1,000
Mrs. Irena Kaminska	$2,100
University of Texas, Department of Archeology, Austin, Mr. George Karter	$1,800
Ms. Lesia D. Kochman	$1,000
Ms. Ada Kulyk	$1,000
Mr. Anatol Lysyj	$2,000
Mr. Omelian Pleshkewych	$1,100
Dr. Myron Pozniak	$2,000
Prof. & Mrs. Jaroslaw & Oksana Rozumnyj	$1,000
Mr. & Mrs. Myron T.& Irene Russnak	$2,000
Dr. & Mrs. George & Emilia Rusyn	$1,000
Mr. & Mrs. Walter & Maria Sicinsky	$3,000
Dr. Alexander Strilbyckyj	$1,000
Dr. & Mrs. Stephan & Tamara Tymkiw	$1,000
Selfreliance Ukrainian American Federal Credit Union, Mr. Bohdan Watral	$2,000
Dr. Myron Wojtowycz	$1,000
Спонсори $100 - $999	
Ukrainian Canadian Congress, Windsor Branch	$500
Markian Shashkevych Institute	$500
Ukrainian National Montreal Credit Union Ltd.	$500
Cleveland Selfreliance Federal Credit Union	$100
Partners of Deloitte & Touche	$100
Mrs. Maria Andrusjak	$150
Mr. Mykola Andruszczyszyn	$100
Mr. Yaroslav Bihun	$500
Mr. & Mrs. Roman & Zena Bihun	$160
Mr.& Mrs. Hryhorij & Lidia Bilous	$150
Mr.& Mrs. J. & H. Bilenki	$100
Mr. & Mrs. Ihor & Mariyka Bilynsky	$120
Dr. & Mrs. Jaroslav & Vira Bilynsky	$120
Rev. Bohdan Borowiec	$300
Mr. Steve Boychuk	$500
Mr. Wiaczeslaw A. Cetenko	$200
Mrs. Catharina Chaikovsky	$100
Mr. & Mrs. Iwan & Jaroslawa Chochlacz	$300
Dr. & Prof. Jan & Nadia Chojnacki	$200
Mr. Adrian Chomenko	$100
Mr. & Mrs. Leonid & Valentyna Chudowsky	$100
Ms. Myroslava Cybriwsky	$100
Mr. Andrey Cybulsky	$100
Mrs. Sophia Daczyszyn	$100
Dr. & Mrs. J. & Ksenia Danylyshyn	$100
Mr. & Mrs. Volodymyr & Gala De Vasal	$100
Dr. & Mrs. Yuri A. & Irena Eva Mostovych Deychakiwsky	$500
Mr. Orest Deychakiwsky	$100
Mr. & Mrs. Nicholas & Oksana Pronych Deychakiwsky	$300
Dr. & Mrs. Basil & Virginia Dmytryshyn	$100
Dr. Adrian & Larissa Dolinsky	$500
Mr. & Mrs. Joseph Dolishny	$100
Mr. Dmytro Dzalapyn	$100
Mr. & Mrs. Eugene & Oksana Farion	$100
Dr. & Mrs. Ihor & Marta Fedoriw	$500
Dr. & Mrs. Vladimir & Oresta Fedyniak	$100
Rev. Hryhorij & Mrs. Olga Fil	$300
Dr. Roman O. Filipowicz	$100
Mr. & Mrs. Damian & Lidia Gecha	$100
Mr. & Mrs. Walter & Irene Gerent	$100
Mrs. Iwanna Gorchynsky	$140
Dr. Bronislaw Gorski	$100
Mr. Mykola Haliv	$220
Mr. & Mrs. Ihor E. & Roma M. Hayda	$100
Mrs. Lada Hirnyj	$100
Mr. George Hnatiuk	$100
Mr. Fedir Horban	$300
Mr. & Mrs. Myroslav & Maria Horban	$100
Mrs. Myroslava Horodeckyi	$100
Mr. & Mrs. P. Houde & A. Kydon-Houde	$250
Mr. & Mrs. C. & M. Houde	$100
Hoverla St Dem Res Club c/o Mrs. O Harasowsky	$200

Mr. Lubomyr & Mrs. Maria Hrynewych	$250
Mr. & Mrs. Joseph & Ingrid P. Hucal	$300
Ms. Stefania Hurko	$100
Mr. Petro Hursky	$600
Mr. Boris Hwozdulych	$100
Mr. & Mrs. Anatol & Minodora Jaciuk	$250
Dr. & Mrs. Lubomyr & Maria Jawny	$100
Mr. & Mrs. Boris & Olga Karash	$200
Mrs. Lydia Kassaraba	$100
Mr. & Mrs. Donald & Judith Kerr	$100
Mr. George I. Kiebuzinski	$100
Ms. Iwanna & Vera Klym Rudyk	$100
Mrs. Helen Klymkiw	$100
University of Manitoba, Dr. James Kominowski	$300
Mr. Mykola Korinets	$100
Mr. & Mrs. Stephen & Marta Korbutiak	$100
Mr. & Mrs. Stefan & Sofia Korytko	$700
Mrs. Joanne L. Korytowsky	$150
Mr. Nicholas Kotcherha	$100
Mr. & Mrs. Bohdan & Maria Kovaliuk	$100
Mr. Oleh Kowerko	$100
Ms. Lidia Kozak	$110
Mrs. Bogdan & Olga Kozak	$340
Architect & Mrs. Taras & Xenia Kozbur	$250
Mr. & Mrs. Petro & Kateryna Kralka	$300
Mr. & Mrs. Stefan & Irene Krawchuk	$100
Mr. Anatoliy Kryvoruchko	$190
Mr. Ivan Kubrak	$720.42
Mr. & Mrs. Iwan & Olga Kulyk	$200
Mr. Gabor Kunstatter	$100
Mr. Peter Lahola	$140
Mr. Mykola Latyshko	$100
Mrs. Maria A. Latyszewskyj	$100
Dr. Alexander Lebedovych	$100
Ms. & Mr. Neonila & Wolodymyr Lechman	$500
Mr. Leonid Lishchyna	$300
Mrs. & Mrs. Yurij & Zorianna Hrycenkok Luhovy	$300
Mr. & Mrs. Bohdan & Helena Maciw	$100
Mr. M. Maly	$100
Ms. Katherina Malyj-Santiago	$100
Dr. & Mrs. Michael & Natalia Marunchak	$100
Mr. Stephen Matkowsky	$375
Mr. & Mrs. Dmytro & Maria Mazur	$100
Mr. Roman Melnyk	$100
Ambassador & Mrs. William Green & Suzanne Lisle Miller	$500
Mr & Dr. Peter R. & Olha Mociuk	$200
Dr. & Mrs. Askold D. & Lyudmyla Mosijczuk	$100
Mr. Wasyl I. Mojsiak	$100
Rev. Ivan Mostivsky	$100
Dr. Anna Mostovych	$200
Dr. & Mrs. Leonidas & Oksana Mostowycz	$750
Mr. Nestor Mudry	$100
Dr. & Mrs. Stephen & Marilyn Mychajliw	$100
Ms.& Ms. Nina & Olha Mychalesych & Rudakewych	$100
Mr. & Mrs. Wasyl & Anna Mykolynskyj	$500
Mr. Taras & Lidia Narozniak	$200
Mr. & Mrs. Michael A. & Nadia Negrich	$100
Ms. Irena Nikifortchuk	$100
Dr. Arkadij Oceretko	$225
Mr. & Mrs. Petro & Maria Odarchenko	$500
Mr. Mario Onysczuk	$100
Mr. Hryhory Oschypko	$100
Mrs. K. Ozarkiw	$200
Mr. & Mrs. Evgen Pakush	$100
Mr. & Mrs. George & Orysia Parkasewych	$100
Mr. & Mrs. Jan & Dora Pawlowicz	$500
Mr. Leonid Petrenko	$100
Mr. T. Petrenko	$300
Mr. & Mrs. Mykola & Sophia Petrusha	$100
Mr. Iwan Pidhirny	$200
Dr. Peter Potichnyj	$100
Mrs. & Ms. Stefania & Patricia Pryshliak & Case	$500
Mr. & Mrs. Wasyl & Anna Pylypiuk	$300
Dr. Basil Rodansky	$500
Mrs. Zoya Ronish	$700
Dr. J. Rozankowski	$100
Ms. Larysa Rozumna	$100
Dr. & Mrs. George & Olha Rudensky	$140
Dr. Marta Sabara	$500
Mrs. Olha Sabara	$200
Mr. & Mrs. Serhij & Eva Sacharuk	$100
Dr. Wasyl Salak	$100
Ukrainian National Federal Credit Union, Mr. Vsevolod Salenko	$300
Mr. Hryhorij Salo	$100
Mr. Wasyl Samson	$300
Mr. Mychajlo Semenec	$250
Mr. & Mrs. Joseph & Jane Senyk	$200
Ms. Lidia Shandor	$100
Mr. & Mrs. Walter & Marilyn Sharko	$100
Dr. Adrian Sheremeta	$500
Mrs. Antonina Shyjka	$120
Mr & Mrs. Alexander & Sophie Skop	$500
Mr. D. Skorobohacz	$100
Mrs. Stefania Skocen	$200
Dr. Yar Slavutych	$100
Union Pacific Foundation, Mr. Stephen Slobidsky	$324
Dr. Maria Slobodian	$500
Mr. & Mrs. Palvo & Nadia Slobodian	$500
Ms. Natalie Sluzar	$100
Mr. & Mrs. U. & J. Smythe	$100
Mr. John Sos	$100
Ms. Luba & Olenka Stasyshyn	$300
Mr. Bohdan. M. Steciw	$200
Dr. & Mrs. Gerald M. & Oksanna A. Sydorak	$100
Mr. Iwan Sywak	$100
Mr. & Mrs. Jorge & Olga Tatarko	$100
Mr. & Mrs. Zenon & Christina Tatarsky	$100
Ms. Halyna Traversa	$525
Dr. & Mrs. Oleh & Renata Tretiak	$250
Dr. Vasyl Veryna	$100

Mr. Victor S. & Nadia Vinych	$200
Mr. & Mrs. Yuriy & Nina Voskob	$100
Dr. M. Voytovich	$250
Dr. Orest Wasyliw	$100
Dr. Orest Wesely	$100
Mr. Michael Wijtowych	$100
Mr. Roman Wolchuk	$200
Mrs. Nadia Anna Wynnycky	$150
Mr. Michael Yablonsky	$100
Dr. & Mrs. Michael & Roxolana Yarymovych	$620
Ukrainian Medical Association of North America, Ohio Charter, Dr. Ihor Zachary	$100
Mr. & Mrs. Hennadij & Olena Zacherniuk	$300
Mr. Daniel R. Zadorozny	$100
Ms. Irena Zajac	$100
Mr. Taras Zakydalsky	$100
Mr. Rostyslaw Zerebecky	$100
Ms. Marta Zielyk	$100
Mr. Michael Ziombra	$300
Mr. & Mrs. Eugene B. & Natalia M. Zmyj	$100
Mrs. Anna Zubata	$100
Mr. Zenon Zyznomyrsky	$500

Приятелі $40 - $99

Ukrainian Gold Cross	$50
Church Choir St. Mary's Protectress Ukrainian Orthodox Church	$50
Charchalis & Company P.A.	$40
Toronto Works & Emergency Services Staff	$60
Mr. Victor Andree	$40
Mr. & Mrs. William & Helen Babchuk	$40
Mr. & Dr. Nicholas & Chrystyna Babiak	$40
Mr. Peter Bard	$50
Ms Yaroslava Barusevych	$40
Mr. & Mrs. John & Marta Baluta	$50
Ms. Mary Bazylak	$40
Dr. Nelia H. Berko	$40
Mr.& Mrs. William Bezduch	$50
Mr. & Mrs. Orest & Lidia Bilous	$60
Mr. R. Bodnaruk	$50
Mr. R.G. Bodnaruk	$50
Dr. Olena Boyko	$50
Ms. Anna Burij	$50
Mr. & Mrs. Andrij Charambura	$50
Mr.& Mrs. Larry & Donna Calyn-Kalynewych	$40
Dr. Marta Cehelsky	$50
Dr. Hilary W. Cholhan	$80
Mrs. Lydia Choulguine	$50
Mrs. Pat Clayton	$50
Ms. & Mr. Natalia & Ivan Danylenko	$50
Mr. & Mrs. Stefan & Anna Dedio	$40
Ms. Tatiana Didoshak	$80
Ms. Nadia Diuk	$40
Mrs. Maria Dorozynska	$60
Dr. Teodor B. Dziubanowsky	$40
Mr. Zenon Elyjiw	$50
Dr. Zenon & Tamara Farion	$50
Mr. Dmytro Farion	$50
Dr. Eugen Fedorenko	$50
Dr. Natalie Fedynskyj-Slysh	$40
Mr. Osyp Firishchak	$40
Mr. B. Futala	$40
Judge & Mrs. Bohdan & Myra Futey	$50
Mr. & Mrs. Eugene & Olha Fylypowycz	$50
Mr. & Mrs. Jonh & Anna Galuga	$40
Ms. Iryna Gelbik	$50
Mr. & Mrs. Fedir & Maria Hajovy	$50
Ms. Halyna Havras	$50
Prof. Ostap & Tatiana Hawaleshka	$50
Mr. Nestor Hodnowcky	$50
Mr. & Mrs. Orest & Daria Horodyskyj	$50
Dr. George Hrycelak	$40
Mrs. & Mr. Assya & Eugene Humesky	$40
Ms. Valentyna Hursky	$50
Mr. Eugene Hyworon	$50
Mr. & Mrs. Evhen & Maria Iwankiw	$40
Prof. Roman Jackiw	$40
Ms. Maria Jakowec	$60
Mr. & Mrs. Myron & Daria Jarosewich	$50
Dr. Anatol Kaminsky	$40
Mrs. Lidia Karmazyn	$40
Mr. & Mrs. Boris & Tetiana Karpenko	$50
Mr. & Mrs. John D. & Katherine M. Kershaw	$40
Mr. & Mrs. Taras Kachnykewych	$50
Mr. & Mrs. Walter & Luba Keske	$40
Mr. B. Kinasevych	$50
Mr. Ilaria Kleer	$40
Ms. Nadia Klos	$50
Mr. Alexander Kobasa	$40
Mr. & Mrs. R. & L. Kobes	$50
Mr. & Mrs. Atanas T. & Kateryna O. Kobryn	$40
Mr. & Mrs. Anatolij & Luba Kolomayets	$40
Mr. Peter Korbutiak	$50
Mrs. Barbara Kornienko	$40
Ms. Lidia Kovalchuk	$50
Ms. Natalia Kowal	$40
Mr. & Mrs. Alexander & Lidia Krywenko	$40
Mr. & Mrs. Semen & Halyna Krywusha	$90
Mr. & Mrs. George & Nina Kurylko	$50
Choir Dibrova, Mrs. Malanie Kuzma	$50
Ms. Ilona Kwiecien	$40
Mr. & Mrs. Petro Leschyshyn	$40
Ms. Valentina Limonczenko	$40
Mr. & Dr. Ihor and Daria N. Lissy	$40
Mr. & Mrs. Lytwynecz	$50
Dr. & Mrs. Stefa & Nina Luhowy	$40
Mr. & Mrs. Wasyl & Nina Mackiw	$50
Mr. & Mrs. Nick & Jennie May	$50
Mr. Petro Mahlay & Family	$50
Mr. & Mrs. Stefan & Halyna Maksymjuk	$40
Mr. & Mrs. Paul & Stefania Maksymiw	$50
Ms. Oksana Mandybur	$50
Ms. Ellen Marchenko	$40
Dr. & Mrs. Basil & Oksana Marchuk	$90
Mrs. Eugenia Marciniw	$50
Dr. & Dr. Vasil & Daria Markus	$50
Mr. Petro & Mrs. Olga Matula	$40
Mr. & Mrs. Yuriy & Natalia Pavlenko Mishchenko	$50
Mrs. Ludmilla K. Murphy	$40
Mrs. Zoreslava Mysko	$40
Mr. & Mrs. Victor & Areta Nadozirny	$40
Dr. Basil & Mrs. Olha Nakonechny	$40
Mr. & Mrs. Iwan Nowosiadlo	$50
Ms. Irene Nowak	$40
Mr. & Mrs. Michael & Olha Nych	$40
Dr. Stephen Olynyk	$40
Mr. & Mrs. T & G Osnach	$50
Mr. & Mrs. Paul & Iwanna Pankiw	$50
Mr. & Mrs. Ivan & Olha Pavlenko	$50
Mr. & Mrs. Onufry Pekarsky	$50
Mr. & Mrs. George & Hania Powch	$40
Mr. & Mrs. Julian & Daria Pozniak	$50
Mr. Omelian Pyk	$40
Mrs. Katia Pukyrys & Mr. Stenley Nurshey	$40
Mr. Edward Rokisky	$40
Prof Jaroslav Rozumnyj & Oksana Rozumna	$50
Dr. & Dr. Bohdan & Marian Rubchak	$60
Mr. Andre Rudnicky	$50
Dr. Jurij Savyckyj	$40
Mr. & Mrs. John & Nadia Sawchuk	$50
Mrs. Olha Senchuk	$50
Mr. & Mrs. Teodozij & Vira Sendzik	$40
Dr. & Mrs. Alexsander & Zynowia Serafyn	$50
Ms. Irena Shcherba	$40
Ms. Natalia Sherstiuk	$50
Mr. & Mrs. Oleh & Tania Sklepkovich	$50
Mr. Louis Skocen	$50
Dr. Roman & Mrs. Natalie Slysh	$80
Mr. & Mrs. Oles& Bettie Smolansky	$40
Mr. & Mrs. Oleksander & Anna Strutynsky	$50
Mrs. Nadia Svitlychna	$40
Mr. Jaroslav H. Sydorenko	$40
Mr. & Mrs. Yaroslav & Tamara Sydorak	$40
Ms. Yevdokia Tkaczuk	$50
Dr. & Mrs. Bohdan & Oresta Tkaczuk	$90
Dr. Roman Tratch	$40
Mr. & Mrs. Ivan Tymczyszyn	$50
Dr. & Ms. Wira & Ludmilla Trigos Slobodianiuk	$40
Ms. Ewdokia Trypupenko	$50
Mrs. Olha Trytiak	$40
Mr. & Mrs. Sydir & Maria Tymiak	$40
Mr. & Mrs. Orest & Helen Virstiuk	$50
Mr. Oleksander Voronin	$50
Ms. Marianna & Ms. Victoria Wakulowska	$50
Dr. & Mr. Elaine S. & Max Wallenburg	$40
Ms. Ludmila Wasynczuk	$50
Dr. Irena Wasynczuk	$50
Dr. Oleh Wolansky	$40
Mr. Roman Wynnycky	$50
Rev. Borys Zabrodsky	$40
Mr. & Mrs. Zenon & Vera Zachariasevych	$50

Інші датки $10 - $39

Estate of John Hykawy	$20
Mr. & Mrs. Stephen Adamczuk	$20
Ms. Ulana Antonenko	$20
Mr & Mrs Myron Babiuk	$20
Ms. Sofia Barusewycz	$25
Mrs. W. Basladynsky	$20
Mr. Michael & Mrs. Lydia Belendiuk	$20
Ms A. Bodyk	$25
Dr. Joanne Celewycz	$25
Ms. Alexandria Cooper	$30
Ms. Zenowia Deneka	$10
Mr. Stefan & Mrs. Kateryna Dwojak	$20
Mr & Mrs Jozeph Dzus	$20
Dr. Mary J. Elnick	$15
Ms. Maria Fedoriaka	$10
Mr. M. Fehr	$20
Mr. Stepan Gavras	$10
Mr. Vasyl Michael Harik	$10
Ms. Stefania Horodysky	$10
Mr. Lubomyr Iwaskiw	$20
Mrs. Halia Janczyszyn	$10
Mr. & Mrs. Mykola Jejna	$25
Ms. Olena Kachala	$20
Ms. Theodosia Kichorowsky	$20
Mr. & Mrs. Franz & Olga Kac	$30
Dr. Peter Kluk	$10
Mr. Nestor Kocelko	$25
Mr. Fedir & Mrs. Stanislava Kornijuk	$30
Mr. & Mrs. Wolodymyr Krisa	$20
Mrs. Lusia Kruk	$10
Ms. Mirislawa Las Kruk	$30
Dr. Bohdan Kusma	$10
Mr. & Mrs. Michael & Sonia Kushliak	$20
Mr. & Mrs. Iwan Laluk	$10
Mr. & Mrs. Bohdan Lechman	$20
Mr. & Mrs. Mykola Lylak	$25
Ms. Mary Magee	$20
Mr. & Mrs. Roman & Slava Maluk	$20
Ms. Halyna Martyniw	$10
Mr. Roman Marusyn	$20
Mr. Lubomir Miz	$25
Mr. Roman Z. Mykyta	$20
Ms. Stefania Myhaluk	$20
Mr. Myron & Mrs. Maria Nawarynsky	$20
Mr. & Mrs. Roman & Maria Halkewycz	$30
Mr. Wolodymyr Nepip	$20
Mr. Michael Neporadny	$25
Ms. Katherine Opar	$25
Mr. & Mrs. Oksana & Wasyl Palijczuk	$25
Mr. Stefan & Mrs. Zenovia Panchyshyn	$20
Mr. Kyrylo Pasichnyk	$20
Mr. G. Pasternak	$20
Mr. Ihor P. Petrenko	$25
Mr. Ivan Plahuta	$10
Mr. & Mrs. Ivan & Paraskeva Prasko	$10
Mr. Myron Radzykewycz	$20
Dr. R. Romanowych	$20
Mr. & Mrs. Glenn & Anne Rusnak	$20
Ms. K. Sawicz	$30
Mr. & Mrs. R. & C. Semaniuk	$20
Mr. & Mrs. Oleksij & Luba Shevchenko	$30
Mrs. Tetiana Silecky	$10
Mr. & Mrs. Ivan & Sophia Silin	$10
Mr. & Mrs. Anatoliy & Taisa Slusarenko	$25
Mr. & Mrs. P. Stachur	$10
Dr. Eugene Steckiw	$10
Mr. & Mrs. L. & O. Shulakewych	$20
Mr. & Mrs. Roman & Orysia Swystun	$20
Mr. & Mrs. Bohdan & Vira Todoriv	$35
Ms. Mstyslava Van Meggelan	$10
Ms. Halyna Vyhinna	$30

Donations of Securities

Value fluctuates according to market variations

Mr. Ihor Kocur - Solomon Smith Barney shares - transferred

Mr. Jaroslaw Kybaluk - Morgan Stanley shares - assignment of beneficiary

Висловлюємо особливу подяку людям та організаціям, які докладали та докладають зусилля для розвитку Фундації, а з нею і справи розбудови освіти в Україні.

Ми хочемо подякувати не тільки за фінансову підтримку, але за Ваші поради та роботу.

Chopivsky Family Foundation
The Heritage Foundation of First Security Bank
Selfreliance Ukrainian American Federal Credit Union
Chicago Sister Cities International Program, Inc.
Estate of Dr. Halyna Szymonowicz-Rudnicky

Ms. Nadia Aminoff	**Mr. Jaroslaw Kybaluk**
Dr. Petro Baley	**Mrs. Lenna Koszarny**
Mr. Michael Chaban	**Mr. Oleh Kowerko**
Dr. Pylyp Demus	**Very Rev. Ivan Krotec**
Mr. Alexsander & Mrs. Julia Dmytriw	**Mr. Ivan Olshansky**
Dr. Stephen & Mrs. Olha Dudiak	**Dr. Jerry & Mrs. Nadia Mihaychuk**
Mr. Jaroslav Duzyj	**Mr. Arkadi Mulak-Yatzkivsky**
Dr. John & Mrs. Maria Fizer	**Dr. Jaroslav & Mrs. Oksana Rozumnyj**
Dr. Myroslawa Ivanciw	**Prof. Yar Slavutych**
Dr. Michael Holovaty	**Mr. Stefan & Mrs. Wolodymyra Slywotzky**
Dr. Mychailo Jarymowych	**Mr. Jeffrey Strauss**
Mr. Mychailo & Mrs. Maria Klymchak	**Mr. Toma Taborovsky**
Mrs. Oksana Khanas	

Просимо вибачення за можливі неточності, при виявленні помилок звертатись у КМФА для їх виправлення.

Kyiv Mohyla Foundation of America
P.O. Box 46009 Chicago, IL 60646-0009 USA

Tel. 773-685-1828, Fax 773-794-1654
www.kmfoundation.com

CUF - NaUKMA Fund Canada Ukraine Foundation
456 Main St. Winnipeg, MB R3B 1B6 Canada

Хто і чим...

(Закінчення зі стор. 20)

ймали високі посади в Адміністрації Президента, вагомою була роля в українському суспільному житті харківських політиків Степана Гавриша, Інни Богословської та Олександра Бандурка. Нині харків'яни можуть пишатися окремою фракцією у парляменті („Демократичні ініціятиви“) та посадою міністра промислової політики, яку займає колишній перший секретар Харківського обкому Комуністичної партії України та директор Харківського авіаційного заводу Анатолій М'ялиця. Нині в Харкові склалися такі групи впливу:

„УкрСибБанк“. Один із провідних українських банків, створений у 1991 році, наступного року увійшов в Українсько-Сибірську інвестиційну корпорацію. Банк контролює випуск понад 70 відс. мінеральних добрив в Україні, йому належить відчутна частка акцій черкаських акційних товариств „Азот“ і „Хімволокно“. Вплив О. Ярославського на аграрне підприємництво є велетенським. „УкрСиб“ встановив контролю над цукроварнями, підприємствами будівельних матеріялів, має 90 відс. акцій Української металюргійної компанії. Наймаштабніший проєкт „УкрСибу“ – будівництво разом із „Російським алюмінієм“ підприємства в Харківській області, у яке банк має вкласти 250 млн. дол.

Банк „Базис“. Керівник банку Арсен Аваков починав зі скупки ваучерів та з операцій із векселями підприємств, а тепер контролює на Харківщині енерґетику, кращу у Східній Европі з фасування чаю Ahmad-Tea (найкраща фабрика у Східній Европі), хлібзавод та низку дрібних підприємств.

Група Олександра Кагановського. 28-річний Олександер Кагановський є зятем губернатора Євгена Кушнарьова. Йому належать найбільш вишуканий ресторан Харкова „Метрополь“, магазин будівельних матеріялів „Клондайк“. У Харкові вважають О. Кагановського одним з найперспективніших підприємців і, у майбутньому – політиків.

Група Олександра Фельдмана. Народний депутат України Олександер Фельдман є одним із найвпливовіших харківських політиків і підприємців. Він пов'язаний із середовищем „УкрСибБанку“. Під його контролею перебувають концерн АВЕК та промтоварний базар „Барабашка“ – один із найбільших в Україні. Фельдманові належать хлібопекарня і підприємства побутового обслуговування. Фельдман контролює найбільш тиражоване видання реґіону – газету „Время“. Він також є президентом Асоціяції національно-культурних товариств України та головою Харківської єврейської громади.

5. Середовище „Наша Укаріна“

У середовищі „Нашої України“ існує кілька сформованих підприємницьких груп. Частина підприємців, які спершу входили до складу „Нашої України“ (Олексій Ярославський, Дмитро Сандлер, Василь Бартків, Тарас Довгий, Володимир Майстришин, Петро Димінський та інші) не витримала тиску чи спокуси з боку влади і залишили середовище фракції та вийшла з опозиції. Проте в середовищі залишається ще чимало потужних підприємців.

„Укрпромінвест“. Середовище „Укрпромінвесту“ передусім пов'язане з народним депутатом Петром Порошенком, одним із найближчих соратників Віктора Ющенка. Він спершу був членом СДПУ(о), у лютому 2000 року вийшов із неї й очолив Партію солідарности України, яку „влив“ в Партію реґіонів. Восени 2001 року вийшов з Партії реґіонів і разом зі своєю групою приєднався до блоку „Наша Україна“, де очолює групу „Солідарність“ і є одним із керівників бльоку. П. Порошенко головує в бюджетному комітеті ВР, контролює суспільно-політичне й підприємницьке життя Вінниччини. Створений і очолюваний ним і його батьком концерн „Укрпромінвест“ володіє Київською кондитерською фабрикою ім. Карла Маркса, (кондитерськими фабриками у Вінниці, Кременчуку, Маріуполі, Липецьку на території Росії). Завдяки контролі над значною частиною ринку солодощів України П. Порошенко отримав прізвиська „Шоколадний барон“ і „Кондитерський король“. Відомі інтереси П. Порошенка – „Укравтозапчастина“, торговий дім „ІСТА“, підприємства – Луцьке автомобільне, „Черкаський автобус“, „Укрпромінвест-Авто“, „Автоекспо“, київське суднобудування.

„Орлан“. Народний депутат Євген Червоненко контролює частину перевезень територією України та виробництво безалькогольних напоїв. У 1997 році Є. Червоненко створив концерн „Орлан“ (при цьому „Орлан-Беверіджиз“ займається виготовленням безалкогольних напоїв, а „Орлан-Транс“ – вантажними перевезеннями).

Група Жванії – Мартиненка – Морозова. Слабо структурована політико-підприємницька група в середовищі „Нашої України“ – „троїстий союз“, у якому бачать початки майбутньої потужної групи. 36-річний підприємець Давид Жванія контролює Запорізький абразивний комбінат, частину акцій „Запоріжжяобленерґо“, верстатобудівний і патронний заводи в Луганську, є віце-президентом банку „Glomain Holding Ltd“, зареєстрованого на Кіпрі. Микола Мартиненко, який очолює депутатську групу „Разом“ фракції „Нашої України“, має свої інтереси переважно в енерґетичній сфері, є першим заступником голови комітету Верховної Ради з питань ядерної енерґетики та ядерної безпеки, контролює акційне товариство „Торговий дім“.

Олександер Морозов очолює закрите акційне товариство „Европейський страховий альянс“ – одну з найбільших забезпеченевих фірм України.

До середовища „Нашої України“ належать також президент фірми АТЕК-95 Олександер Третьяков, президент товариства „Слобода“ Петро Ющенко (брат Віктора Юшенка), генеральний директор компанії „Владимир“ Володимир Скомаровський, голова наглядової ради підприємства „Добромиль-Київ“ Олексій Івченко (після смерти Слави Стецько він очолив КУН), директор корпорації „Укрреставрація“ Олександер Омельченко-молодший та ін.

Зрозуміло, що у випадку приходу до влади „Нашої України“ ці особи витіснять з українського простору зформовані групи.

У цьому матеріялі розглянуто лише п'ять сформованих груп, але можна виділяти й інші, зокрема російські структури „Альфа“ та „Лукойл“, які володіють в Україні значними активами, а також польські структури. Усе це – предмет подальших досліджень...

МІСТ MEEST

Корпорація „Міст" представляє

концерти в Північній Америці

Народного артиста України

Віктора Павліка

у новій програмі

„Я знаю все"

Нові та найкращі пісні у супроводі музикантів та балетної групи „ШикаДам"

10 жовтня, о 8:00 pm
Філадельфія
Ukrainian Educational & Cultural Center
700 Cedar Rd.,
Jenkintown, PA 19046
215-469-0910

11 жовтня, о 7:00 pm
Нью-Йорк
Fashion Institute of Technology
Seventh Ave., at 27th Street
New York City, NY 10001-5992
www.fitnyc.edu
908-474-1100

12 жовтня, о 5:00 pm
Нью-Джерсі
Ukrainian Cultural Center
135 Davidson Avenue
Somerset, NJ 08880
908-474-1100

Залу для проведення концерту жертовно надає Консисторія Української Православної церкви в South Bound Brook.
Концерт організовується за участю Комітету Допомоги Україні.
Прихід від концерту буде передано на доброчинні цілі Комітету Допомоги Україні.

15 жовтня
Вашингтон
St. Andrew Ukrainian Orthodox Church
15100 New Hampshire Ave.,
Silver Spring, MD
301-524-0562

16 жовтня
Детройт
Ukrainian Cultural Center
26601 Ryan Rd.,
Warren, MI 48091
586-757-6322

17 жовтня
Клівленд
Normandy High School Auditorium
2500 W.Pleasant Valley Rd.,
Parma, OH 44134
216-240-4997

18 жовтня, о 7:00 pm
Чікаґо
Klemente High School
Western/Division
Довідки в аґенції „Міст-Карпати"
773-489-9225

19 жовтня, о 5:00 pm
Баффало
St. John Baptist Ukr. Catholic Church
3275 Elmwood Ave., Kenmore, NY
716-630-0130, 716-685-1505

СПОРТ

Тенісовий турнір на Союзівці

Микола Стройник (зліва) і Роман Костик одержують стипендії „Winner Group“ від Петрусі Савчак

КЕРГОНКСОН, Н. Й. – Д-р Юрій Харук з Чикаго і Маріяна Мільчуцька з Голмдейлу, Н. Дж., виграли цьогорічний тенісовий турнір Української Спортової Централі Америки і Канади (УСЦАК), що відбувся, як звичайно, під час Дня праці на кортах оселі Українського Народного Союзу – Союзівки. 48-ий чемпіонат УСЦАК проходив у восьмох групах: відкриті групи чоловіків і жінок, дві групи юначок і юнаків і дві групи сеньйорів.

Ю. Харук, багаторазовий чемпіон юніорів УСЦАК і ветеран цих змагань, переміг у відкритій групі чоловіків. Маріяна Мільчуцька вперше змагалася в групі жінок і стала однією з наймолодших її чемпіонок.

Спонзорами змагань були УН-Союз, фундатор трофеїв і фірма „Winner Group“, власник якої Іван Гинянський вже роками дарує грошові стипендії для фіналістів молодших груп. Цього року сума всіх стипендій була 3,500 долярів. Господарем змагань, як звичайно, був Карпатський Лещетарський Клюб. Були вручені перехідні чаші Богдана Рака, Ярослава Рубля, д-ра Володимира Гука, д-ра Петра Харука, Константина Беня і чаша Марії Душник за спортову поведінку і поставу. Провід змагань складався з Юрія Грабця і Юрія Савчака.

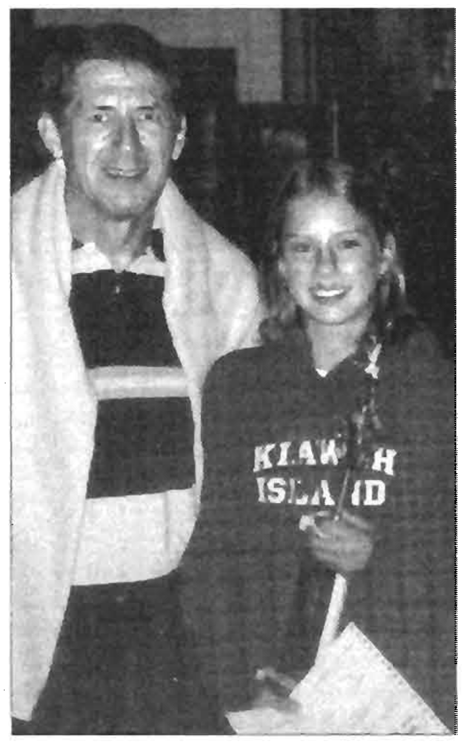
У фінальних змаганнях чоловіків, які через дощову погоду відбулися на критих кортах курорту „Невел“, Ю. Харук переміг Гордія Мільчуцького вислідом 6:4, 3:6, 6:4. Щоб дійти до фіналу, Ю. Харук у півфіналі виграв ще одні трисетові змагання проти Марка Красія (3:6, 6:4, 6:3) і у чвертьфіналі переміг Стефана Сосяка (6:0, 6:1). М. Красій в другому колі змагань переміг колишнього чемпіона Дениса Чорнія в тригодинному мечі (5:7, 7:6, 6:4). Фіналіст Г. Мільчуцький з Ратгерс-університету у півфіналі переміг торішнього чемпіона Марка Оришкевича (6:3, 6:0), а у чвертьфіналі – колишнього чемпіона Віла Рітера (6:3, 6:2).

14-літня Маріяна Мільчуцька виграла турнір жінок, перемагаючи у фіналі чемпіонку Анну Марію Шумську вислідом (6:2, 6:3). У півфіналах М. Мільчуцька перемогла Світляну Поліщук (6:0, 6:0), а А. Шумська – Ларису Грабець (6:0, 6:1). Л. Грабець посіла третє місце в групі, перемігши С. Поліщук (6:2, 6:3).

Турніри чоловіків і жінок віком 35 років не відбулися через відсутність учасників.

Іван Дурбак вже третій рік поспіль виграв турнір сеньйорів віком 45 років, перемігши у фіналі Ярослава Сидорака вислідом „просет“ 8-4. Цей фінал, як також фінал групи 55 років, був розіграний в залі курорту і скорочений до „просет“, тому що Я. Сидорак,

(Закінчення на стор. 28)

Діяна Бугай, чемпіонка молодшої групи юначок, з батьком Ігорем

Дам'ян Петрикевич, чемпіон молодшої групи юнаків.

Технічні висліди змагань з плавання на Союзівці

Хлопці віком 10 років і молодші
25 м. вільним стилем:
1. Р. Кривулич – 22.13
2. А. Кобрин – 24.42
3. С. Микита – 22.65
50 м. вільним:
1. В. Столяр – 46.22
2. Т. Кривулич – 29.67
3. Т. Мандич – 1,01.42
25 м. горілиць:
1. В. Столяр – 24.36
2. Т. Мандич – 29.67
3. М. Тершаковець – 39.18
25 м. грудним:
1. В. Столяр – 25.21
2. Р. Кривулич – 26.03
3. Т. Мандич – 28.74

Дівчата віком 10 років і молодші
25 м. вільним стилем:
1. В. Мосюрак – 16.00
2. Л. Чопівська – 18.44
3. Т. Приймак – 18.78
50 м. вільним:
1. В. Мосюрак – 37.18
2. А. Даніген – 37.91
3. Л. Чопівська – 43.49
25 м горілиць:
1. В. Мосюрак – 22.21
2. Т. Приймак – 22.40
3. Н. Григорович – 22.69
25 м. грудним:
1. А. Даніген – 21.81
2. Т. Приймак – 25.11
3. Н. Григорович – 25.19
25 м. метеликом:
1. А. Даніген – 20.87
2. Б. Столяр – 27.16
3. М. Філіпс – 30.83
Естафета 4х25 м.
1. СУМ – 1:15,35
2. „Ч. Січ“ – 1:26,35

Хлопці віком 11–12 років
25 м. вільним:
1. Л. Григорович – 20.74
2. П. Раковський – 21.98
50 м. вільним:
1. П. Тершаковець – 42.20
2. Л. Григорович – 51.28
3. Н. Сейлик – 57.25
25 м. горілиць:
1. М. Сейлик – 29.06
2. Д. Максимович – 29.56
3. П. Раковський – 42.21
25 м. грудним
1. П. Тершаковець – 24.34
2. Н. Сейлик – 29.22
3. Д. Максимович – 33.92
25 м. метеликом:
1. П. Тершаковець – 20.06
2. П. Григорович – 31.27
3. Д. Максимович – 33.47
Естафета 4х25 м. („Ч. Січ“)
– 1:43,25

Дівчата віком 11–12 років
25 м. вільним:
1. Т. Палилик – 16.07
2. Т. Василак – 18,71
50 м. вільним:
1. Т. Палилик – 36.17
2. М. Якобі – 41.41
3. Т. Василак – 42.79
25 м. горілиць:
1. М. Якобі – 22.12
2. Н. Наконечна – 22.71
25 м. грудним:
1. М. Якобі – 24.30
2. Т. Василак – 25.43
3. Н. Наконечна – 31.31

Хлопці віком 15 років і старші
100 м. змінним:
В. Макар – 1:10,58
2. П. Колінський – 1:30,69
50 м. вільним:
1. Б. Токарчик – 27.32
2. Т. Макар – 28.75
3. П. Колінський – 33.23
100 м. вільним:
1. М. Макар – 1:06,03
2. П. Міджак – 1:07,07
50 м. горілиць:
1. В. Макар – 32.78
2. Б. Токарчик – 33.38
3. П. Колінський – 44.07
50 м. грудним:
1. Т. Макар – 36.26
2. Д. Терещук – 1:08,81
50 м. метеликом:
1. В. Макар – 29.79
2. Б. Токарчик – 30.09
Естафета 4х40 м.
1. „Ч. Січ“ – 2:54.12
2. „Тризуб“ – 3:00.41

Дівчата
100 м. змінним:
1. Р. Вацик – 1:17,23
2. Н. Целюх – 1:29,27
50 м. вільним:
1. О. Палюх – 38.46
2. С. Бушватюк – 47.40
50 м. горілиць:
1. Р. Вацик – 35.97
2. Н. Целюх – 40.26
50 м. грудним:
1. Р. Вацик – 40.37
2. О. Палюх – 46.34
3. С. Бушватюк – 1:02,40
50 м. метеликом:
1. Н. Целюх – 39.34
Естафета 4х50 м.
1. Збірна СУМ – „Тризуб“ – 2:21,65

Хлопці віком 13–14 років
100 м. змінним:
1. Д. Шпигульський – 2:35,43
50 м. вільним:
1. Х. Русиняк – 30.98
2. М. Кібало – 31.31
3. Н. Кобрин – 34.87
100 м. вільним:
1. Х. Русиняк – 1:14,07
2. Р. Ковбаснюк – 1:45,53
3. Д. Шпигульський – 2:18,06
50 м. горілиць:
1. Х. Русиняк – 38.15
2. Н. Кобрин – 47.74
3. Р. Ковбаснюк – 55.37
50 м. грудним:
1. М. Кібало – 42.97
2. Р. Ковбаснюк – 54.82
3. О. Маліцький – 1:01,80
50 м. метеликом:
М. Кібало – 41.83
2. С. Галькович – 1:28,65
Естафета 4х50 м.:
СУМ – 2:42,22

Дівчата віком 13–14 років
100 м. змінним:
1. Т. Григорович – 1:12,50
50 м. вільним:
1. Т. Григорович – 31.70
2. М. Чопівська – 34,36
3. М. Цибрівська – 36.21
50 м. горілиць:
1. Т. Григорович – 37.50
50 м. грудним:
1. М. Чопівська – 44,86
2. Т. Палилик – 47.48
50 м. метеликом:
1. М. Чопівська – 41.35
2. М. Цибрівська – 43,36
Естафета 4х50 м.
1. „Ч. Січ“ – 2:21,68

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ“, серпень 2003 р.

150 дол.	Пастушок Василь	Сватмор, Па.
100	Руденський Юрій	Ню-Йорк, Н.Й.
65	Шегедин Тарас	Савт Орандж, Н.Дж.
35	Колтонюк Антоній	Гофман Естейтс, Іл.
30	Гогл Валентина в пам'ять Джеральда Гогла	Ярдвіл, Н.Дж.
	Пундій Павло	Чикаґо, Іл.
25	Гринчишин Зенон	Ґренд Репідс, Миш.
	Опирюк Ярослав	Кінгстон, Онт. Канада
	Палаташ Олександер	Венес, Фла.
	Подпірка Роксоляна	Вайтстон, Н.Й.
	Пундій Павло	Чикаґо, Іл.
	Страпко Григорій	Рокфорд, Іл.
	Сингаївський Іван	Мінеаполіс, Мін.
20	Худовський Леонід	Ветерсфілд Кон.
	Мазяки Юліяна і Роман	Блумфілд Гілс, Миш.
	Похмурський Богдан	Норт Порт, Фла.
	Сєрант Іван	Ню-Йорк, Н.Й.
15	Крамар Володимир	Честер, Па.
	Крупа Теодозій	Мориставн, Н.Дж.
	Маринюк Андрій	Кергонксон, Н.Й.
	Ріба Микола	Сиракюз, Н.Й.
	Тенюх Яким	Вайт Плейнс, Н.Й.
	Тершаковець Андрій	Ню-Йорк, Н.Й.
	Ванкевич Дмитро	Клівленд, Огайо
11	Наконечний Михайло	Парма, Огайо
10	Юськів Василь	Луївіл, Огайо
	Кебалюк Джерард	Дес Плейнс, Іл.
	Борискевич-Бойд Володимир	Лейк Сузі, Фла.
	Беровіц Галина	Силвер Спрінґ, Мд.
	Феш Михайло	Тусон, Аріз.
	Януш Володимир	Філядельфія, Па.
	Копаниця Макар	Трентон, Н. Дж.
	Корчмарик Ярослав	Ярдлі, Па.
	Кулинич М.	Джексон Гайтс, Н. Й.
	Кичун Богдан	Парма, Огайо
	Лук Ольга	Такома Парк, Мд.
	Ликтей Ярослав	Ютика, Н. Й.
	Магоцький Володимир	Енґелвуд, Фла.
	Онуферко Маркіян	Дженкінтавн, Па.
	Пацай Я.	Вест Голивуд, Фла.
	Самотулка Дарія	Гілсборо, Н. Дж.
	Шумська Марія	Філядельфія, Па.
	Тишко Володимир	Вініпеґ, Ман. Канада
	Зазуля Т.	Ріґо Парк, Н. Й.
6	Кічоровська Теодозія	Форест Гілс, Н. Й.
5	Логуш М.	Роксборо, Квеб. Канада
	Балинський Юрій	Денвіл, Н.Дж.
	Брикович Л.	Монреал, Квеб. Канада
	Хома Михайло	Балтимор, Мд.
	Древницький В.	Джонсон Сиці, Н. Й.
	Янко Іван	Говел, Н. Дж.
	Кінах Олеґ	Ветерсфілд, Кон.
	Копельзів Василь	Коламбус, Огайо
	Корлатович Степан	Клівленд, Огайо
	Кух Володимир	Покіпсі, Н. Й.
	Кушт Микола	Фінікс, Арізона
	Лук Ольга	Такома Парк, Мд.
	Лукасевич Ольга	Філядельфія, Па.
	Мандзик Степан	Бафало, Н. Й.
	Марушка Роман	Чикаґо, Іл.
	Міхаляк Ольга	Волнот Крік, Каліф.
	Микита Роман	Кліфтон, Н. Дж.
	Осадца Мирон	Трентон, Н. Дж.
	Пастушок В.	Маркус Гук, Па.
	Павлюк Іван	Парма, Огайо
	Петріна Андрій	Мт. Клеменс, Миш.
	Петришин Михайло	Інвернес, Фла.
	Почтар Міля	Пікванок, Н. Дж.
	Приймак Степан	Рочестер, Н. Й.
	Стельмах Теодор	Лос-Анджелес, Каліф.
	Сивенький Базилій	Віліямсвил, Н. Й.
	Цісельська Тамара	Гантер, Н. Й.
	Васютин Михайлина	Ровлет, Текс.
	Винники Віра і Остап	Йонкерс, Н. Й.

Разом **1,122. дол.**

Щиро дякуємо всім за фінансову підтримку „Свободи“ – найстаршої української газети в світі.

Тенісовий...

(Закінчення зі стор. 27)

граючи в двох групах, дійшов до двох фіналів і мусів їх розіграти в дуже короткому часі. І. Дурбак у півфіналі виграв трисетівку з Альбертом Колбом (6:7, 6:0, 6:2), а Я. Сидорак переміг Олега Богачевського (6:3, 6:2). Я. Сидорак виграв трисетовий меч проти Романа Шумського (5:7, 6:1, 6:3), І. Дурбак з Юрієм Петрикевичем зіграв 6:3, 6:0, Колб переміг Левка Воробкевича з Дітройту (6:4, 4:6, 6:0), а Богачевський – Петра Ґолеця (6:1, 6:0).

Я. Сидорак вперше цього року змагався також в групі сеньйорів 55 років і виграв турнір перемогою над Юрієм Петрикевичем – „просет“ – вислідом 8:4. У півфіналах Я. Сидорак переміг Юрія Грабця (7:5, 6:2), а Ю. Петрикевич вийшов до фіналу, коли при висліді 5:1 Юрій Савчак мусів здати гру через контузію.

Змагання юніорів (дівчат і хлопців) були розіграні в двох групах. Маріяна Мільчуцька виграла у першій групі і стала подвійним чемпіоном УСЦАК на 2003 рік. Вона перемогла Рінату Рікшпон у фіналі (6:0, 6:0) і з тим самим вислідом Діяну Мошак у півфіналі. В другій групі дівчат Діяна Бугай виграла два мечі (6:2, 6:3) (4:6, 7:5, 6:4) проти Лариси Луків і Тані Петрикевич і стала переможницею групи. Т. Петрикевич перемогла Л. Луків (2:6, 6:3, 6:3), здобуваючи друге місце.

У фіналі першої групи хлопців Микола Стройник переміг Романа Костика вислідом 6:3, 6:1, здобуваючи чемпіонат юнаків. У півфіналах цієї групи М. Стройник переміг Евгена Колба (6:1, 6:1), а Р. Костик – Христика Чолгана (6:2, 6:1). В другій групі хлопців виграв Дам'ян Петрикевич у Евгена Колби (6:2, 6:1). У півфіналах Е. Колб переміг Ромчика Чолгана (6:0, 6:2), а Д. Петрикевич – Христика Чолгана К(6:2, 6:0).

Чашу Марії Душник вручено Гордієві Мільчуцькому.

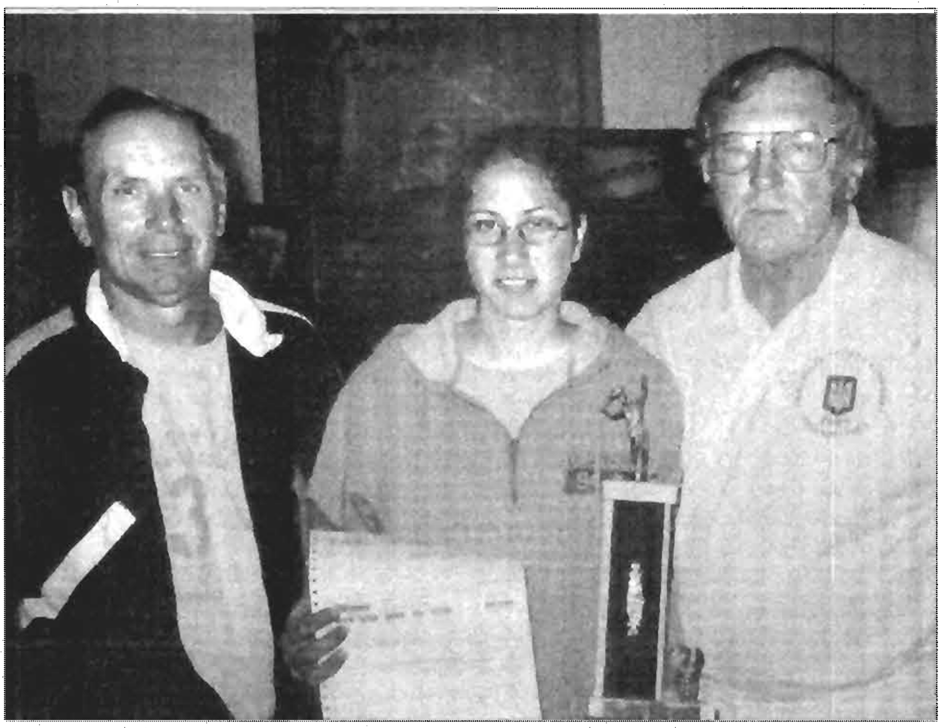
Фінал групи з одною програною грою не відбувся через дощ на Союзівці. Фіналісти Богдан Кутко і Юрій Вальчук стали чемпіонами цієї групи.

На закритті турніру промовляли Юрій Савчак, провідник турніру, і Юрій Попель від КЛК. Вручали нагороди Роман Ракочий і Юрій Грабець. Петруся Савчак в імені Івана Гинянського вручала стипендійні чеки.

Наступний український тенісовий турнір відбудеться 4 і 5 жовтня на кортах „Тризубівки“, у Горшам, біля Філядельфії.

Юрій Савчак

Фото: подружжя Дурбак, Петруся і Юрій Савчаки.

Фіналістка молодшої групи Таня Петрикевич з батьком Юрієм (зліва) і Юрієм Савчаком

Гордій Мільчуцький і Юрій Харук

Союзівка...

(Закінчення зі стор. 16)

У байройтському таборі зміцніла між студентами та таборовиками щира дружба, яка триває до сьогодні. Ця дружба притягнула на з'їзд понад пів сотні учасників.

В суботу о 9-ій годині ранку, о. Володимир Пісьо відправив Службу Божу та Панахиду в сороковий день за душу Ліди Гарасим'як-Стецик, на яку приїхала родина Адріяна (Дуська) Стецика. Після обіду Степан Романко виголосив доповідь, в якій обговорював метафізику, що займається способом мислення.

О шостій годині вечора почався бенкет. За гарно накритими столами засіли байройтці та гості, а перед ними були глечики мармеляди для кожного з написом „Зустріч байройтчан на Союзівці, вересень, 2003". Бенкет відкрила голова комітету Іванка Кочерган-Луцишин.

Хвилиною мовчанки вшановано тих, що вже відійшли. Отець Володимир Пісьо привітав байройтців, підкреслюючи той факт, що вони зберегли українську мову та гарно нею розмовляють.

Іванка Кочерган-Луцишин попросила Наталку Палідвор-Соневицьку вести програмою. Представлено головний стіл, при якому сиділи о. Володимир Пісьо, проф. Анастазія Огроднік-Жилава, проф. д-р Іванка Мірчук-Ратич, Іванка Кочерган-Луцишин, Наталка Палідвор-Соневицька з чоловіком д-ром Ігорем Соневицьким та Степан Романко. Професорам було вручено букети квітів. Зачитано привіти, а між ними довший привіт від Юрія Семкова та його сестри Ганусі, з далекої Австралії.

Наталка Гарасим'як-Стецик, переплітаючи програму жартами, читала вірші св. п. Ліди, які вона написала своєму чоловікові Адріянові.

На завершення програми голова комітету , якій допомагали Рося Огроднік-Гарасимович, Дарка Кочерган-Федак, Богдан Голь та інші, подякувала всім за поміч та за присутність.

В неділю, по обіді, відбулися збори, де вирішено, що наступного року зустріч відбуватиметься у вересні. Там вирішено привезти існуючі архіви чи знимки та передати їх до Мінеаполісу, щоб вони не пропали, а збереглися для дослідників. Після прощання Союзівка затихла та знову чекатиме їхнього приїзду, де туристи „Слідами юних літ до Байройту" звітуватимуть про свою подорож.

Ярослав Ликтей

ГОЛОВНА ПЛАСТОВА БУЛАВА

З подякою потверджує наступні вплати на потреби Пласту в Україні й інших краях, де організується Пласт.

Список ч. 25 за час від 1 січня 2003 р. до 31 липня 2003 р.

1,000 дол. Загін „Червона Калина".
800 Членка Плавні Н.Й.- Н.Дж. „Ті, що греблі рвуть".
750 Станиця Філядельфія – Братній станиці в Польщі.
по 100 Іриней Прокопович, Дамян Поритко, Святослав Цибрух, УНА – відділ у Клівленді.
50 Ліда Одежинська.
10 Олена Цігош.

Датки на фонд ЮМПЗ

Can. 500 дол. Курінь УПС ім. Тисовського.
235 Зібрано в станиці Ню-Йорк.

Датки на перепоховання Дрота

1,000 дол. Курінь УПС ім. Тисовського.

Датки на розбудову Пласту на нових теренах
та декларація тої самої суми впродовж 5 років
„Фонд Начального Пластуна"

1,000 дол. Марія Фішер-Слиж, Богдан Целевич.
500 Ярослава Панчук, Юрій і Авра Слюсарчуки.

Датки на розбудову Пласту на нових теренах
„Фонд Начального Пластуна"

2,500 дол. Курінь УПС „Лісові Чорти".
по 1,000 Любомир Курилко, Ярослав і Ляриса Музички.
450 Зі зустрічі учнів берхтесгаденської гімназії.
275 Любомир Романків.
200 Андрій і Татіяна Тершаковці.
по 100 Омелян Мурій, Олег Склепкович, Авра Слюсарчук в імені Галини Кутко (подяка за прислугу).
50 Володимир Кух.
25 Іван Зінченко.
15 Михайло Пап.

Даток на лікування пластунки Ірини Жук у Львові

150 дол. Станиця Філядельфія.

Датки на Видавничий Проєкт

1,200 дол. Роман Волчук.

В пам'ять бл. п. пл. сен. кер. Ярослава Гавриха, ЧМ

1,000 дол. Любомир Романків.
400 Зібрано на похоронах в Лондоні.
100 Роман і Оксана Паращаки.
100 Юрій і Авра Слюсарчуки.
по 25 Микола Попович-Назарук, Зенон Стрілковський.

В пам'ять бл. п. інж. Юліяна Головчака

250 дол. Олена Головчак з Родиною.
по 100 Мирон і Слава Біласи, Борис і Ніля Павлюки, Віра Пак, Юрій і Авра Слюсарчуки, Богдан і Христина Турченюки.
по 50 Олександер і Іванна Білики, Орест і Христина Вальчуки, Орест і Христина Ганаси, Юрій Данилів, Борис і Дзвінка Захарчуки, Марія Захарясевич, Мирослав Лабунька, Марія Леськів, Слава Онуферко, Ігор і Люба Паки, Ярослав і Марта Ставничі, Теодор і Тереса Царики.
по 40 Володимир і Наталія Голубовські, Юрій і Надя Оранські, Анатоль і Галина Прасіцькі.
по 30 Микола і Марія Деньковичі, Михайло Ковальчин, Іван Куземський, Осип і Надя Німиловичі, Марта Тарнавська, Ірена Щука.
по 25 Анастасія Ганусяк, Арета Гарасимович-Дойл, Орест і Слава Гарасимовичі, Йосиф і Віра Гомики, Оксана Гораєцька, Ярослав і Надя Залінські, Богдан і Ксеня Коженьовські, Ілля Лабунька, Микола і Софія Леськіви, Мирослав і Христина Лисобеї, Роман і Анна Максимовичі, Евген і Олександра Обаранець, Мирон і Евгенія Подоляки, Володимир і Звеня Романові, Павло і Аня Фат.
по 20 Теодозія Брикович, Роксоляна Гарасимович, Іван і Анна Квік, Анна Клос, Іванна Луцишин, Мирон Лущак, Софія Люба, Христина Масюк, Володимир і Джін Маркевичі, Маркіян і Люба Онуферки, Василь і Марія Панчаки, Лонген і Стефанія Світенки, Богдан і Віра Тодорові, Зенон і Людмила Чайковські.
по 10 Володимира Заяць, Ігор і Соня Конради, Адріян Макух, Богдан і Стефа Макухи, Осип і Марія Нищоти, Mr. & Mrs. Tom Scafidi.

В пам'ять бл. п. пл. сен. Миколи Грушкевича

100 дол. Ярослав і Ляриса Музички.
по 50 Тома і Вікторія Грушкевич-Молл і Тимко Грушкевич, Володимира Кавка.
по 25 Ігор Руденський, Дарія Федорів, Богдан і Марта Ковч.
по 20 Павло і Олександра Кузьмини, Ігор Мічковський, Люба Мічковська.
10 Олександра Волошин.

В пам'ять св. п. інж. Володимира Делькевича

120 Люба Делькевич.
по 100 Адріянна Делькевич, Марта Кравс, Нона Кравс, Роман і Тамара Кравс.
по 50 Христина Венгльовська, Ігор Гошовський, Іван і Анна Галуга, Ірена Савчак, Ростислав і Татіяна Шутер.
30 Оксана Лонкевич.
по 25 Мирон і Таня Баб'юк, Мирон і Уляна Баб'юк, Анатолій і Слава Коба, Христя Ковч, Катерина Лялька, Іван і Наталка Олексин, Ярема і Леся Павлович, Леся Телега.

В пам'ять бл. п. пл. сен. Неонілі Кравців

по 100 дол. Любомир і Лариса Онишкевичі, Неоніля Сохан.

В пам'ять бл. п. пл. сен. Ярослави Лабки

по 50 дол. Марія Глушок, Мирослава Глушок, Роман і Наталка Кузики, Орест і Марія Мицики, Дарія Самотулка, Богдан і Володимира Фостяки.
40 дол. Любомир і Лариса Онишкевичі.
по 25 Ольга Великорідко, Лев і Рейчел Ганінчаки, Іван і Надя Гафтковичі, Марко і Емі Гафтковичі, Іван і Оксана Микитини, Орест Мицик, Роман і Люба Мицики, Ігор і Дарія Сеники, Орест і Леся Сеники.
по 15 Юрій і Віра Лесенські, Евген і Леся Обаранці.
по 10 дол. Микола і Тамара Веремієнки, Орися Фесьо.

В пам'ять бл. п. д-ра Василя Ленцика

25 дол. Ігор Руденський.

В пам'ять бл. п. Анни Помірко

100 дол. Іриней і Анна Прокоповичі.
по 50 Роман і Таня Григорчуки, Богдан і Роксана Харкевичі.
по 25 Дмитро і Оксана Веселовські, Плем'я „Перші Стежі".
по 20 Богдан і Ляриса Матусяки, Йосиф і Ірена Оверки, Богдан і Ірена Плешкевичі, Юрій і Ірена Стасули.
15 Микола і Оксана Коропецькі.

В пам'ять св. п. Оксани Старосольської

по 25 дол. Роман і Стефанія Барановські, Ореста Фединяк.

В пам'ять бл. п. д-ра Володимира Фединяка

100 дол. Теодозій і Люба Крупи.
по 50 Іванка Ганкевич, Іван і Христя Коропецькі, Ярослава Рубель, Богданна Титла, Богдан і Роксана Харкевичі, Андрій і Дон Чичули.
30 Адріян і Христя Цьолки.
по 25 Константин і Олександра Бабченко, Константин і Тереня Бень, Люба Боднар, Теодозій і Лукія Гриців, Іванка Ґорчинська, Тарас і Ореста Ковч, Асколд і Марта Козбур, Тарас і Олена Попович, Наталія Сигіда, Неоніля Сохан, Ліда Ткачук, Плем'я „Перші Стежі".
по 20 Микола і Оксана Коропецькі, Йосиф і Ірена Оверки, Богдан і Ірена Плешкевичі.
15 Роман і Дарія Якубовичі

ПОТРЕБА ВСЕ ЩЕ ІСНУЄ!

Звертаємося до Пластунів та Приятелів Пласту складати пожертви на потреби дальшого розвитку Пласту в Україні. Ваш даток уможливить поширити пластову працю виховання молодих громадян України в традиціях національної свідомости та відданости своєму народові. Тим ми забезпечуємо майбутнє і незалежність Української Держави.

Просимо виставляти чеки на Plast Conference, Inc. та слати до:

Plast Conference, Inc.
c/o Dr. George Slusarczuk
67 Bayberry Drive, Monroe, NY 10950-5607
Тел.: 845-782-0977

Всі датки на „Пласт в Україні" можна відтягнути від податку.

ГОЛОВНА ПЛАСТОВА БУЛАВА

Бл. п.
МАКАР СУШКО
1918-2003

Є люди, які своєю працею та відданістю ідеї залишають певний слід і рівночасно великий біль в родині, в громаді та серед знайомих. Таким був бл. п. Макар Сушко з міста Гамільтон, Онтаріо, який упокоївся 4-го липня, 2003 р. після довго-тривалої недуги.

Макар Сушко народився в 1918-му році в селі Лопушно, Крем'янецького повіту, на Волині в Україні. Його батько Карпо Сушко упокоївся коли Макарові було тільки два рочки. Мати Агафія вийшла заміж вдруге. Із приводу цього Макарові дитячі літа були тяжкі і сумні виростаючи при не рідному батькові. Змалку співав у церковному хорі. Це для нього була велика розрада і втіха. Священник і вчителі любили його за те, що він так дуже любив свою церкву і старалися йому допомогти, коли було можливо. Закінчив диригентський курс церковного співу в Крем'янці на Волині. Навчався також сольового співу і гри на бандурі.

Макар був великим патріотом ще з молодих літ. Сильно любив свою Україну і за те приходилося йому чимало терпіти. Був арештований за участь в змаганнях за визволення України та зокрема за спів патріотичних пісень. Два роки ховався в селі від НКВД аж до війни 1941 р. На протязі цього часу був прострілений та пережив страшні муки і терори.

В 1943 році переїхав до Львова, вступив до консерваторії, щоб продовжувати музичну освіту. Там він познайомився із славним композитором Миколою Колессою, який допоміг йому влаштуватися в музичному житті. Окрім того навчався в композитора Станіслава Людкевича. Макар казав, що після дуже тяжких переживань останніх років він у Львові вперше відчув надію на краще майбутнє.

В той час появилося оголошення, запрошуючи співаків до хору під мистецьким керівництвом Нестора Городовенка, диригента славного хору ім. Леонтовича. Макар зголосився. Городовенко перевіряв його знання з теорії музики і сольфеджіо, попросив його проспівати „Реве та стогне Дніпр широкий", поговорив кілька хвилин і прийняв його до хору. Так і почалося концертування по містах і селах в Галичині. Приємні спомини про участь в цьому славному хорі залишилися з ним навіки. На початку кожного концерту Городовенко закликав „любіть українську пісню, думайте про неї, а Мати Божая Почаївська буде нас рятувати". Отож під впливом Городовенка він зазнав справжнє мистецьке виконання українських народних і клясичних пісень.

Так і проходило його життя з наукою, співом та чеканням в Німеччині в таборі Мангайм, щоб дістатися до Канади. Там познайомився з професором Завітневичом, який заохотив його вступити на вищі освітні курси, щоб закінчити середню освіту. Якраз в цей час до нього звернувся маестро Григорій Китастий з проханням вступити в Капелю Бандуристів ім. Тараса Шевченка у підготовці виїзду до Америки. Хоч Городовенко поблагословив його відпуст з хору до Капелі, кажучи „через мої руки пройшло більше як тисячу співаків, але такого патріота, як ти, ще не було". Макар вирішив закінчити свої студії в Мангаймі.

В 1947-му році виїхав на урядовий контракт до Канади. Працював на залізній дорозі, а опісля переїхав до Торонто. Відразу включився до церковного життя при катедрі св. Володимира, співав в хорі, читав Апостола та виступав сольоспівом на громадських і власних концертах.

В 1949 році на прохання маестра Григорія Китастого нарешті став членом Капелі Бандуристів ім. Тараса Шевченка як бандурист і соліст. Брав участь у першому тріюмфальному турне Капелі по Канаді. Однак не міг продовжувати участь в Капелі, бо ще не мав канадського горожанства, щоб їхати в Америку.

В 1952 році одружився з Орисею з дому Степових і разом почали своє родинне життя. З самого початку обоє брали активну участь в церковно-громадському житті собору св. Володимира в Гамільтоні. Макар був церковним і світським диригентом та дяком Української Православної Церкви в Канаді поверх 40 років, більшість цього часу при соборі св. Володимира в Гамільтоні, а також в Ошаві і Брентфорді.

Був диригентом хору Конгресу Українців Канади в Гамільтоні і через довгі роки виступав сольоспівом на різних концертах і імпрезах.

Організував менші капелі і співучі групи в околиці, вчив гри на бандурі та диригував молодечим хором при соборі. На запрошення брав участь в різних хорах та виступах.

Його безмежна любов до своєї церкви і церковного співу виявлялися в глибокому знанні та зворушливому церковному читанні яке він передавав з глибини свого серця. Однак слабість і недуга свого часу перервали його активну діяльність.

В 1990-му році після більше як 50 років відвідав Україну, обняв рідню, та з великим зворушенням помолився і прочитав Апостола в церкві в Лопушні на Волині, де він виростав і виховувався.

Сильно любив свою родину і тішився досягненнями своїх дітей, яким разом з дружиною Орисею передали свою любов до музики, співу і церкви. Залишив у глибокому смутку дружину Орисю, з якою прожив майже 52 роки, сина Романа з дружиною Сандрою та внучками Кейтлин, Стефанією і Лорен, дочку Галю, сина Ореста і дочку Оксану. В Україні залишив сестру Марусю і племінників.

Хоч недуга лишила його безсильним він постійно хотів знати, що діється в світі, по змозі читав газети і слухав новини світу. Макар упокоївся вдома, де ним із сильною любов'ю і молитвою опікувалися дружина і діти.

Настоятель собору св. Володимира о. Богдан Гладьо відслужив Панахиду у вівторок 8 липня із зворушливим співом хору собору св. Володимира. Його Високопреосв ященство Владика Юрій очолив похорон в соборі св. Володимира 9 липня з участю слідуючих священників: о. Богдан Гладьо, настоятель собору, митр. прот. Федір Легенюк, прот. Григорій Мельник, о. Михайло Озимко, о. Мирослав Парфенюк. Хор собору св. Володимира під диригентурою Богдана Радиша зворушливо відспівав похорон. До хору включилися гості співаки і диригенти, з якими Макар свого часу спільно працював. В своєму слові в церкві Владика Юрій підкреслив колосальну участь Макара в музичному житті нашої церкви, його сольоспів, диригування в церквах та на різних концертах і здвигах, многі виступи та велике знання церковного співу, що він передав для майбутніх поколінь. Дуже зворушливий момент під час похорону був коли дочка Оксана прочитала Апостола та 50-ий Псальм в пошану свого батька.

Тіло покійного Макара поховано на цвинтарі Вудленд в Гамільтоні. Під час запечатання гробу дочка Галя і син Орест долучили землю, яку вони свого часу привезли із села батька в Україні. Тризна відбулася в авдиторії собору св. Володимира, яу переводила дочка Оксана. Перед благословенням страв Владикою Юрієм всі три внучки відспівали Отче Наш. Співчуття зложили слідуючі: Анна Троян від Централі Союзу Українок Канади і від Східньої Екзекутиви СУК, Богдан Радиш, диригент хору; Антін Погорецький, голова хору; Мирослав Клем від собору св. Володимира; Клавдія Микитюк від Українського Музею Канади і СУК Відділу Софії Русової в Етобіко; Віктор Шевель, який після вислову співчуття проспівав пісню „Надія", слова Лесі Українки, яку він присвятив в пам'ять Макара.

Родина висловлює сердечну подяку Владиці Юріеві за очолювання похорону та священникам, які брали участь в похоронних відправах. Зокрема дякуємо отцеві Гладьо за його постійну духовну опіку Макара під час його недуги. Дякуємо диригентові хору Богданові Радишові та хористам за їх участь, всім, що висловили співчуття під час Тризни, всім друзям і знайомим, які так численно прибули на похоронні відправи. Трупоносці були сини Роман і Орест Сушко, Давид, Стефан і Чарлі Гнатюк, Роман Литвинчук і довголітні друзі Петро Коп'як і Павло Дрозд. Дякуємо також за пожертви в пам'ять Макара на Капелю Бандуристів ім. Тараса Шевченка і на Фундацію Української Православної Церкви в Канаді.

Молимо Всевишнього, щоб оселив душу бл. п. Макара в оселях Своїх Небесних, там де всі праведні спочивають.

РОДИНА

В 40-ИЙ ДЕНЬ ВІД СМЕРТИ
нашого найдорожчого і невіджалуваного

св. п.
д-ра ЮРІЯ Б. МАЦЬКІВ

ПОМИНАЛЬНІ СЛУЖБИ БОЖІ з ПАНАХИДАМИ

будуть відправлені

в п'ятницю, дня 10 жовтня 2003 р.

в слідуючих українських греко-католицьких церквах:

- св. Юра в Ню-Йорку, о год. 9-ій ранку;
- св. Миколая в Торонто, Канада, о год. 9-ій ранку;
- св. Архангела Михаїла, Балтимор, Мд;
- Рождества Пресвятої Богородиці, в Голивуд, Каліф.;
- св. Юра, у Львові Україна.

В цей день просимо рідню і знайомих злучитися з нами в молитвах за спокій Його душі.

В глибокому смутку:
Мама – ХРИСТИНА ЛАШЕВСЬКА і РІДНЯ

У глибокому смутку повідомляємо, що 4 вересня 2003 р. відійшла у Божу вічність наша найдорожча
МАМА і БАБЦЯ

бл. п.
ГАЛИНА БОБ'ЯК-ШКУДОР

народжена 10 грудня 1911р. в Бережанах, Західня Україна.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в п'ятницю і суботу, 5-6 вересня 2003 р. у церкві св. Йосафата у Воррен, Миш.
Тіло Покійної похоронено на цвинтарі Mount Olivet, Дітройт, Миш.

У смутку залишилися:

Дочка – ХРИСТИНА ДЖУЛЬ з чоловіком д-ром АНДРІЄМ і дітьми МАРІЄЮ, СТЕПАНОМ і ЕЛИСАВЕТОЮ
Син – д-р ЮРІЙ з дружиною ВІКТОРІЄЮ
Братаниця – МАРІЯ БОБ'ЯК-КОНСТАНТИН з дітьми ТАМАРОЮ і АДРІЯНОМ
Свати – д-р ПАВЛО і ІРИНА ДЖУЛІ
Ближча і дальша родина в Америці і Україні.

Родина просить складати пожертви в пам'ять Покійної на сиротинець у Тернополі. Адреса у США: U Care, 3704 Fernleigh, Troy, MI 48083.

Вічна Їй пам'ять!

ПОДЯКА

Ділимось сумною вісткою, що 7 квітня 2003 р. упокоїлась у Бозі наша найдорожча, талановита МАМА, БАБЦЯ, СЕСТРА та ТЕТА

бл. п.

МАРТА АНДРЮК

з роду КУЛЬЧИЦЬКИХ

Родина складає щиру подяку за похоронні відправи, переведені о. д-ром П. Васловом, ректором семінарії св. Йосафата у Вашінгтоні Д.К.; о. митрату І.Терлецькому, парохові катедри св. Володимира в Стемфорді за слова розради та потіхи; о. Н. Івасіву, парохові крайового собору катедри св. Родини у Вашінгтоні Д.К.; о. настоятелеві отців Студитів Є. Волинському, та о. монс. Дж. Аплярдові, парохові церкви св. Анни в Австинтавн, Огайо за відправи Служб Божих в намірі видужання вже тепер покійної Марти Андрюк.

Особлива подяка належиться д-рові З. і Н. Матківським, провідникам та довголітнім співробітникам Покійної у фонді „Дітям Чорнобиля", та зворушливе прощальне слово А. Кузьми, екзекутивного віце-президента цієї ж благодійної організації.

Дякуємо родині тут і в Україні, приятелям, знайомим і всім, що були присутні на кладовищі у Вашінгтоні, коли зложено тлінні останки Покійної біля домовини її улюбленого чоловіка полк. Василя Андрюка.

На кінець, дякуємо за квіти, вислови співчуття, та підтримку в цей сумний для нас час. Ваша присутність та думки про покійну Марту, про її життя, є висловом любови та пошани до її життєвих успіхів та зацікавлень. Ваші пожертви на „Фонд Чорнобиля" і інші громадські потреби свідчать про Вашу жертвенність і душевну єдність з Покійною!

ПОЖЕРТВИ НА ФОНД „ДІТЯМ ЧОРНОБИЛЯ"
д-р Ю. і Д. Кульчицький, 500, М. і Н. Захарченко, 300, А. Гант, 250, К. Гант, 150, д-р. З. і Н. Матківський, 150.

Разом 1,350 дол.

По 100 дол.
д-р В. і Л. Базарко, Д. Кульчицький, Л. і А. Кульчицький, E. Grubbs, М. і Л. Кривоніс, L. Lynn, д-р Ю. і М. Оришкевич, M. and N. O'Loughlin, Ю. і А. Полянський, Х. і М. Соневицький, д-р А. і Д. Якубович.

Разом 1,100 дол.

75 дол.
A. and A. Parmelee. – Разом 75 дол.

По 50 дол.
П. і Д. Басалик, І. і Р. Гайда, д-р З. і М. Голубець, І. Жовнір, О. і В. Звадюк, Р. і М. Кассараба, Х. Ліщанецька, д-р Я. І Л. Музичка, L. Outlaw and M. Baczynsky, У. Охримович, д-ри Я. і Х. Раковський, А. і К. Салевич, T. and C. Sullivan, І. і М. Федьків, Фед. суддя Б. і М. Футей, Д. і Ю. Федорів, Т. і К. Шмагала.

Разом 850 дол.

По 25 дол.
R. and D. Blair, D. Pierce, Schubert Club-Fairfield, C. Schoonmaker, Г. і А. Завадівський.

Разом 125 дол.

30 дол.
Н. Дейчаківська. – Разом 30 дол.

10 дол.
J. O'Loughlin. – Разом 10 дол.

ПОЖЕРТВИ НА ІНШІ ЦІЛІ (ПОТРЕБИ):
І. Кашубинська 50 дол. – на 33 Відділ СУА, Л. Кармазин 50 дол. – на школу св. Йосафата, д-р Н. і Н. Шуст 50 дол. – на Допомогу Незрячим, д-р Р. і І. Палажій 25 дол. – на Служби Божі.

Разом 175 дол.

Нехай Господь Бог благословить Вас за Вашу щедрість і приязнь до нас!

СИНИ – д-р Олесь, Марко і Андрій Андрюк
НЕВІСТКА – Анна з внуками Левчиком і Лучком
БРАТ – Юрій Кульчицький з дружиною Дарією та синами Данилом, Левком з невісткою Ареткою з внуком Даріяном

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає

ПЛЕМ'Я ПЛАСТУНОК „ПЕРШІ СТЕЖІ"
З великим жалем повідомляє пластових друзів та українську громаду, що 17 серпня 2003 р. відійшла на „Вічну Ватру"

пл. сен.

ОЛЯ ПАРУБЧАК

з дому КОЛОДІЙ

наша подруга, довголітня пластова виховниця.

Чоловікові СТЕПАНОВІ і РОДИНІ ПОКІЙНОЇ складаємо вислови глибокого співчуття.

ПРОВІД ПЛЕМЕНІ та усі СТЕЖИНКИ

У пам'ять Покійної просимо складати датки на Пласт в Україні:
Plast Conference, P.O. Box 303, Southfields, NY 10975

Ділимося сумною вісткою, що 21 вересня 2003 р. в Port Charlotte, FL відійшов у вічність наш найдорожчий МУЖ, БРАТ, СТРИЙКО, ВУЙКО, ШВАГЕР і КУЗИН

бл. п.

СТЕФАН КАЧМАРСЬКИЙ

нар. 18 січня 1924 р. в Комарні, Україна.

Залишилися в глибокому смутку:
дружина – КАТЕРИНА, Фльорида
брати – АНАТОЛЬ з дружиною, Ню-Йорк
– ІВАН з родиною, Україна
– РОМАН з дружиною, Україна
сестра – МАРІЯ з родиною, Україна
братова – АНДА з родиною, Україна
похресник – МИРОН РАДОВИЧ з родиною, Ню-Джерзі
та дальша родина.

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою з приятелями і знайомими, що з волі Всевишнього відійшла у вічність 30 серпня 2003 р.

бл. п.

ОЛЬГА РОГОЗИНСЬКА

з дому СРІБНА

нар. 1928 р. в Дрогобичі, вдова по бл. п. д-рові Климентієві Рогозинському.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в церкві св. Юра в Ню-Йорку. Похоронена 10 вересня 2003 р. на цвинтарі Української греко-католицької церкви Успіння Божої Матері у Перт Амбой, Н. Дж.

В смутку залишені рідні:
ІРЕНА СРІБНА з ріднею
СТЕПАН РОГОЗИНСЬКИЙ з ріднею в Україні
ЛЮБОМИРА з мужем д-ром ТЕОДОЗІЄМ КРУПОЮ
ЛЯРИСА КРУПА з мужем ОЛЕКСАНДРОМ СЛОБОДЯНИКОМ
ЯРОМИР КРУПА

Рівнож повідомляємо, що в четверту болючу річницю смерти

бл. п.

д-ра КЛИМЕНТІЯ ГАБДАНК РОГОЗИНСЬКОГО

і за душу покійної ОЛЬГИ

Заупокійні Богослужіння

будуть відправлені 11 жовтня 2003 р. о год. 9-ій ранку в українській греко-католицькій церкві св. Юра в Ню-Йорку і в місті їхнього дитинства – Дрогобичі.
Вічна Їм пам'ять!

„In memoriam" пожертви можна слати на Український Музей в Ню-Йорку або на Фонд „Доляр для України" (Self Reliance, (NJ) Acc # 5384, c/o Y. Mulyk , 7 Counterburry Way, Morristown, NJ 07960)

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040*